

העולם הזה

אבו-זעבל:

הטעות

שהצילה

את נאצר

סיוע אמריקאי

וגם הצעת-הסדר

ווייטנאם הבהירה לישראל, כי היא עדי מוכנה לחדש את מיתקפתה המדינית, כדי לכפות הסדר ישראלי-ערבי. בשלב זה לא הושמעו רמזים בדבר מניעת סיוע כלכלי או צבאי, כאמצעי לחץ אמריקאי על ישראל. להיפך, מסתמנת האפשרות שארצות הברית תספק סיוע זה לישראל, כדי למי נוע יצירת רושם של הפקרתה או השארתה חסרת-ימין מול הערבים. בכך ינסה הנשיא ניקסון לנטרל את דעת-הקהל היהודית בארצו, במיקרה שיחליט להפעיל לחץ מדיני על ישראל, או במיקרה שממשלתו תציע פתרונות שיוגדרו על-ידי ישראל כי פרוגרסיביים.

הגרמנים מממנים תיקוני

פגיעות ישראליות

במצרים

ממשלת גרמניה המערבית נשאה בחובות את תיקוני גשרי הפלדה על הנילוס בקינה ובתמאלי, שנפגעו בפשיטות ישראליות — עוכרה זו נודעה השבוע בדיווח של כתבים מגרמניה.

שני הגשרים החדשים נבנו בהשקעה של 7.5 מיליון דולאר, על-ידי חברות גרמניות, כשגרמניה המערבית תורמת מזה 3.4 מיליון דולאר מתקציב סיוע החוץ שלה. השלמת הגשרים נעשתה אחרי שנותקו היחסים בין גרמניה המערבית ומצרים בעקבות הכרתה של מצרים בגרמניה המזרחית ב-1965. היתה זו חברת הפלדה של קרופ, שבנתה את שני הגשרים.

כניגוד להודעות הרשמיות המצריות הפי תבר כי הגשרים אומנם נזוקו בצורה קשה מאוד בפשיטות הישראליות עליהם באוקי טובר 1968. לפי הדיווחים מגרמניה, היתה העבודה ידועה לישראלים. "בתוצאה מכך הסכימה ממשלת בון, חצי שנה אחרי ה הפצצה, לשקם ולתקן את הגשרים על חצי כונה במיסגרת הסיוע שלה למצרים.

בגרמניה מצביעים על עובדה זו כחלק מנסיונה של גרמניה המערבית לחדש את יחסיה הטובים עם מצרים ובאמצעותה עם העולם הערבי כולו.

ה"יונים" סולקו

מעריכת "מעריב"

אחרי דחיות מרובות נכנס השבוע לתוקף פו סירור-העבודה החדש במערכת "מעריב", לפיו הודחו שני עורכי העמודים הפנימיים בעיתון, משה דוד ולוי יצחק הי ירושלמי, הידועים בדעותיהם המתונות, והועפו כלפי מעלה לעבודת כתבות.

המהפכה בוצעה בהתאם לתביעת ועד העובדים של העיתון לרוטציה בתפקידים בין העורכים והכתבים. מעתה ממונה על עריכת עמודי הפנים מערכת המורכבת כולה מניצים: שלום רוזנסלד בראש ומתחתיו עידוא דיסנציק (בנו של עורך מעריב), מנחם תלמי, דב גולדשטיין וחזי כרמל.

סביב מהפכה זו התעוררו בצמרת מערכת מעריב חילוקי-דעות קשים, כשבראש המתנגדים למהפכה עמדו

דוד גלעדי ושמואל שניצר, שמעמדם בעיתון התערער. נגד כמה מהעובדים, שדיברו בגלוי נגד ההסדר החדש, הופעלו אמצעי שינוע במשך תקופה ארוכה. למרות האופי הרצנטרליסטי החיצוני של העיתון החל מהשבוע, יהיו עתה כל עמודי הפנים של העיתון נתונים לפיקוחם של הקיצוניים, אנשי ארץ-ישראל השלימה.

משפט נגד

מזכיר הכנסת

משפט הלונק' המאורגן נגד ח"כ "העולם הזה" כהנהגתו של יו"ר הכנסת ראובן ברקת, יגיע לבית המשפט.

השמעיותיו של ברקת, אותן השמיע מעל דוכן הכנסת נגד ח"כ שלום כהן, לא יכלו לשמש עילה לתביעה, בשל חסינותו של ברקת. אולם פירי פום חוברת רשמית של הכנסת, ובה השמעות ודבריהם, תשמש עילה לתביעה משפטית נגד שניים מעובדי די המנגנון של הכנסת, העובדים תחת השגחתו הישירה של היו"ר.

בתביעה ייאמר, כי מכתבים המעי לים הצעות לתלות חברי-כנסת עליו לים להיות הסתה לביצוע מעשה רצח, עברה שבגינה נענשים כי שנות-מאסר רבות.

אנשי-המנגנון הבכירים, ובראשם מזכיר הכנסת, שהפצו את הומר ההסתה וההשמצה בחוברת שכללה מכתבים שנשלחו ליו"ר הכנסת, אי נם נהנים מחסינות.

כסה

לאגודת-ישראל

אגודת ישראל תקבל מענק מיוחד של שניים-וחצי מיליון ל"י מהאוצר.

הכסף מיועד, רשמית, לכיסוי גרעונות החינוך העצ-מאי. מערכת החינוך של האגודה מקבלת 85% אחוזים מתקציבה מהמדינה, והיתרה מגויסת על-ידי מגביות. ההסכם לתשלום מענק זה נעשה עוד לפני הבחירות, בין שרי-האוצר הקודם זאב שרף לבין ראשי האגודה. הוא יכובד על-ידי שרי-האוצר פינחס ספיר.

עיריית

תל-אביב

תפתח

מחדש

מועדונים

עיריית תל-אביב עיר מרת לפתוח מחדש את מועדוני-הנוער שנסגרו בלילות שישי במסגרת ההסכם הקואליציוני בין המפלגות למערך. המועד-דון הראשון שייפתח מחדש יהיה מועדון-הנוער ליד בית מ'פעל הפיס.

הסיבה: לחץ ציר בורי על ראשי העיר בטענה כי סגירת המועדונים בלילות-שישי עקרה לה להגביר את אחוז הפשיעה כי קרב בני-הנוער כי עיר.

קו חדש

של "אל-על"

"אדעל" נוטה להקדים במיקצת את פתיחת הקו החדש לארצות הדרום-אמריקה. הקו שיחצה את יבשת אפריקה לרוחבה ומשלב לברזיל, נועד לבסס את האחיזה הישראלית במערב-אפריקה, אחיזה שהתמוטטה בשי-נים האחרונות.

מלחמת ביאפרה עיכבה את פתיחת הקו עליו מדובר כבר שנים מיספר, אולם עתה, לאחר קבלת מטוס הבואינג הנוסף יופעל כנראה בחודש יוני.

נשים ישרתו בתפקידי

בלשות במשטרה

בקרוב יוכנסו נשים לתפקידי בלשות בי משטרה. עד כה שירתו נשים במשטרה בתפקידי שיטור, תנועה ופקידות. בימים אלה נערך במרכז האימונים של משטרת ישראל כשרעם קורס ביזוש עי טהרת המין הנשי.

מהמועמדות שהתנדבו לשרת כבלשות נדרש להיות רווקות עד גיל 26 שנה, בעלות השכלה תיכונית, אחרי שירות צבאי, ועם פרופיל בריאות גבוה. הן נאלצו לעבור בחינות פסיכוכניות מסובכות ובדיקות רפואיות מקיפות.

המשימות שתוטלנה על השוטרות-הבלות שות תהיינה בתחום הפלילי והביטחוני. כפי שמצפים יוכנסו הנשים לשירות בל דורי הביזוש של המשטרה בעוד כחמישים חודשים.

בית-לייסין יהפור

לאולפן הסרטה

בעיקבות תוכניתה של הסתדרות העובדי דים להקים אולפנים לסרטי קולנוע וטל-וויזיה, בשיתוף פעולה עם אולפני הקלטה תל-אביביים, מתגבשת תוכנית למקם את האולפנים ב"בית-לייסין" בתל-אביב.

ההון התחלתי של האולפנים יהיה כמיליון ל"י.



תמרורים

מונה • לחברתנסת, במקום סגן יו"ר הכנסת אריה בן-אליעזר ז"ל — גרעין פת (37), חבר גח"ל מטעם המסלוגה הליברלית. יליד ירושלים, למד בבית-הספר התיכון דתי מעלה, שירת בנח"ל, ובהשתחררו מצה"ל נתמנה בגיל 20 למזכירו האישי ומנהל ליש-כתו של שר-התחבורה דאז יוסף ספיר. מ-1956 שהה מספר שנים בארצות-הברית, למד מינהל וכלכלה באוניברסיטת ניו-יורק. ב-1967, עת נכנס יוסף ספיר לממשלת-הליכוד-הלאומי, נתמנה סת שוב ליועצו הכלכלי. מנהל לישכתו.

נולד • לשחקנית הישראלית הגרה עתה באיטליה, דליה להב, ולבעלה, ה-



דליה להב

במאי האיטלקי ז'אנקרלו דואני, בן-גבריאלי.

הניש תביעה • נגד ירחון ה-עירום הפוסולרי פלייבוי, הצלם ההולנדי רון ג'וי, ארוסה לשעבר של נאנסי סינאטר. רה. רון תבע מהירחון פיצויים בסך חצי מיליון דולר (1,750,000 ל"י), משום שה-ירחון פירסם, ללא רשותו, תמונת עירום של נאנסי, אותה צילם רון שעה שהשניים היו מאורסים. הוא הציע את התמונה לעור-כי פלייבוי והם לקחו אותה לעיון, אך לא השיבו דבר לצלם. עתה גילה רון כי הירחון הדפיס את התמונה מבלי להודיע לו על כך ומבלי לשלם תמורתה, ולכן הגיש את התביעה.

נקנס • בבית-משפט לונדוני, ב-100 לירות שטרלינג (840 ל"י), על הברחת חשיש לבריטניה — במאי הסרטים האיטלקי מיכאלאנג'לו אנטוניוני. הבמאי, ש-היה בורכו מלוס-אנג'לס לאיטליה, שהה ב-חגיגות-ביניים בלונדון — ושם ערכו סקרי המכס חיפוש בכליו וגילו חשיש מוסתר ב-נעליו ובכיסו. הוא הועמד מיד לדין וסען בבית-המשפט: "קניתי את החשיש בלוס-אנג'לס, מאדם שגר-אה לי רעב".



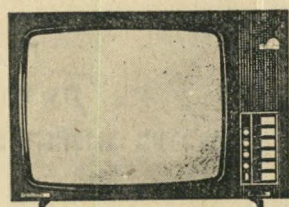
נישאו • ה-זמרת הישראלית ח' וזה אלברשטיין וחשמלאי-הכמה ע' מירם טננבאום.

אדברשטיין • התגרשו. הכוכב-במאי אורי-פון וולס, המתגורר עתה במדריד וברומא לסרוגין, ורעייתו פאולה, שעברה לגור ל-לונדון, לוגו, שהיה נשוי 12 שנה, בת-אחת: ביאטריס. לאורסון יש גם בן, כריס-טופר, מנשאיו הראשונים לוירג'יניה ניו-ל-סון, ומנשאיו לריטה הייזות יש לו בת.

נפטר • בלונדון, בגיל 64, נהג הקטר ג'ק מילס. לפני שש שנים נהג מילס ב-רכבת בה בוצע השוד הגדול של שניים ר-חצי מיליון לירות שטרלינג, שהיו שייכים לבנק אוף אינגלנד. מילס, שהיה אז בן 58, נאבק עם השודדים. הם היכוהו על ראשו ומאו לא הבריאו ולא היה מסוגל לעבוד עבודות קשות. לפני כמה שבועות הוא חלה בשפעת ומחלתו הסתבכה בגלל מצבו הגופני הירוד והוא נפטר.

נפטר • בצרפת, בגיל 82, מדאם ריאון מוסל, סבתה של בריגיט בארדו.

אמקור בהחלט - זה המקלט!



הטלויזיה המבוקשת ביותר בארץ

חונטין אמקור שרות אמכא יטו NORDMENDE לבחירתך 2 דגמים: SPECTRA-8002



משוויצריה

מיוחד עבורך! הסכרי האינטימי בעל המוניטין הבינלאומי

חכיב - HIBITANE®

Bidex

הקפידו לדרוש בפרומריה שלך את - Bidex

יש לי SONY

רשמי קול-טלויזיות-טרנדיסטורים חדרנות סטראופוניות

לפתיחת ה'יד הבין לאומי תל-אביב

(25.5 - 9.6.1970)



ידי המזרח חברה לתערוכות בע"מ
YERID HAMIZRAKH EXHIBITIONS COMPANY LTD.
TEL-AVIV ISRAEL תל-אביב

חינם לכל דורש

המעוניין לרכוש את
ספר הברית החדשה
להשכלה כללית ולהכרת הדתות בעולם

יתקשר לפי הכתובת ת. ד. 7089, ירושלים, וישלח לו מיד.

הופיע! הופיע! הערפד דראקולה —

גליון מס' 2 של

כתב-העת הפאראפסיכולוגי

עולמות אחרים

מן התוכן:

- ✧ הערפד דראקולה — אמת או אגדה?
- ✧ מחקר הטלפתיה בבריה"מ
- ✧ אסטרוולוגיה באור המדע
- ✧ האם נחנת בתחושה-על-חושית?
- ✧ רוחות רפאים
- ✧ גלגול נשמות



— אמת או אגדה ?

להשיג בכל הדוכנים (המחיר 1.50 ל"י) ובמערכת הירחון:

- **גזור ושלח** —
- לכב' מערכת "עולמות אחרים" שדרות קק"ל 2 תל-אביב
- ☐ הנני מצרף 7.50 ל"י בצ"ק / המחאת דאר, עבור מינוי ל-6 חודשות של "עולמות אחרים".
- ☐ הנני מצרף 3 ל"י בצ"ק / המחאת דאר, עבור חוברות מס' 1, 2 של "עולמות אחרים".
- ☐ הנני מצרף 1.50 ל"י בצ"ק / המחאת דאר, עבור חוברת אחת של "עולמות אחרים" מספר.....

שם:

כתובת:

דרך הטיימס של ניו יורק, ועד ללהימוני הפאריסאי.
הנרות לכך נוצרה תמונה מאוונת. נודע לעולם כי יש בישראל מחנה חשוב הלוחם למען מישטר דמוקרטי וליברלי, וכי ישראל רחוקה מלהיות אותה מדינה גזענית-תיאור קראטית כפי שאויביה מנסים לתארה.
השבועון הצרפתי ההמוני לאנספרס תיאר את הפרשה בכחבה דראמטית, בחתימת עורכו הראשי, בטש. בתארו את סילוקו

נראה שיש בעתונות הישראלית גלים של מצב-רוח.
בשבוע שעבר עמדתי במדור זה על מסע-הליניץ, שהתנהל במרבית העתונים נגד חברינו בכנסת. השבוע נשבר הגל, והתחיל גל נגדי. מרבית העתונים גילו פתאים שצדקנו, שהצהרת יו"ר הכנסת היתה בלתי חוקית, שהחלטת-הגירוש של ועדת-הכנסת היתה בניגוד לתקנון, וכו'.
אם תחילה העזו לצאת נגד מסע-הליניץ רק אנשים כמו חיים חפר, סילבי קשת, ידי מנוסי וד"ר דרין-דורב קין, הרי השבוע הצטרפו אליהם אישים כמו ד"ר יוחנן בארד ושורה ארוכה של סובליציסטים אחרים.
לאור זה — איך נראה עתה מסע-הליניץ? ההיסטרי של הימים הראשונים?

★ ★ ★

מבן ההשמנות

שהוסחו נגד חברינו, ההשמנות המנוכחות ביו"ר תר הוא שהם עשו מעשים של "אכסהיביציוניזם" ו"דראמטיות".
באותו הגיון אפשר ל-האשים באכסהיביציוניזם גם את נביאי ישראל, ישו הנוצרי, מרבוס אנסגוויס ובנימין זאב הרצל.

תפקידו של מנהיג אפוזיציוני הוא להפיץ את דעותיו בצורה היעילה ביותר, לשכנע את הרוב בצידקתו. מכיוון שלא עומד לרשותו המיגוון העצום של התעמולה הממלכתית, הוא מוכרח להיעזר בייחוד דרמטיות, שיג רמו תהודה מירבית.

כך נהגו מנהיגים נוצריים ורומיים בכל הדורות — ממשלה רבנו וירמיהו הנביא ועד זאב זיבוטיוסקי, קורע הש"ק. אחד הקוראים הו כי במכתב למערכת את לוחם-החופש האמריקאי שקרע מעל דוכן ה-קונגרס האמריקאי את החוק שחייב את הסגרת העבדים הבורחים למדינות-הרורם, לפני פרוץ מלחמת-האזרחים.

★ ★ ★

מעניין שדווקא עתוני חז"ל תפסו את המשמעות הסימלית של המעשה. עד למעשיהם של שלום כהן ואורי אבנרי בכנסת, מסרו עתוני העולם דו"חות מדכאים ביותר על מה שקורה בישראל. נתקבלה תמונה של ישראל תיאוקראטית, בה שולטים הרבנים, בהסכמת הכל. מעשי חברינו בכנסת קיבלו תהודה עולמית עצומה. אין עתון חשוב בעולם שלא דיווח עליו — החל בטיימס של לונדון, נותרו, לפני פרוץ מלחמת-האזרחים.

★ ★ ★

מכתבים
הוכחתם נאמנות חסרת-פשרות לדרככם. נדעין צימממן, ירושלים

★ ★ ★

מכתב לסגן המנכ"ל
דעיניני מירשם
בהמשך להתכתבות בינינו — אשר שלבה האחרון היה מוזכבתו אליכם מיום 29.1.70 — אשר טרם נענה — ובעיקבות מחאתו הנגדית של חת"כ שלום כהן נגד החקיקה המבטלת את פסק-הדין של בג"ץ בעניין שליט, והבאה להשליט את הדת על אנשים שאינם רוצים בה, ומתוך גישתו העקרונית בעניין רישום דת ולאום שהוא מקור להפליה על רקע זה — היננו שולחים לכם את תעודות הזהות שלנו. כפי שכבר כתבנו לכם בזמנו — אין לנו צורך במסמכים כוזבים, אם אינכם מסוגלים ליכתוב אמת — שימרו את מיסמכים לעצמכם. אל נא תבינו מכך שאנו כועסים עליכם. אנו מרחמים עליכם ויחד עם זה שולחים לכם המחיל לחטט במגילת היוחסין של (המשך בעמוד 6)

★ ★ ★

נאמנות
חסרת-פשרות
עקבתי בהתעניינות הולכת וגוברת אחר מאבקכם הצדק בכנסת בקשר לבעיית מ"ח יהודי ורישום הלאום בתעודת-הזהות. יש אנשים רבים ברחוב הישראלי העוקי בים אחר עבודתכם ומודהים עימה, כפי שמודהה עימה בכנות כותב שורות אלו.



77

מכתבים

הוכחתם נאמנות חסרת-פשרות לדרככם. נדעין צימממן, ירושלים

מכתב לסגן המנכ"ל

דעיניני מירשם

בהמשך להתכתבות בינינו — אשר שלבה האחרון היה מוזכבתו אליכם מיום 29.1.70 — אשר טרם נענה — ובעיקבות מחאתו הנגדית של חת"כ שלום כהן נגד החקיקה המבטלת את פסק-הדין של בג"ץ בעניין שליט, והבאה להשליט את הדת על אנשים שאינם רוצים בה, ומתוך גישתו העקרונית בעניין רישום דת ולאום שהוא מקור להפליה על רקע זה — היננו שולחים לכם את תעודות הזהות שלנו. כפי שכבר כתבנו לכם בזמנו — אין לנו צורך במסמכים כוזבים, אם אינכם מסוגלים ליכתוב אמת — שימרו את מיסמכים לעצמכם. אל נא תבינו מכך שאנו כועסים עליכם. אנו מרחמים עליכם ויחד עם זה שולחים לכם המחיל לחטט במגילת היוחסין של (המשך בעמוד 6)

CITIZEN

אזרח העולם

ל-10 ימי נסיון חינם!

תשורה מיוחדת

חינם!

**מערכת לוחות חודשיים
ממתכת, לשנת 1970, להצמדה
על הרצועה. עם כל שעון!**

1. CITIZEN VALIANT

שְׂרָשֶׁרֶת פְּלֵדָה — אֶל־חֵלֶד —
סְפּוֹרְטִיבִית — אֶלְגֵנְטִית, תּוֹאֲמֵת
אֶת קוֹוֵי הַשְּׁעוֹן.

מראה תאריך ב"חלון" מיוחד.
בתשלום חד פעמי — 125 ל"י.
או בתשלומים: תשלום ראשון
של — 30 ל"י ו-5 תשלומים
חודשיים של — 21 ל"י.

שעו
בכור זה 21—CITIZEN LADY
הנכסיו יקר ופה
עיצוב מלוד אל-חל, לוח מחושים
עשוי חריר ויפה
המקור בעל מנועין ול רצועה
המנועין ופה עשויים מלדה
בתחילת הדפוס
או בתחילת הדפוס
של 31 ליוני 23—השנים חרשים
ליוני 135—השנים חרשים

6. CITIZEN AUTO-21

21—
21 אֲנִי, בִּשְׁעוֹן אוֹטוֹמָסִי.
וְהַזְמָנוֹת לִרְכּוּשׁ שְׁעוֹן־עִלִּיּוֹת
בַּעַל אִיכוֹת גְּבוּהָה, בְּמַחִיר נִמְדָּה.
עֵינָיו שֶׁל הַשְּׁעוֹן יִהְיֶה.
לֹחַ הַמַּחְוֹנִים בְּצֶבֶע אֶפְרָיִם־כֶּסֶף,
מַחְוִי עֵדִינִים וַיִּמֶץ, וְהַתְּאִיר
מִסּוּן יָפֶה וּבְבֹרֵה. גַּם הַשְּׂרִשִׁת
תּוֹאמָת אֶת הַקּוּיִם הַמּוֹדֵדִים
שָׁלוּ.
בְּתִלְשׁוֹת חֲדָעִמִּי 125— לִי
אוּ בְּתִלְשׁוֹמִים: תִּלְשׁוֹן רֶאשׁוֹן
שֶׁל 25— לִי, 25— לִי, 25— לִי.
שֶׁל 22— לִי.

5.5

21 אבנים, שעון אלנטיס ויפה
 צלח בלתי מים, כחלחל (צבע
 מורחב, אלנטיס וגריל, וחוככות
 חשונים אסטיסטים, בעל —
 INCABLOC (כוכבים/עושים)
 רצועה שעון עשוי מלדת אל-
 רחל, המתאמת לקו השעון
 חלון המראה את המאריך והיום.
 השלום חד פעמי של 195 מיני
 או בתשלום: תשלום ראשוני
 של 31 מיני 77 תשלומים של
 26 מיני.

4. CITIZEN EXPLORER
זנים; חסין למים

מורדני ויהוה בעל קווים
סמורטיביוס וגבויים.
הקופסת "השקנו עשויה מלת
אלחלחל רעויה במו ועונוים.
לשון רעויה מורדני ויהוה
סמורטיביוס — עשויה ממלדה
ומשלמה את עצמה.
בתשלום חד-פעמי — 25. לוי
או בתשלומים: תשלום ראשון
של — 25. לוי 5-7 בתשלומים
חודשיים של — 22. לוי.

3. CITIZEN AUTOMATIC
SEA DIVER

25 אבנים; מיוחד בלחץ של
עמוקים. נמדי בלחץ
אטמוספירות (150 מ"ל)
לוח מחושים וזהו לקריאה
בשוכה מוחלטה.
מסגרת. נעה לסיומן זמן.
כל החלקים עשויים מפלדת אל-
חלד, כולל הרצועה. בעל תאריכון
השעון אוטומטי, וזכוכית קריסטל
נח לקריאה, נצמדת ע"י חרצנים
שאניה נצמדת ע"י חרצנים
שורטות.
בתשלום חד-פעמי — 230 ל"י.
או בתשלומים: תשלום ראשון
של — 34 ל"י 77 תשלומים
חודשיים של — 31 ל"י.

2. צויד-
אריכות

[illegible]

דפדף * סודי * שבצור

(גא לצרף דמי משלוח בסך
— 3 ל"י).
שם משפחה _____
שם פרטי _____
סמ. תז. _____ גיל _____
רחוב ומס' הבית _____
עיר _____
חתימה _____
(אם הנך מתחת לגיל 18, חתימת ההורים או האפוטרופוס).

לכבוד
ת.ד. 21090
תל-אביב.
א. ה,
נא לשלוח לי, הח"מ, שיעון
CITIZEN מס. _____ לנשיון
של 10 ימים חנים.
במידה וארצה לשמור שיעון זה
אבחר לשלם בצורה הבאה (סמן
ב- X):
תשלום חד פעמי _____
תשלומים חודשיים _____
אם לא ארצה בשעון שהזמנתי,
אני הח"מ מתחייב(ת) לשלוחו
חזרה לחב' I.M.C. ת.ד. 21090,
תל-אביב, תוך 10 ימים של נשיון
חנים.

CITIZEN I.M.C.

גבוהה.
כל שעוני CITIZEN המוצעים
לכם כאן, הם בעלי התכונות
הבאות:

* כולם עמידים בפני מים לחלוטין.
* כולם מגנון המונע זעזועים.
* INCABLO-SHOCK-PROTECTED
כולם, מסרטים עשויה מפלדת
אלחלד וכן רצועת היד.
* כולם אנטי־מגנטיים.
* לכל שעוני CITIZEN עיצוב
מודרני ויפה.

לב פרט ופרט קיבל תשומת לב
של אנשי מקצוע מומחים.
זו הדדמות נדירה, לקבל איכות
גבוהה, במחירים נוחים ובתנאים
שרק חברת I.M.C. יכולה להציע.

* כל שעון, בלי יוצא מן הכלל, בעל
אחריות מוחלטת לשנה.
האחריות כוללת כל פגם או
לקיטקל אפשריים.

* חברת I.M.C. ערבה לכך שתהיו
מרוצים משעוכם.
לכן אנו שולחים לכם אותו ל־10
ימי טיפון חנם, וללא כל
התחייבות מצדכם לקנות שעון
זה.

אם אחרי עשרה ימי־טיפון־חנם,
החלטתם שאין השעון מתאים לך,
אתה יכול להחזירו ללא כל
התחייבות. אך אנו בטוחים
ויוודעים שתאבדו את השעון.
כי שעוני CITIZEN הם מיוג
של וימי־חיצוני ואיכות־פנימית

I	M	C
---	---	---

מכתבים

יש לעשות זאת מוקדם ככל האפשר — לפני שיהיה מאוחר מדי.
אריה גולדוון, תל-אביב
מעשה
שרירותי!
 מסתבר יותר ויותר כי האופוזיציה היחידה להלחמת בכנסת היא העולם הזה —

(המשך מעמוד 4)
 אדם, סופו שימצא את עצמו בשורה אחת עם גדולי המנוולים של ההיסטוריה.
 אין לכם להחזיר לנו את התעודות אלא אם מחקתם את הרשום במדורים דת ולאום ומתחתם שם קו במקום מילה.
 מתוך רגשי רחמים עמוקים ותיקוה לתיקון מעשיכם בזמן הזה, **בדה איזיק, ישעיהו שו"ק, אלוני יצחק**

מכתב השבוע

דברי

אלוהים חיים

אל אורי אבנרי, ימח שמו וזיכרו ונחמו שמו מלהזכיר בזכרון קדוש!
 כלב מצורע שכתוב: אתה בא להכי תיב לנו איד להתנהג כיהודים ומי הוא יהודי, בו בזמן שגם לך אין זכות להמנות על העם היהודי.
 חברך הכלב המצורע שלום כהן העז לקרוע את תעודת הזהות בגלל שכתוב בה לאום: יהודי, אתה צריך לחזור לגרמניה והוא למצרים, כי כל הסיעה שלך אינם יהודים, אלא נאצים אנטי-שמיים.
 השר יעקב שמשון שפירא צודק בזה שהוא מנהיג את הפאשיזם במדינה. כמו שאתה כותב בדף השער של העולם הזה (1692), אנחנו צריכים לשמור על הסוהר של העם היהודי, דהיינו שיהודי יכול להיות רק זה שנוגד לאס יהודיה או שהתגייס לפי החוק, ולא בחורים כמו בשוניק שנקבר מחוץ לגדר בית הקברות, ובצדק: היות והוא לא יהודי.

גם לך, כלב מצורע, ולחברך שלום כהן אין זכות להיקבר בבית-קברות יהודי, היות ואתם רק יכולים ללכלך את בית הקברות בפגרים המובסים שלכם. ברגשי שימחה שמענו איך הוצאת מהכנסת בבז ובחפרה. לך אין זכות לשבת בכנסת. אתה הוא יוליוס שטרייך כר עורך השטריימר וסופר יהיה כסופו: גם אתה תתנדנד על עמוד התליה כמו ה, עד שעצמותיך הארורות תתפוררנה לאפר.
 תחי הכפייה הדתית השומרת על טוהר עמנו. כן ירבו ישיבות ובחורים ישיבות בישראל!
 מה אתה מציע כחליף לדת, את הזנות מהעולם הזה והנשים העירומות? בן זונה שכתוב אתה רק מקלקל את הנוער בשבועון העולם הזה, ובגלל זה קורים מעשי-אונס ושוד-בנקים.
 מנהיגנו הדגול מנחם בגין הוא ישי מור על טוהר עם ישראל, יחד עם הדתיים, ולא תזכה לראות במדינת ישראל את זה מה שאתה רוצה לראות. **הוועדה להגנת האומיות והדת בישראל**

נציגות הפועלות ב"הילטון"

והידיים הרעבים

בבית-שאן

בושה וחרפה. נציגות הפועלות השמנות זוללות כמו סוסות בהילטון המפואר (העולם הזה 1690).
 ובאותו גיליון: המאמר גם בישראל אפ-שר למות ברעב, עליו אני רוצה להעיר, שהייתי בהרבה ארצות בעולם, אבל עוני כמו בארץ לא ראיתי באף מקום.
 בעיירות הפיתוח אוכלים ילדים רעבים ממש מפחי הזבל והולכים יחפים בגשם, כי הנעליים יקרות מאוד בארץ. **קורא, תל-אביב**

הריסת הבתים

באכזיב — פשע!

נגד הפשע של הריסת כפר אכזיב, יש רק דרך אחת: לסגור לבג"ץ בבית-המשפט העליון.



ריגור

כוח חדש, שבראשה עומדים חברי הכנסת שלום כהן ואורי אבנרי.
 הרחקתו של שלום כהן מחמש ישיבות בכנסת והוצאתו בכוח של אורי אבנרי מאולם הדיונים בגלל מחאתם החוקית והלגיטימית נגד חוקי-כפייה דתיים שמקורם מלפני אלפי שנים, הוא מעשה שרירותי ובלתי-דמוקרטי. כך נוהגים רק ב-מישטרים ידועים לשימחה.
 ובקשר לכשרותם ונאמנותם למדינה של שלום כהן ו-אורי אבנרי, נדמה לי שאין אורח במדינה המפקפק בכך. הם הוכיחו את זאת בשדה הקרב בתור חיילים קרביים ולא כמו עסקנים מפלגתיים רבים אחרים ו-אפורטוניסטים למיניהם, אשר כל נאמנותם

ברכת מחנה השלום

התגלגלה לידי איגרת-ברכה של מחנה השלום וחיות ואני נמנה על מחנה זה בדיעותי והשקפותי, עלה בלבי הרעיון שהפצת איגרת זו בקרב אזרחי ישראל היא חשובה ויכולה לתרום את חלקה במלחמתנו להשכנת שלום אמיתי ובריא. טיבועי הדבר שאנוכי פונה אליכם, כדוברי ומנהיגי מחנה השלום, בכדי שתעשו הכל להמשך החדרת רעיון זה לכל בית ובית בישראל ובארצות-ערב.

ב. קרמזין, ניו-יורק, ארצות-הברית



הכרזה בעברית, אנגלית וערבית



פולקסווגן רנט א קר השכרת רכב

רשת תחנות ההשכרה של פולקס-ווגן רנט א קר משתרעת מקרית-שמונה ועד אילת: בכל אחת מ-25 תחנות ההשכרה עומדות לרשותך מכוניות פולקסווגן פרטיות, מסח-ריות ואוטומטיות. פנה אל סוכנות או מוסד מוסמך פולקסווגן הקרו-בים אליך.

רעיון נהדר, פולקסווגן רנט א קר.

תעריפון המנויים של העולם הזה

17.12.69

לשנה נחצי: שנה בלירות

30	58	דמי המנוי בארץ
35	66	לכל ארצות תבל, בדאר רגיל

44	86	לכל ארצות אירופה ואיראן
82	160	ליפאן, ונצואלה, ארגנטינה וברזיל
90	176	לאוסטרליה וניו-זילנד
77	150	למקסיקו, פנמה
57	110	לארצות-הברית ולקנדה
62	120	לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, ניגריה, קניה, ציילון, חוף השנהב, תאילנד
72	140	לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, גואטמלה

הנחות ניכרות במוצרי עור במכירות סוף העונה ב"איוניר"

במרכז מכירות סוף העונה ברשת בתי-האופנה "איוניר", עומדים השנה מוצרי הלבשה מעור וזמש לנשים ולגברים.
 בענף העור והזמש יש השנה ל"איוניר" הצעות מיוחדות, בהנחות שהן גדולות מההנחה המקובלת של 20%. דברי העור הם מתוצרתם של טובי המפע-לים בישראל והדגמים כולם אופנתיים מהיצור של העונה הנוכחית.
 להלן כמה מהמחירים החדשים של מוצרי העור:

—	150. ל"י	זקט עור לנשים
—	150. ל"י	זקט עור לגברים
—	195. ל"י	חליפת עור לנשים
—	245. ל"י	מעיל עור לנשים

ל"איוניר" גם הצעות מיוחדות במחלקת הבריטי ושמלות הבד וההנחות כאן מגיעות אף עד 50% ומעלה. בין ההצעות — מכנסיים מקורדרוי בגזרה אופנתית לנשים במחיר 25. ל"י.
 לגברים מוצע מבחר מגוון של חליפות ומכנסיים וכן אפודות אופנתיות ש-מחירן החל מ-25. ל"י.
 לננוחיות הלקוחות ממליצה הנהלת "איוניר" לבקר בחנויות בשעות המוק-דמות של הבוקר ואחר הצהריים.
 דמות של הבוקר ואחר הצהריים.



מגישה:

אירופה טורס
EUROPA TOURS

נשינו כסר

בהפלגת הבכורה של א. מ. "נילי"
מ- 17 עד 28 לאפריל 1970
המחיר מ- 1215 ל"י



אירופה טורס
EUROPA TOURS
הטיוט
האוב ביותר

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

למדינה מתבטאת דיובורים והשמצות של יריבים אופוזיציוניים, ואשר מעולם לא לבשו את מדי צה"ל.

מקם ריגור, קרית ים ב'

מיהו

יהודי 7

חייל צה"ל נפצע בביקעה. / עוד מכונת צבאית נפגעה. / רימוני נזרק לעבר סירת, / חמישה קלומטר מכונת.

חיל'קומנדו ערכו מיתקפה. / שוב מכונת צבאית הותקפה. / ארבעה מחבלים נהרגו תוך הקרב. / מח נהצבאי בסואץ נח רב.



איוון

עוד אזרח וחייל נהרגו. / מספר ריי מונייד נזרקו. / מאז שעות הבוקר תוקף חיל'האוויר, / מסרות צבאיות צפו נית לקהיר.

דמשק: "קברנו מתינו". בכנסת טוענות הרוחות / מעל גלי מימי מנוחות. / נערך שם ויכוח ייחודי / על הפרק: מי פה בכלל יהודי?

שמואל איוון, תל-אביב

המיקרה אירע

לפני חצי שנה

בהעולם הזה (1690) פורסמה ידיעה בדבר השעיתו של רבי-החובל של האניה מזל וחקירות שנעשו לגבי התנהגות הצוות.

פירסום הידיעה עתה, יצר רושם כאילו מדובר בצוות הנוכחי של האניה בעור שהידיעה מתייחסת למיקרה שאירע לפני כחצי שנה.

נבקשכם לפרסם מכתבנו זה כדי למנוע אי-נעימות הגרמית לצוות הנוכחי של האניה מזל.

א. שרגאי מנהל עתונות ויחסי ציבור, חיפה

דעתו של

הדור הצעיר

הזדמן לי לראות בחלון-ראווה של פוטו ברחוב בן-יהודה בתל-אביב, צילום בלתי-רגיל של ילד המעווה את פניו בהבעה



רבת-משמעות והעונה כאילו על השאלה: "מה דעתך על המצב בישראל ובעולם?" בסותני שכל קוראי העולם הזה בארץ ובעולם יהנו מצילום-פצצה זה, אם יודפס בשבועון.

קרוזין פרידמן, רמת-גן

לבקשת הקוראה פרידמן — מצורפת התמונה.

אופנת "הגואל" חולצות לגבר, לנוער ולאשה

אקרילן, דקרון, דיאולן, פרלון וטטרון — גם לפי הזמנה

תל-אביב, רחוב ישראל נגארה 9, מאחורי קולנוע אלנבי
טלפון המען: 235763

בוטיק

"קוקי את קוברו"

לגבר האקסקלוסיבי

רח' אבן גבירול 30
(בפסג')
(מול הכניסה לדיסקוטק עינבר)

GRUNDIG

השרות
המהיר של
גרונדיג
לרשותכם

אל תשכח לחדש
את הביטוח השנתי
בזמן



שרות גרונדיג
תא ר"ח נחלת בנימין 81
טל 615039-612282

GRUNDIG

במדינה

העם

הזדמנות שחלפה

המלחמה היא המשך המדיניות בדרכים אחרות, קבע בשעתו אבי תורת המלחמה המודרנית פון קלאוזוביץ. לגבי ממשלתי ישראל ניתן לומר השבוע כי היא רואה את המלחמה כהמשך המלחמה בדרכים אחרות. בתחילת השבוע שעבר, לפני שהופצץ מיפעל המתכת המצרי האזרחי — הפצצה העלולה להיות נקודת-מיפנה רבת משמעות לגבי המשך המלחמה, היו בין שרי ממשלתי ישראל כאלה שהגיעו למסקנה כי הגיעה השעה לפתיחת מיתקפת-שלום ישראלית. אותו שבוע נמצאה ישראל בשיאה של הפגנת העוצמה שלה. בפעם הראשונה מאז מלחמת ששת-הימים שוב לא נמצאה ישראל במצב של התגוננות מבחינה צבאית. נאצר עצמו השמיע הצהרות שהעידו על הכרה בעדיפותה הצבאית של ישראל. מאז הכוחות נראה בעיני העולם בצורה כזאת, עד שהעיתון האיטלקי קורירה זה להטירה כתב במאמר המערכת שלו שכל אמברגו כללי על מישלוחי נשק למזרח-התיכון יהיה רק לרעת הערבים, כיוון שישראל מסוגלת כיום לייצר את הנשק הדרוש לה, כולל טנקים ומטוסים, ללא כל עזרה מבחוץ. **הזמן עשה את שלו.** במצב כזה היתה כל יוזמת שלום ישראלית מתקבלת בעולם באהדה. איש לא היה מעלה בדעתו כי ישראל הציעה אותה בגלל חולשתה, כפי שחששו רבים. להיפך — יוזמה מדינית מעמדה של כוח ולא מעמדה של חוסר ברירה, היתה מחזירה לישראל חלק ניכר מהאדה שאיבדה בדעת-הקהל. גולדה מאיר היתה הראשונה שביטלה במחירי אחת כל רעיון כזה. בעיקבותיה הלך עדר השירים החרדים לכל מוצא פיה וחוששים להרגיזה. ממשלתי-ישראל לא קטפה את הפרי שהציחה פעילותו של צה"ל בחזית, בדיוק כמו אחרי מלחמת ששת-הימים. "אין צורך ביוזמה כזאת, הזמן יעשה את שלו."

הזמן אומנם עשה את שלו. תוך שבוע אחד איבדה ישראל את הסיכוי וההזדמנות ליוזמת שלום מעמדה של כוח. המלחמה בעתיד הקרוב תהיה אותה המלחמה שהיתה עד כה, רק בדרכים אחרות.

מנגנון

יש אלמנה —

ויש אלמנה

השבוע התבשרו אזרחי ישראל על העלאה עצומה במסים על מכוניות. רבים מאלה שתיכננו רכישת מכונית חדשה, נאלצו לגנוז את הרעיון. אולם לפחות אזרח אחד במדינת-ישראל קיבל את בשורת העלאת המסחרים בשוויון



מרים אשכול

נפש. זוהי מרים אשכול, אלמנתו של ראש-הממשלה המנוח. מרים אשכול נוסעת מאז מות בעלה במכונית שכורה מדגם מפואר, שדמי-השכירות שלה נעים בין 70-60 ל"י ליום, והנהוגה עליי עובד המדינה ניסן שורץ. בימים אלה היא עומדת לקבל מכונית 504 חדישה עם תיבת הילוכים אוטו-מטית, שמחירה לצרכן 35 אלף ל"י. מחיר המכונית, שעלה השבוע בהבל-פיו של שר-האוצר פנחס ספיר בכ-3000 ל"י, אינו מרתיע את משרד ראש-הממשלה, ואת קברניטי-הכלכלה המדברים השכם וי-הערב על הדיוק התגורה. לא מפריעה להם גם העובדה שרחל-ינאית בן-צבי למשל, אלמנת הנשיא השני, אינה נהנית ממכונית על חשבון המדינה.



זרגוע קל עם דובק רואל



בזמן וגורלנו

גים המלחים בהרג המוני. לכך עלולות לה-
יות תוצאות חמורות לא רק כלפי תודעת
העולם הערבי, אלא גם לגבי מערכת יחסי
ישראל בעולם, שהיא חיונית גם מבחינה
ביטחונית.

● **ישנה תמיד פכנה כי ההפלי**
מה תישמש מן היריבים, תביא לי
התערבות צבאית סובייטית ודי
הגברת החימוש הסובייטי ו/או
למעשיייואוש מצד חיל-האוויר הי
מצרי.

★ ★ ★
נגד כל אלה היו מצדדי ההפצה
טוענים, מן הסתם, כי היא דרושה כדי
לעצור את מוראל הצבא המצרי ולשכנע
אותו שאינו מסוגל לצאת למלחמה.
זוהי טענה נכבדה — אך לעניות דעתי
היא מבוססת על הנחה מוטעית.

אחרי יוני 1967, אין שום מצרי
אחראי מעלה על דעתו שיש בכוח
הצבא המצרי המשווקם להילחם
בישראל — לא היום, לא מחר, לא
מחרתיים.

ויכוח זה לא יוכרע, כמובן, על-גבי הי-
גיי. נסתפק כאן בקביעה שיש נימוקים
חזקים מאוד גם בעד וגם נגד ההפצה.

אולם שום ויכוח אמיתי, במיסי
גרת דמוקרטית, שבה יכלו להתי-
מודד הדעות בעד ונגד, לא נערך
כלל.

לא שיקרו לכנסת. לא הטעו אותה. פשוט
לא שאלו אותה — לא לפני התחלת ההפי-
צות ולא לאחר-מכן.

★ ★ ★

אני חושש מאוד שעתה עומדת לי-
התקבל — ואולי כבר נתקבלה —
החלטה גורלית אחרת, חשובה עוד יותר.
איישם במערך מתגבשת תוכי-
נית להעביר בכוח מאות אדפי
פליטים מרצועת-עזה לגדה המעי-
רבית, כאיצטלה ה"מתקרמת" של
שיקום הפליטים.

את הפליטים רוצים לשכן בתחום-מושב
סביב שכמ, ולהעסיקם בבניית שיכונים לי-
יהודים באזור ירושלים.

ואילו בין בית-לחם ורמאללה,
סביב ירושלים, רוצים לשכן רבי-
בות עולים יהודיים.

בעיני כל ערבי, ובעיני העולם, תיראה
תוכנית זו כסיפוח סופי של רצועת-עזה,
חיסול כל תקווה ערבית למעמד כלשהו בי-
ירושלים, ויציאת מתנה-יריכו ערבי בשכמ.
דוגמת ריכוזי האינדיאנים בארצות-הברית.

במילים אחרות: תהיה זאת הכי-
רזת מחממה טוטאלית על העם
הפלסטיני, חיסול סופי ומוחלט של
כל סיכוי לשלום.

זוהי החלטה כבדת-משקל. היא עלולה
לגרור בכיה לדורות.

מי מקבל אותה?

הדיקטטורית הגדולה? קבוצה של אנשי
צמרת המערך?

אין לדעת. רק דבר אחד בטוח:

היא את התקבל בכנסת, אחרי
ויכוח שבו יביעו חברי-הכנסת את
דעתם על פי הכרתם העצמאית,
ויצביעו על פי מצפונם הריבוני
בהצבעה חשאית.

קרוב לחדאי שהדבר לא יובא לכנסת
בכלל.

לא, אין צורך לשקר לה. כי אין
צורך לשאול אותה.

וכל התהליך הדמוקראטי, לגבי
הנושא הגורלי ביותר של חיינו,
נתרוקן מתוכנו.

★ ★ ★

אילו היה קיים תהליך של דיון
דמוקראטי — תוך דיו-דברים בין הי-
ממשלה והאופוזיציה — בוודאי היה נשקל
כל העניין מראש ביתר כובד-ראש.

האופוזיציה בכנסת (ואינני מתכוון לאו-
תם שרק במיקרה אינם נמצאים בממשלה,
כמו אגודת-ישראל והמרכז החופשי) בוודאי
היתה משמיעה את הטענות נגד ההצעה.
היא היתה טוענת, בין השאר, כי:

● **אכסור הוא להאמין שבי**
אמצעות הפצצות אפשר להפיל



פצצה ישראלית לעומק: אין צורך לשקר

את עבד-אלנאצר, אפילו היתה
הפלה זו רצונית.

אין בהיסטוריה אף דוגמה אחת לשבירת
המוראל של אומה באמצעות הפצצות. כל
הדוגמות מוכיחות את ההיפך. הפצצה מן
האחר מגבשת עם, מלכדת אותו סביב הי-
הנהגה, משתיקה את האופוזיציה.

כך קרה בברטניה בימי הבליק, בגרמניה
הנאצית בעת ההפצצות העצומות שלאחר-
מכן, ולאחרונה בחיאט-נאם הצפונית.

לדברי כל הכתבים הזרים, זה קורה עתה
במצרים. מעמרו של עבד-אלנאצר התחוק.

● **חיל-האוויר שלנו אינו מסוגל**
לגרור למצרים נזקים כממדים
רציניים, וההפצצות תישאנה בי
גדר דקירות-לחם.

לא בנינו חיל-מפציצים איסטרטגי. מתוך
שיקולים נכונים בהחלט, התרכזנו בבניית
חיל טאקטי, זה שניצח ב-5 ביוני. כושר-
ההפצה שלו מוגבל מאוד, ואילו מצרים
היא מדינה גדולה ותת-מפותחת, היכולה
לספוג פצצות לרוב. אפשר לפגוע בה פני-
עה של ממש רק בפצצות-אטום.

● **חיל-האוויר המשוכלל ביותר**
אינו יכול להימנע ממטעויות, מן
הסוג שאירע בשבוע שעבר במיסי
ערי-הפלדה.

גם כאשר מחליטים לפגוע במטרות צב-
איות מובהקות בלבד, מוכרחים לקרות מישי-

לגבי עניין גורלי זה, הכנסת
כאינו לא היתה קיימת.

★ ★ ★

אפשר לטעון, כמובן, שהדבר לא הור-
א בא בפני הכנסת כולה, אך הובא —
פני או אחרי מעשה — בפני ועדת-החוק-
והביטחון של הכנסת.

אפשר גם לטעון שזה בסדר גמור מבחי-
נה פורמאלית, כאשר הכנסת העבירה מזמן
את כל סמכויותיה בעניין הגורלי ביותר
לחיי עמנו לטיפול הבלעדי של ועדה זו.

זה נכון — מבחינה פורמלית.
מבחינה מעשית זוהי בדיחה.

כי בחדעה זו אין אופוזיציה. היא העתק
נאמן ומדויק של הרכב הממשלה. יושבים

אני מקנא בחברי הסינאט ובית-הנב-
חרים של ארצות-הברית.

הנה קם ויליאם פולברייט, ראש
ועדת-החוק של הסינאט, וטוען
שהנשיא ג'ונסון שיקר להם.

מסתבר כי בשעתו מסר הנשיא לבתי-
המחוקקים של ארצו מידע כוזב על תקרית
צבאית, שאירעה במיפרץ טונקין. הנשיא
הודיע כי יחידות של צי ויאט-נאם הצפו-
נית תקפו במזיד, בים הפתוח, אוניות-מל-
חמה של ארצות-הברית.

בעיקבות תוקפנות ודונית זו השיג הני-
שיא מבית-המחוקקים יד חופשית, לאחוז
בכל האמצעים הצבאיים הנראים לו נגד
הקומוניסטים בדרום-מזרח אסיה.

על סמך הרשאה כוללת זו פתח ג'ונסון
בהפצצה השיטתית של ויאט-נאם הצפונית.

כך נפתחה ה"הפלמה" המפורי-
סמת, שהפכה את סיכסוך ויאטי-
נאם למלחמה כממדים גדולים, בה
נחרגו עד כה קרוב למיליון חי-
לים, ומי יודע כמה מיליונים אז-
רחיב, נשים וילדים.

ההפצצות נכשלו, כידוע, לחלוטין. ג'ונסון
עצמו נאלץ להפסיקן. אחרי שנתכרר לכל
שהן לא הכניעו את ויאט-נאם הצפונית,
אלא להיפך.

עתה בא פולברייט וקובע כי הי-
הרשאה הרתי-האסון, שגרמה לי-
נחשוני רב ודמעות, נתקבלה בי-
עיקבות שקר ודונית של הנשיא
וממשלתו.

★ ★ ★

אני מקנא באמריקאים אלה. קינאה
כנה. מעומק הלב.

כי אצטנו — הלוואי והיה צורך
לשקר לכנסת!

אצלנו, אם ראש-הממשלה רוצה להפציץ
ארץ אויבת — אין לה שום צורך למסור
לכנסת מידע מפוברק.

כי אין לה שום צורך לשאול את
פי הכנסת, ולקבל את אישורה.

מי בכלל שואל את הכנסת. נבחרת-העם?

ומי שואל את העם עצמו?
הצורך לשקר לסינאט האמריקאי נובע מן
ההכרח לקבל את אישורו לצעדים גורליים,
הקובעים את גורל האומה.

אצלנו אין כל הכרח כזה.

בוודאי, אין לקנא במדינה שנפל בחלקה
ממשלה שקרנית. אך עצם העובדה שממשל
תה נוקטת בשיטות של תחבולה והונאה,
מוכיחה לפחות ששורת בה דמוקראטיה
כלשהי.

ובכך אין אנחנו, הישראלים,
יכולים אלא לקנא.

★ ★ ★

לפי כמה שבועות הוחלט אצלנו
לפתוח בהפצצה שיטתית של מצרים,
לעומק.

הוחלט. מי החליט?

אין לדעת.

ראש-הממשלה לבדה? ראש-הממשלה יחד
עם כמה שרים מרכזיים? כל הממשלה, או
חלק ממנה? זרח ורפתטיג ואלימלך רימלט?

עם או בלי צמרת צה"ל?

ברור כי זוהי אחת ההחלטות הגורליות
ביותר בימינו. היא תשפיע על חי כולנו.
יכולות להיות לה תוצאות מרחיקות-לכת
ביותר, לטובה או לרעה.

מי קיבל אותה? ועל סמך מה?

ברור מי לא קיבל אותה:

הכנסת.

הדבר לא הובא בפני הכנסת, הכנסת לא
שמעה את הנימוקים הענייניים בעד ההח-
לטה, ובחודאי לא את הנימוקים נגדה.

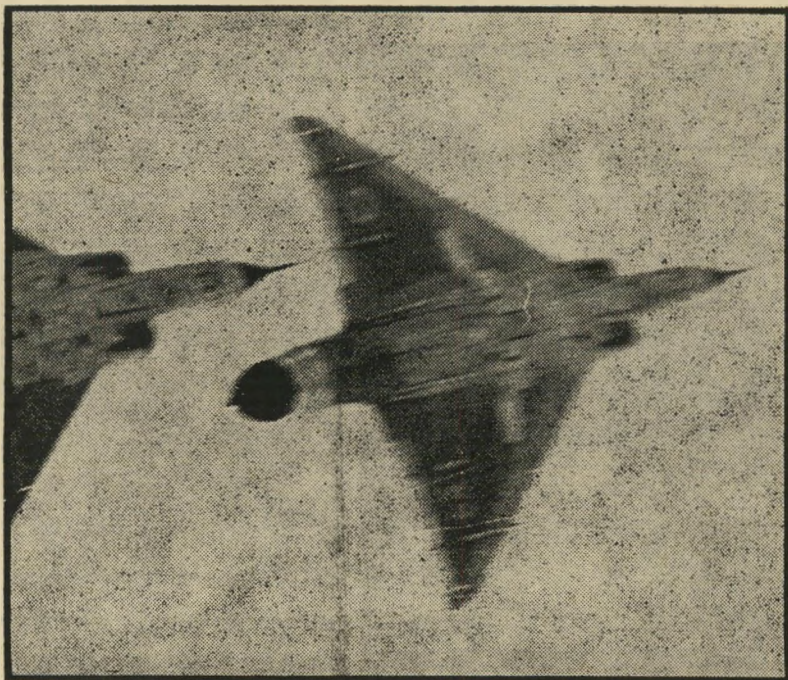
טוס לפאריס

על חשבון העולם הזה

על-ידי השתתפותך בחידון הצילומים



מדי שבוע מתפרסם צילום אשר אתה מתבקש לזהותו. כל תשובה נכונה, בכל שבוע, מזכה אותך בהשתתפות בהגרלה. בתום פירסום סידרת התמונות יוגרל הפרס בין שולחי התשובות הנכונות.



מהו סוג המטוס המופיע בתמונה?

בחר אחת מן התשובות הבאות:

1. סקיהוק
2. מיראז'
3. פאנטום
4. סופר-מיסטר

תלוש מס' 10

השולח

כתובתו

התשובה



איכות העולה, שרות יעיל ואספקה

דייקנית מוביחים כי

על **בזגז** יכולים לסמוך

בינג-ליניאל

בית-ספר לנהיגה המרכזי

„ש מ ח י“

מציע תנאים טובים ונוחים, שרות אדיב ומחיר ללימוד נהיגה בכל סוגי הרכב

ל י מ ו ד ת א ו ר י ה ח נ ם .

מהשיעור הראשון לומדים במסלול הטסט. שיטת הלימוד מאפשרת לך לחסוך לפחות 40% מההוצאות.

חינם! פרוספקט מיוחד ללימוד חוקי התנועה. התשלום: 20% במזומן והיתרה בתשלומים.

הקץ לבעיות רשיון הנהיגה

למד בבית-ספר לנהיגה „שמחי“

שנקר 63 חולון, טלפון 846333, אוטובוס 89, 92, 93.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלוסות: צינקגרסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

מיהו שיקר?

הנושא: הצעת החוק „מיהו יהודי“.
בחוק נערכה הפגנה סוערת, שבה נטו
לו חברי תנועתנו חלק מרכזי. אולם
הדי ההפגנה לא חדרו לתוך בניין ה-
כנסת. הקירות העבים של המיבנה, ש-
אין בהם חלונות, מנתקים את הכנסת
כליל מן העם — לא רק מבחינה נפ-
שית, אלא גם מבחינה גופנית.
תפקידנו בוויכוח זה היה כימעט בל-
תיאפשר. חוקנו לוויכוח שש שעות,
שהתארכו לשמונה. לרשות סיעתנו עמדו

10 דקות — עשר דקות בהן היתה הסיעה האופוזיציונית היחידה צריכה להפריך את תשפוט הנאומים של דוברי המימסד.

אווירת הלחץ נגדה בכנסת עדיין לא פגה. שלום כהן לא יכול היה להשתתף בשיבות. על הדובר היחיד שנותר — אורי אבנרי — הוטל, איפוא, לא רק להביע את הטענות העקרוניות נגד הצעת החוק, ולא רק להפריך את דברי כל נואמי המימסד, אלא גם לנגות את הפוגרום שנערך נגד הסיעה ואת התנהגותו של יושב ראש הכנסת — כל זה בעשר דקות.

אורי אבנרי: השופט העליון בנימין הלוי, בלבשו מדים של צה"ל, טבע את האמירה הגדולה שיש פקודות אשר דגל שחור של איחוקיות מתנוסס עליהן, וחייב חייל צה"ל להפר אותן.

הצעת החוק, זו, לפי מוטב חברתי, דגל שחור של איחוקיות מתנופף עליה, וזאת משני טעמים: כאשר היא נוגדת את מגילת העצמאות של מדינת ישראל, ובאשר היא נוגדת את זכויותיהם של האדם, אשר כל חוקה דמוקרטית בעולם הנאור מבטיחה אותה.

אילו היתה חוקה כזאת במדינת ישראל, היה חוק זה נפסל עלידי בית המשפט העליון.

מגילת העצמאות של מדינת ישראל אומרת: „מדינת ישראל תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה, בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות.“

האם בחוק הזה יש חופש מצפון? האם בחוק הזה יש חופש דת? האם הוא מבטיח שוויון חברתי בין תושבי ישראל, בין אזרחי ישראל?

„אתה שקרן!“

יומנה ממלכתית זו נולדה בקנוריה, נוסחה בתחבולה ומובאת בכפייה. החוק הזה נולד בקנוריה, כאשר עוד לפני שקמה ממשלה זו, נוסח הסכם השאיו בין השר שפירא האחד לבין השר שפירא השני, לאמור, שאם בית המשפט, בעניין שהיה תלוי ועומד בפניו, יגדיר את הסטאי טוסיקו כצורה שאינה נוחה לחוגים הדתיים, תביא הממשלה בפני הכנסת הצעת חוק זו, הנוגדת פירוש זה של הסטאטוסיקו.

שר המשפטים י.ש. שפירא: אתה שקרן!
אורי אבנרי: אכן, אתה נותן דוגמה נאה לכיבוד הכנסת.
היו"ר צ. צימרמן: אני מבקש את שר המשפטים שינסח את קריאת הביניים שלו אחת, דהיינו שזה לא נכון, זה לא אמת, באיוו שהיא צורה.
שר המשפטים י.ש. שפירא: אתה מפיץ דברים שבתקנון הכנסת חייבים לקרוא להם איראמת.

קריאות: זה בסדר.
אורי אבנרי: מפיץ, כבוד שר המשפטים, זו מחמאה לי.

כאשר הניחו על שולחנה של הכנסת את קריאת הסוד של הממשלה, שהבטיחו קיום הסטאטוסיקו בענייני דת, הם היו איראמת, קהאימון שניתן לממשלה עלידי רוב הכנסת, ניתן על סמך איראמת זו.

המפלגות החילונית-כביכול, לא אמרתם לבוחרים שאתם מתכוונים לחוק חוקי כפייה דתית בכנסת הזאת. לא על סמך זה קיבלתם את הקולות שקיבלתם. לא אמרתם לציבור, כאשר הקמתם את הממשלה, שזוהי כונתכם. לא אמרתם לכנסת שזוהי כונתכם.

והרי לפנינו מעילה משולשת באימון, הפרת עקרונות מדינת החוק, הפרת הדמוקרטיה, הפרת המנרט שאתם כעצמכם קיבלתם.

„לא דיבה... לא השמצה...“

החוק הזה נוסח בתחבולה. מונחת לפנינו הצעת חוק הנושאת כותרת של חוק אחד — חוק השבות — ובו תיקון לחוק אחר לגמרי, חוק מירשם האוכלוסין. נכון שאפשר לתקן חוק אחר בנוסח של חוק שאינו מתחייב אליו, כאשר העניין הוא אותו עניין, ולכן יש תקדימים. אבל אין כל קשר בין שני הסעיפים של הצעת החוק שלפנינו.

הדבר בא לשמש אליבי לאותם הרוצים להשתמש בתיקון לחוקי השבות — שהוא תיקון טוב* — כתירוץ לקבלת תיקון גרוע, תאוקי רטי, אנטידמוקרטי מובהק לחוק מירשם האוכלוסין.

חוקי השבות מדבר על זכות עלייה ואזרחות. חוק מירשם התושבים מדבר על דבר שונה לחלוטין — על הגדרת הלאום בתעודת הזהות.

לולא — וצר לי לומר זאת — הפכה נשיאות הכנסת לחותמת גומי בירי הרשות המבצעת, ולו יושב ראש הכנסת — שאינו נמצא כאן — היה רואה את עצמו מופקר על מעמד הרשות המחוקקת וכבודו, במי קום לראות את עצמו כשליח מפלגתו על הכס הרם הזה...

קריאות: — — — (היתה כאן התפרצות של צעקות שהקצרנית לא קלטת).
היו"ר צ. צימרמן: חבר הכנסת אבנרי, תואיל בטובך לחזור בך מדברך אלה, והמאשמות אלה, שאין להן מקום כאן. אני מציע לך לעשות זאת מרצונך.
אורי אבנרי: כבוד היושב ראש, בניגוד ליושב ראש הכנסת, שהשתמש בכס הרם הזה כדי להפיץ השמצות על סיעתי, עלי...

היו"ר צ. צימרמן: ח"כ אבנרי, אני מבקש ממך לחזור בך גם מדברים אלה. יוסף תמיר: מצלמים בשביל הטלוויזיה.

היו"ר צ. צימרמן: כפי שאמרה דרשת שישתמשו כלפיך בביטויים מתאימים, כך תנהג גם אתה, במיוחד כאשר מדובר על יושב ראש הכנסת שאינו נמצא כאן ואין קשר לדברך עם הנושא בדיון.

אורי אבנרי: לא אמרתי שום מילה...

היו"ר צ. צימרמן: אתה חוזר בך מדברך אלה?

אורי אבנרי: לא אמרתי שום מילה שאינה פרלמנטרית.

* הצעת החוק הובאה בצורה של „חוק השבות (תיקון)“. הסעיף הראשון קובע כי נשים לא-יהודיות של בעלים יהודיים ייחגו מזכויות הבעלים לגבי עלייה ואזרחות.

היו"ר צ. צימרמן: אני מוחק מהפרוטוקול את הדברים הבוטים האלה, ותמשיך בלי להתייחס ליושב ראש הכנסת ותתפקידו.

אורי אבנרי: אם כבוד היושב ראש עומד על כך שאחזור בי, אני מוכן לומר כי מה שיושב ראש הכנסת, באיצטלה של כוונתו, אמר בשבוע שעבר מעל דוכן הכנסת על סיעתי, לא היה השמצה, לא היה דיבה, לא היה האשמה בבגידה, לא היה האשמה באינאמנות, לא היה משפט לינץ'. בבקשה, לא אמרתי.

היו"ר צ. צימרמן: אם אתה חושב שזה מכבודך שבצורה זו אתה חוזר בך מהדברים שאמרת, אני לא מקבל זאת. אל תתייחס מכאן בהמשך דברך ליושב ראש הכנסת — לא זה הנושא העומד לדיון. תמשיך לדבר בנושא.

טלאי צהוב הפוך

אורי אבנרי: חברי הכנסת, מה משמעות התיקון בחוק מירשם האוכלוסין? להלכה, כמו שאמר השר בגין אתמול, כולם שווים בפני החוק, ואין הבדל בפני החוק בין אזרחים מבני לאומים שונים.

זה נכון להלכה. אולם מדינה זו מוגדרת במגילת העצמאות שלה כ„מדינה יהודית“, ולבני „הלאום היהודי“ יש שותפות במדינה הזאת, בעלות על המדינה הזאת.

כאשר אתם מוציאים בנייארם, על אפם ועל חמתם, ובניגוד לתודעתם המפורשת, מתחום הלאום, שהוא בעל המדינה הזאת, הרי אתם שוי ללים ממנו את שווינו, את זכויותיו, וחופכים אותו לנוכרי.

אתם מוציאים אותו מחוץ למחנה בחיינו, כמו שאתם מוציאים אותו מחוץ לגדר במותו. חיילי צה"ל „נוכריים“, במרכאות כפולות, שנפלו על הגנת המדינה הזאת, נקברו מחוץ לגדר. ואילו בחוריישיבה, שלא מצאנו לנכון להגן על המדינה הזאת, נקברו בפנים.

האם זה שוויון? האם זה השוויון שהובטח במגילת העצמאות? **קריאה:** דמגוגיה!

אורי אבנרי: כל רישום של לאום הוא אפליה, והוא בא לצורך אפליה. אביא לכם דוגמה קיצונית: במדינות מסוימות מחייבים יהודים להזהות כ„עבריי“, או כ„יודה“, ובצורה זו מוציאים אותם מן המחנה. אבל הרי אפשר להשיג את אותה מטרה בדיקת בצורה הפוכה. אם במדינת היהודים“ מציינים את היהודים כ„עבריי“ או כ„יודה“, הרי כל מי שנשאר מחוץ להגדרה הופך אובייקט של קיפוח, של אפליה.

כל שומר, כל אדם הרואה את תעודת הזהות שלו עם הרישום „נוכרי“, „לא-יהודי“, יודע שהוא אינו שייך לכלל, אינו שייך ללאום שהוא השליט במדינה.

מכש השלטון נגד המצפון

החוק הזה מובא לכנסת בכפייה. אין חופש הצבעה על עניין כל-כך יסודי, מצפוני, מהותי לעצם הגדרתנו, הגדרת מדינתנו, הגדרתנו כבנייארם.

אין חופש הצבעה. אין הצבעה חשאית. מופעל כל המכש של הלחץ השלטוני, והכפייה הזאת גוררת כפייה.

לפי פקודת היושב ראש לא אחזור ולא אוכיר בהזדמנות זו מה שאירע בשבוע שעבר בכנסת, אבל עוד נחזור ונחזור לפרשה זו.

קריאות: — — — (שוב סערה של קריאות שאי-אפשר היה לקלטן).

אורי אבנרי: לא אכנס להיכוח מיהו יהודי, מיהו עברי, מיהו ישראלי. הוויכוח שהתנהל אתמול לא הוסיף לי דבר על מה שלמרדתי בבית הספר היסודי עלישם אחריהם בתליאביב. (באירוניה) גם הוגייהדיעות הדגולים שהשתתפו בוויכוח הזה, על הנושא ההיסטוריוסופי, התארו לוגי הזה, עם כל הכבוד להם, לא הוסיפו דבר.

כנסת זו נבחרה על בסיס מפלגתי. חבריה הם עסקנים מפלגתיים. הם נבחרו לא כהיסטוריונים, לא כהיסטוריוסופים, ולא כתאולוגים. בשטח זה הם מבינים לא יותר ולא פחות מכל אדם אחר במדינה.

כאשר הכנסת מנהלת ויכוח מסוג זה, ויכוח היסטוריוסופי, ורוצה לקבוע חוקי אמת היסטוריוסופית, היא מביאה עצמה לידי גיחוך. לא כאן המקום להיכוחים כאלה.

כל הכרעה כאן בנושא ההיסטוריוסופי מייחודי, מי יהודי, מי עברי ומי ישראלי, מה זו דת, מה זה לאום ומה זה עם — מוגזכת.

לכן, הצענו דבר, שאין בו כל כפייה על הדתיים. אני מבין ומכבד את אמונתם של הדתיים. דרשנו שהסעיף „לאום“ יוצא בכלל ממירשם האוכלוסין ומתעוררת הזהות, ולא יכירנו מקומו בשום מיסמך רשמי.

גולדה משבחת את הסטאליניזם

באופן בלתי-צפוי החליטה גם גולדה מאיר לדבר, כחברת-כנסת. היה זה נאום אף מתחת לרמה הרגילה שלה. היא פתחה באיזכור ריגשי של היהודים בכל הדורות שלא הסכימו להמיר את דתם, למרות האימים והפניצוים — וסיימה בקריאה לנשים הלא-יהודיות, שנישאו ליהודים, להביא „את הקורבן הקטן הזה“ ולהמיר את דתן...

כמו כל הנואמים הקשישים של המימסד, העלתה גולדה את הדחליל הנורא של נישואי-תערובת, וכל הבדל-הגישה התהומי הגיע לידי ביטוי בשני פסוקים: **גולדה מאיר:** הרי אי-אפשר לשאת את זה שדווקא כשיש מדינה יהודית — גוברת ההתפתחות של נישואי-תערובת, פירוש הדבר: הקטנת מספר היהודים בעולם.

אורי אבנרי: אולי להיפך? נקרב אותם! נביא אותם!

אך ייתכן שגולדה הגיעה לשיאה כאשר ציינה לשבח את השיטה הסטאליניסטית של ציון הלאום היהודי („עבריי“), בתעודות סובייטיות. כדוגמה שיש לחקות אותה: **גולדה מאיר:** יהדות רוסיה — שם, מה שכתוב בספרות שלהם, זה לא דת יהודית, זה „עבריי“, זאת אומרת איש מהעם היהודי, מהלאום היהודי.

אליעזר שופטמן: אצלנו כתוב „דת“.

גולדה מאיר: שם לא כתוב „דת“.

אורי אבנרי: זה רע מאוד, שם!

גולדה מאיר: באמת, תכניס תיקון שם. שם כתוב „לאום“!

(המשך מעבר לדף)

הגיעה שעת ההצבעה. מפ"ם פחדה להצביע בעד הצעתנו להחזיר את הצעת החוק לממשלה, ותבעה להפריד בין ההצבעות. היא הצביעה רק נגד הצעת החוק — ולא בעד ביטולה.

המניין הרשמי: 69 בעד הצעת החוק, 15 נגדה (סיעתנו, ע"מ, רק"ח, מק"י, מפ"ם), 23 נמנעים (אגו"י, פא"י, המרכז החופשי, ל"ע, רוב הליברלים של גח"ל וד"ר יוחנן באדר).

סיכום זה פשוט אינו נכון. לא נכחו באולם 107 ח"כים, כפי שהוכח ברשימת הנוכחים (הבלתי-רשמית) של הסדרנים בכניסה. אבל גולדה דרשה שיחיה רוב גדול — וכך נוצר רוב גדול. בעד החזרת החוק לממשלה הצביעו סיעתנו, רק"ח ומק"י.

"מיהו שקרן?"

לא היה זה הסוף. בהחלט לא.

כבר את נאום-התשובה שלו פתח שריהמשפטים בהתקפה חריפה על אורי אבנרי. הטענה שהיה קיים הסכם חשאי עם הקמת הממשלה לא נתנה לו מנוח — וכך נפתח ויכוח חדש, לא "מיהו יהודי" אלא — "מיהו שקרן".

שריהמשפטים י. ש. שפירא: לפני שאני נכנס לתשובה לויכוח, אני רוצה להעיר הערה על דרכי עבודתי בכנסת, החל בכנסת הקודמת — כשכנסתי כחבר לממשלה — ועד עצם היום הזה.

למרות כל חילוקי-הדעות, ולמרות חוסר כל אפשרות למצוא נקודת מגע שכלית, הגיונית, עם חברי-הכנסת אבנרי — תמיד הקשבתי לדבריו ותמיד עניתי לו בכבוד, ותמיד התווכחתי איתו בכבוד.

היום סיפר פה חברי-הכנסת אבנרי דבר שאין בו שמץ של אמת, על הסכם כביכול שהיה ביני ובין שריהפנים לפני הקמת הממשלה החדשה, או באיזה זמן שהוא.

לפי הסיפור הכדורי הזה הסכמתי עם שריהפנים שבמיקרה ופסק-הדין במשפט שליט לא יהיה כרצוני או כרצונו או כרצון שנינו — ניום חקיקה כדי לשים את פסק-הדין לאל.

הדבר הוא בדיוק, איך בו שמץ של אמת. אני אומר זאת בנוכחותו של שריהפנים. אני אומר את זה מתוך ידיעה ששר אשר מוסר הודעה מעל במת הכנסת שאינה אמת — אינו יכול להמשיך לכהן בתפקידו.

שריהפנים מ. ה. שפירא: אני יכול לאשר את זה.

מובן מאליו שסיעתנו לא הניחה לדברים להסתיים בכך. עוד לפני סיום אותה ישיבה עלה אורי אבנרי שוב על הדוכן, כדי למסור את ההודעה האישית הבאה:

אורי אבנרי: בדיון היום טענתי כי נעשה הסכם חשאי בין מפלגת העבודה והמפד"ל בעת הקמת הקואליציה, ובמיוחד בין השרים י. ש. שפירא ומ. ה. שפירא, שאם יחליט בית המשפט העליון להיעתר לבקשת רס"ן שליט, תחוקק הממשלה חוק שישים פסק-דין זה לאל.

על כך קרא שר המשפטים: "אתה שקרן", וכשנזף בו היושבראש, תיקן את עצמו ואמר: "אתה אומר איראמת".

מול האשמה חמורה זו עלי לציין את העובדות הבאות:

במשאומתן שקדם להרכבת הממשלה הנוכחית הועלתה השאלה לדיון. הנני רוצה להפנות את תשומת-לב הכנסת לציטוטים הבאים:

הארץ מיום 3.11.69, ברשימה תחת הכותרת: "גולדה מאיר לשפירא: יש לחפש הסדר שימנע חילול-שבת בטלביזיה", נאמר: "בשיחה הבהיר מר שפירא, כי יש עניינים נוספים, שהמפד"ל תשעה במשאומתן. מפלגתו נזהרת מלעשות פומבי בעניין החלוי ועומד בבית המשפט, אך תרצה להבטיח, שאם יפסוק בית-המשפט העליון לטובת מר בנימין שליט ו' היו מכך מסקנות בשאלה, מיהו 'יהודי' שאינו עולות בקנה אחד עם תפיסת הדת, תעשה הממשלה פעולות חקיקה כדי להבטיח שההגדרה, מיהו 'יהודי' תהיה בהתאם להלכה ול' מסורת".

נובע, איפוא, בבירור כי המפד"ל העלתה דרישה זו עוד במשאומתן הקואליציוני.

ומה חלקו של שריהמשפטים במשאומתן זה? הנני מפנה את תשומת-הלב למעריב מיום 3.11.69: "שריהפנים, משה חיים שפירא, ייפגש עם שריהמשפטים, יעקב שמסון שפירא, כדי לנסות ולהגיע לכלל נוסחה בשאלה, מיהו 'יהודי', כדי למנוע מהנושא לעמוד למיכשול בשיחות על הרכבת הממשלה החדשה. שריהפנים מסר על כך לראש-הממשלה, הגב' מאיר".

ובהמשך אותה ידיעה: "לא מכבר גילה שריהפנים את דעתו, כי אם יפסוק בית-המשפט באופן שיחיה בכך לשנות את המצב הקיים בשאלת, מיהו 'יהודי', לא תצטרף המפד"ל לממשלה. בשיחות עם ראש-הממשלה העיד אתמול שריהפנים כי היה מבקש שהגברת מאיר תדע על קיומה של הבעיה. הואיל ושריהפנים מניח שראש-הממשלה אינה בקיאה בנושא, הוא הציע כי ייפגש לשם כך עם שריהמשפטים, כדי להגיע לכלל נוסחה שתתאים להלכה".

כלומר, מבחינת המפד"ל היה זה תנאי אולטימטיבי, ורק לאחר שהובטח לה מה שהובטח, הסכימה להצטרף לקואליציה.

מעריב מיום 5.11.69 מציין כי היתה פגישה בין שריהפנים לבין שריהמשפטים לדיון בנושא "מיהו יהודי", שיחה שהוגדרה על-ידי הגברת מאיר כ"שיחת הבהרה".

באותו גיליון פירסם מעריב מאמר ראשי בו הוזכרה תביעת המפד"ל לחוקת-שריר שיבטל את פסק-הדין של בית-המשפט העליון שטרם ניתן, לכשינתן.

בטאון שר-הפנים: "נמצאה הבנה"

מעריב מיום 6.11.69 מציין: "ברור כי המפד"ל לא תצטרף לממשלה כל עוד לא יבוטח פתרון שאלת, מיהו 'יהודי' לפי ההלכה". אותו דבר גם במעריב מן 12.11.69.

הצופה של יום 5.11.69 מצטט את שריהפנים מ. ה. שפירא:

"אשר לשאלת, מיהו יהודי" אמר שריהפנים כי יחד עם שריהדתות, ד"ר ז. ורחפטיג, נפגש עם שריהמשפטים, י. ש. שפירא, וכי גם במיקרה זה נמצאה הבנה. הוא חוסף כי שריהמשפטים מליר בסכנה הנשקפת לאומה, העלולה להיות להתפלג על רקע זה".

השר שפירא הטעים (בהודעתו להנהלת המפד"ל) כי הבהיר לראש-הממשלה שההחלטה אשר ניתנת גושפנקא לרישום יהודי בניגוד להלכה מוציא מכלל אפשרות השתתפותו ב' ממשלה".

לאור פירסומים מפורשים אלה והצהרות...

השר מ. בנין: איפה הסכם חשאי בין שריהמשפטים ושריהפנים?

אורי אבנרי: לא נהוג לקרוא קריאות-ביניים להודעה אישית. אך אם אתה שואל, וכבוד היושב ראש ירשה לי להשיב...

היו"ר ברקת: אני מבקש לתת לחברי-הכנסת אבנרי לגמור את הודעתו האישית.

שריהפנים י. ש. שפירא: מה כאן הודעה אישית? ציטוטים!

אורי אבנרי: אני לא יכול לענות, אבל יש לי הרבה מה לענות.

לאור פירסומים מפורשים אלה, והצהרות אחרות שהושמעו ונתפרסמו באותו פרק זמן, ולאור הצעת-החוק המוגשת עתה מטעם הממשלה, בשאלה "מיהו יהודי", הנני משאיר לכנסת לפסוק מי דיבר איראמת שעה שטען כי היה הסכם בין שריהמשפטים הנוכחי...

ראש-הממשלה ג. מאיר: אתה!

אורי אבנרי: לבין שריהפנים הנוכחי.

ראש-הממשלה ג. מאיר: אתה שואל מי דיבר איראמת. אתה. גם קודם וגם עכשיו.

אורי אבנרי: יסיימת את ההודעה שלי. אני חושב שזה לא הגון לקרוא קריאות-ביניים לחברי-כנסת בניגוד לתקנון, כאשר הוא קורא הודעה אישית ואין לו זכות לענות.

"האיש הזה"

תקנון הכנסת קובע כי הודעה אישית יש לקרוא מן הכתב, לפי נוסח שאושר מראש על-ידי היושבראש, ואסור לבעל ההודעה לסטות ממנו. קריאות-הביניים

היו, איפוא, בלתי-הוגנות — וכל קוראינו ידעו זאת.

אולם לא די בכך. שריהמשפטים ניצל את הסעיף האומר שחבר-הממשלה יכול לנאום בכל שעה שירצה, כדי לעלות על הדוכן ולנאום מייד נאום-תשובה:

שריהמשפטים י. ש. שפירא: כבוד היושבראש, כנסת נכבדה. ההודעה האישית של חברי-הכנסת אבנרי מלמדת על עצמה ומלמדת על הודעות עובדתיות אחרות שהוא מוסר בכנסת מוזמן לזמן. לא אספך בהודעות אחרות.

חברי-הכנסת אבנרי אמר שהיה קיים הסכם חשאי ביני לבין השר משה חיים שפירא, שריהפנים, מה יהיה במיקרה שיהיה פסק-דין שלא יהיה לרצוננו. חברי-הכנסת אבנרי יכול היה להיפגע כאשר אמרתי לו ממקומי...

מנחם בנין: מה שאמרת.

(צחק באולם).

שריהמשפטים י. ש. שפירא: לא הסתפקתי באמירה זו, ובראשית דברי בנאום התשובה עמדתי על העובדה שבסיפור שלו. הכחשתה בכל התנגיות שניתן לאדם להכחיש.

במשאומתן החשאי הזה היו שני אנשים. אם הוא היה, המדובר הוא בשני אנשים. שריהפנים, משה חיים שפירא, אישר את הכחשתי.

לאחר שהכחשתי ולאחר שאמרתי שאני עושה את הכחשתי מתוך הכרה שאם דברי אינם אמת, אינני יכול להמשיך לכהן בממשלה. לו היה חברי-הכנסת אבנרי משהו הדומה לפרלמנטרי הגון...

אורי אבנרי: אני חושב שכבוד השר משתמש שוב בביטויים לא-פרלמנטריים.

קריאה: זהו ביטוי עדין מאוד.

אורי אבנרי: אני מעיר את תשומת ליבו של כבוד היושבראש לזה.

שריהמשפטים י. ש. שפירא: ... הוא היה מתנצל, לו הוא היה מתנהג כמו סתם אדם, שאינו מחפש דרך בכל זאת לפגוע באדם על לא דבר — הוא היה עובר על כך בשתיקה. עכשיו הוא הופיע עם הודעה. ההודעה מבוססת על קיטעי עיתונות, על רכילות עיתונאית.

אורי אבנרי: רכילות? זו היתה הודעת השר משה חיים שפירא, בבטאון הרשמי!

שריהמשפטים י. ש. שפירא: אני מבקש מהכנסת לזכור בעתיד עם מי יש לה עסק, כאשר מופיע האיש הזה מעל הבמה.

משה שפירא מכחיש את "הצופה"!

אחרי שריהמשפטים עלה גם שריהפנים. הוא דיבר בנימה לגמרי אחרת, באדיבות רבה ואף בהומור:

שריהפנים מ. ה. שפירא: חברי-הכנסת אבנרי מסתמך על מה שהוא קרא בעיתונות, ומי כמוהו יודע עד כמה אפשר לסמוך על מה שכתוב תמיד בעיתונות היומית, ואפילו בעיתונות שמופיעה כל שבוע ושבו.

אורי אבנרי: על הצופה אתה סומך?

שריהפנים מ. ה. שפירא: לא רק שאיני סומך על הצופה, אני לעיתים גם לא סומך על העולם הזה.

ידוע היה מה יחסנו לעניין "מיהו יהודי". ידוע היה שיצאנו פעם מהממשלה בגלל העניין הזה.

נכון שבשעת השיחות על הרכבת הממשלה הודעתי לראש-הממשלה לה: אנחנו עומדים עכשיו בפני בית-משפט, ואין מה לדבר על כך, אבל אם ייצא פסק-דין, הוא עלול להוציא אותנו מהממשלה.

אני לא ביקשתי שום הבטחה בעניין זה, רק אמרתי: טוב שהממשלה תדע את העמדה הזאת. אותו דבר שמע גם מפ, ומפי השר זרע ורהפטיג, שריהמשפטים. לא באנו לשום הסכם, לא ביקשנו שום דבר ולא נתנו שום דבר, והסכם פירושו שנותנים ומקבלים. לא נתתי שום דבר ולא קיבלתי שום דבר.

אני חושב שחברי-כנסת צריך להיות קצת זהיר בשעה שמדברים על הסכמים חשאיים. זה דבר ברור וגלוי שאנחנו התנגדנו כל הזמן בעניין "מיהו יהודי", ולוא זה היה מתקבל, ולוא זה היה נשאר — לא היינו נמצאים בתוך הממשלה.

על שפירא להתפטר!

לא השאירו הודעות אלה ללא מענה. העלבונות שהיו כלולים בדברי ראש-הממשלה ושריהמשפטים שימשו עליה מסקנת להודעה אישית נוספת, בהתאם לתקנון, וכבר למחרת היום מסר אבנרי הודעה אישית זו:

אורי אבנרי: אמר, אחרי שקראתי מעל דוכן הכנסת הודעה אישית בחשובה לשר המשפטים שקרא לי "שקרן", קראה ראש-הממשלה, הגברת מאיר, שאני אומר איראמת.

לאחר-מכן עלה שריהמשפטים על הדוכן ואמר, בין השאר: "לו היה חברי-הכנסת אבנרי משהו הדומה לפרלמנטרי הגון..." וכן: "אני מבקש מהכנסת לזכור בעתיד עם מי יש לה עסק, כאשר מופיע האיש הזה מעל הבמה".

לאחר-מכן עלה על הדוכן שריהפנים, ומסר הודעה משלו, שנבדלה ברוחה ובסיגנונה מהודעת שריהמשפטים, והביאה למסקנות שונות ברוח.

שריהפנים אמר בין השאר: "זה דבר ברור וגלוי שאנחנו התנגדנו כל הזמן בעניין 'מיהו יהודי', ולוא זה היה מתקבל, ולוא זה היה נשאר — לא היינו נמצאים בתוך הממשלה".

וציטטה אחרת: "ידוע היה מה יחסנו לעניין 'מיהו יהודי'. ידוע שיצאנו פעם מן הממשלה בגלל העניין הזה".

בדברי שריהפנים יש למעשה לראות לפחות הודאה עקיפה בטעניתי; כלומר, נאמר לראש-הממשלה, שהמפד"ל לא תישאר בממשלה אם פסק-הדין שיינתן, לא יאמץ את מיבוח ההלכה לגבי קביעת השי

אלה, "מיהו יהודי". ברור היה אותו זמן כי פסק-הדין עומד להינתן ומי-הוא לאחר הרכבת הממשלה, ואין להניח שהמפד"ל היתה מצטרפת לקואליציה, לימים מעטים בלבד, אילמלא היו מרגיעים את רוחה.

יתר-על-כן:

הודעה עיתונאית הנמסרת מפי שר, בביטאון של השר ואשר לא הוכחשה — דינה כהודעה רשמית ממעם השר.

ציטטתי אתמול את הצופה, אשר הביא מובאה מפי שריהפנים, שאמר כי נפגש עם שר המשפטים וכי גם במיקרה זה (בשאלת "מיהו יהודי") נמצאה "הבנה". שריהפנים אף הוסיף (לפי הצופה), כי שריהמשפטים מכיר בסכנה הנשקפת לאומה, העלולה להיות להתפלג על רקע זה.

ידיעה ממדרגה ראשונה, שפורסמה כימעט בכל העיתונים הגדולים, ולא הוכחשה, אין לציבור מנוח מן המסקנה שהיא נכונה.

שריהמשפטים ודובר משרדו לא מצאו לנכון להכחיש את מה שפורסם באותם ימים כימעט בכל העיתונים היומיים, ושסוכמה ברשימתו של יואל מרכוס ב"16.11.69, ברשימה תחת הכותרת "המשפט והאינטרס המפלגתי": "כבר הובטח לדתיים מראש לבטל השלכה אפשרית של פסק-דין בעניין עתירתו של רס"ן שליט. בכך הבטיחו לעצמם הדתיים הישג שלא הצליחו לסחוט ממר דוד בן-גוריון".

לפיכך, לא זה בלבד שאיני רואה כל צורך להתנצל, כפי שהציע לי שריהמשפטים, אלא להיפך.

יושבראש הכנסת, שהיה צריך לאשר את ההודעה האישית, מחק ממנה את הפסק האחרון: "ואני קורא לשריהמשפטים לקיים את הבטחתו, להתפטר מכהונתו בממשלה".

גולדה — גננת

הממשלה —

גן-ילדים

על אופיו של שר-המש-
פטים **יעקב-שמשון שפירא**
(הישי"ש החיור, כפי שמכנה
אותו **סילבי קשת**), מלחשים
בחוגי העיתונאים בארץ: כשלחמה
ח"כ לשעבר **שולמית אדו**
ני, בשצף-קצף, נגד החוק "מיהו
יהודי", צילל שפירא לביתה,
שטף אותה בחריפות ואיים
עליה: "ועל שחכתי שבעלך
הוא עובד מדינה!" כשנשאלה
שולמית על נכונות הלחישות,
אמרה: "לא נכון."

דבר נוסף שיכול ללמד
על אופיו של י"ש שפירא
היתה התקפתו על **דן בן**
אמוץ. במהלך הדיון בנוסח

ממשלה, אלא כחברת-כנסת. סתם.
אולם משרדה הודיע עליך לכל
השרים — ואלה עזבו את כל
עיסוקיהם, מהביטחון ועד ענייני
ניהול, ומיהרו לכנסת. הם
נכנסו לאולם בזה אחר זה,
נושמים וגושפים, ותפסו את
מקומם ליד שולחן-הממשלה,
כמו ילדים טובים, כדי להקשיב
לנאום באנאלי על ההיסטוריה
היהודית. כולם — מלבד אחד:

היחיד שלא ציית לפקו-
דה היה **משה דיין**. אבל
גם הוא בא, בניגוד למינהג,
להצבעה, כשהוא צולע על מקל.
ברגע שנימונו הקולות יצא מן
האולם ברוגז בולט, נכנס למי-
נון והכריז בקול רם: "אם
גולדה רוצה שהיו לה 69 קו-
לות, בסדר. אבל אני לא חייב
לשמוע מילה אחת יותר!"

בראיון שהעניק השבוע
ח"כ **דוד בן-גוריון** למר-



להקת-הקצב הישראלית, הופיעה לטכט פתיחת
חנות התקליטים "פופ שופ", במלוא הרכבה:
האחים חיימון ויוקיי אלגרנטי, מאו טייגן ומשה
לוי. הלהקה הופיעה בפתח החנות וגרמה להתקהלות גדולה.

חב, הוא גילה דברים מעניינים.
אך אין ספק שהגילוי המעניין
ביותר שייך לחייו האינטימיים:
ביגדי סיפר כי נישא **לסולח**
בנישואין אזרחיים ודחה הצעת
חבר שלו, שהיה רב, לעשות
חופה "לפי הכללים". תשובת
בן-גוריון להצעת הרב: "להת-
חתן אני יכול גם לא לפי הדת
היהודית, אך למדתי במיש-
נה: בשלוש דרכים נקנית
אשה — בכסף, בשטר ובביאה.
אצלי זה לא היה בכסף ולא היה
בשטר, אבל דבר אחד עשיתי
— וזה מספיק!"

גם את דעתו על הטלווי-
זיה הביע בן-גוריון באותו
ראיון: "אני שונא טלוויזיה!"
אמר. "זה גועל נפש. אבל
הנכר שלי היה דבוק במכשיר
ואי-אפשר היה להזיזו. על הגו-
שא הזה היו לי תמיד ויכוחים
נמרצים עם **סדי קולק**."

מי מתגעגע לימי-הבי-
ניים? ח"כ **אברהם ורדיג**
מפועלי-אגודת-ישראל קרא הש-
בוע, בוויכוח על "מיהו יהודי",
להתקדם לעבר ימי-הביניים, וגם
ח"כ **שמחה פרידמן** מהמפ-
ד"ל הפליג בשבחיה כתקופת-
זהר לכל העמים.

אחרי ששרי-החץ הכחיש
רישמות כי במסיבה שערך ל-
ג'ורג' בראון אירעה תקרית
והאורח פגע בכבודם של מאר-
חיו, גילה **אבא אבן** השבוע,
בראיון עם **רפאל בן-ב**,
מעריב, כי בראון שלח מכתב
התנצלות לאשתו **סוזי** על
התנהגותו במסיבה.

בקה טעמון הירושלמי

ישבו ושוחחו הפרופסור **שאול**
פוגל והפרופסור **אריה זקס**.
במהלך השיחה הזכיר פוגל את
גולדה מאיר. "למי אתה מת-
חנן?" שאל זקס, "לגולדה ראש
המפד"ל?"

מטעם מינהל-ההסברה
הזמינו להרצאה את אבן אבן.
אבן חלה וברגע האחרון הוח-
לט להביא במקומו את שר-
התיירות **משה קול**. אולם
ההרצאות היה מלא מפה לפה,
והשער נסגר. אז הגיע למקום
משה קול ורצה להיכנס. "אין
מקום!" הודיע לו הסדרן. "אין
אין קול!" השיב השר. "אפילו
אם אתה קולירם — אין מקום!"
ענה הסדרן ולא נתן למרצה
להיכנס. רק אחרי התערבות
האחרים הצליח השר להיכנס
ולהרצות.

הניצים אכלו

את היונים

אחרי ההתקפה בנמל-
התעופה של מיוכן נזכרו כמה
אנשים בסיאנס שהתקיים לפני
כשנה בבית **אביבה סטון**,
עורכת הירחון הפארפאסיכולוגי
עולמות אחרים. הכוס שטיילה
על לוח האווג'יה רשמה בכי-
רור: "סכנה מעבר לים." לשא-
לה: "למי הכוונה?" באה תשובה:
בה: "לחנה מרון." אחת
המשתתפות בסיאנס, המשוררת
רות דורון, טילפנה למרות
השעה המאוחרת, לחנה מרון,
וסיפרה לה על האזהרה. חנה
הודתה לה — לא ברצינות יתר.
עכשיו שואלים עצמם משתתפי

סופיה ברוט היא דוגמנית-צמרמ בגרמניה. לא תמיד
היא היתה סמלית בצה"ל. אחרי-כך היא התחתנה עם דני ברוט,
אחיה של נעמי אדווה, ונסעה איתו לגרמניה והחלה בדוגמנות.

מחזה של אייבי עד שהזמנית
את הטייסים אחרי הארוחה
לדיסקוטק שלה. אותו לילה לא
יכלו אורחי הדיסקוטק לרקוד:
הטייסים תפסו את רחבת הרק-
קודים ורקדו בה הורה נון-
סטופ.

בתוכנית הרדיו של
אהוד מנור שודר השבוע



יעקב בן-הרצל (ממושקף) השתתף במסיבת יום-
ההולדת לבני מזלדלי, שנערכה
במועדון "קינגס-קלאב". הוא בא למסיבה, אף-על-פי שהוא
לא בן-דלי, כנציגו של בנן, שזולד באותו שבוע. מימינו:
התכשיטאית רחל גרא; ומשמאלו: הצייר עודד פיינגרש.

השיר הסירי את בגדייך של הי-
זמר הבריטי **פיטר זרמטה**.
מה כל-כך מיוחד בהשמעת שיר
באנגלית ברדיו? השיר של זר-
מטה, הוא המיוחד: אסרו לשיר
אותו בתחנות-הרדיו ברחבי
העולם בגלל תוכנו: איך את
מרגישה עכשיו, כשאת לא
בתולה יותר? מה זאת אומרת
שאת רוצה עוד, ואת רוצה
את זה כבר עכשיו. אבל כי
ישראל הוא נכנס אפילו למיצ-
עדי-הפיומונים. בקיצור, שידור
השיר בתוכנית עד חצות עורר
את הישראלים. הם כתבו מכת-
בי צועם לשידורי ישראל: "זהו
שיר פורנוגרפי! איך אתם מעי-
זים לשיר אותו?" כתבו רבים.
לרות ארזי, תלמידת תיכון
מרמת-גן, גרם השיר בעייה:
היא לא הבינה את המילים.
לכן היא שאלה את אביה, שי-
הודעוץ ואמר לה שהוא לא
יכול לתרגם אפילו את המילים.
לעומת כל מכתבי הועץ, הגיע
מכתב מ**חנה ארזי** ממק-
צורעה, בו ניתחה את שיר

אותו סיאנס: "האם היתה זו
התראה או מיקרה?"

כששמע בעל המיסעות
ג'קי רון על ההתקפה ב-
מינכן, טילפן מיד ל**אהרונה**
דיין, אשתו של **אסי**. "איך
את מרגישה?" שאל ג'קי. "מה
זאת אומרת? כמו ז'קלין קנ-
די", השיבה אהרונה.

טיס השלום **אייבי**
נתן רוצה להכשיר את הקרקע
לקראת חזרתו לישראל. מקום
גלותו בני-יורק, נתן אייבי
הוראה טלפונית למנהל מסעדתו,
משה ינוקא, לערוך סעודה
חגיגית ליחידה של טייסים ב-
חיל האוויר. לפי הוראתו של
אייבי היתה המנה העיקרית ב-
תפריס — יונים. אבל לא יוני
שלום, כי אם יונים צלויים.
ינוקא בישל כמו ידיו את האר-
חה לטייסים שבאו בלוחית נשור
תיהם ונערותיהם, ושכללה לא
פחות מתירס מנות. **מאנדי**
שאולי התרגשה כל-כך מה-

והוסיפה שהיא דווקא כן מבינה
את הבחור עליו מובר השיר.
לאור תגובות-הועץ שוקלת
דרורה **בייאבי**, עורכת ה-
תוכניות המוסיקאליות בשידורי
ישראל, להוריד את השיר מ-
מיצעד הפיומונים.

אין לה מזל, לרחל
גרא. לפני כחודש פרצו גני
בים לגאלריה הפיאפית שלה
— דרך חור שעשו בקיר, מפני
שבדלתות ובחלונות היו מכ-
שירי-אזעקה. כמה ימים אחרי
זה גנבו את המכונית שלה.
השבוע, עת חגגה את מסיבת
יום-ההולדת שלה, פרצו גנבים
למכוניתה והוציאו ממנה מזו-
דה מלאה בגדים. תגובתה של
רחל: "בהורוסקופ שלי לא
היה רשום. צפי לגניבות, הגני-
בים כנראה לא קוראים את
ההורוסקופ."



מרסו תורג'מן

קיבל על עצמו השבוע בטכס
חגיגי את ניהול מוללת "קלי-
פורניה" השייכת לאייבי נתן,
אחרי שמנהלה הקודם, רב-
סרן (מיל) משה ינוקא יצא
לחופשה ארוכה. מרקו, שי-
כבר בנה והרס כמה מיסע-
דות בעיר בזכות העובדה שי-
ישב בהן או הפסיק לשבת
בהן, הבטיח חגיגות להחזיר
ל"קליפורניה" את אופיה כי
מרכז הבהימה התל-אביבית.

זכויות האזרח, מעודדת אזרחים נוספים לפנות לסיועו של המוסד המשפטי העליון של המדינה, כדי להתיר נגד עולות שנעשו להם.

השבוע הצטרף לרשימת אזרחים אלה הסטודנט ישראל בקר, תושב כתיים, סטודנט למתמטיקה באוניברסיטת תל-אביב. בקר, קצין במילואים, תרם בשנה האחרונה 60 יום לשירות המילואים שלו, כמו חיילי מילואים רבים הרגיש משום הפליה בעובדה שבעוד שהוא וחבריו נקראים לשירות מילואים מושך, הרי אחרים מאותו המדינה, המוגדרים לפי החוק דחוק כיהודים

יני אזרחים רבים נשאר בית-המשפט זון המחסום הביתי תלוי היחיד כנגד תולדות השילטונות של המישטר וכנגד סת הכפיה הדתית. עמדתם העצמאית יצה של השופטים העליונים בעת הנה, נגד נסיונות המישטר לצמצם את

תזון החשוב ביותר של יהדות אלם מתרים כלפי משפלת-ישראל:

אל

תדברו

בשמנו!

סובלים מרדיפות ומאפליה כיהודים, והם מזהים עצמם כשייכים לעם היהודי.

וישנם אחרים, הן בישראל והן בגולה שאינם מאמינים ואי-על-פיהן רואים עצמם יהודים לכל דבר. על אלה יש להוסיף רבדים חשובים של יהודים פרוגרסיביים, אשר לפי הסטנדרטים של האורטודוקסיה אף הם אינם יהודים.

בתדיר רבניים אורטודוקסיים ברחבי העולם, בודדים את המצב לאמיתו, חוקרים למוצאו של המעמד הליטואני, ומפעילים כלפיו את הגדרתם כשאלה מיהו יהודי. ועל-אף הצער האמיתי של המוחים על כך, קשה לראות כיצד ההחלטה של בית-הדין העליון הישראלי תוכל לשנות מצב זה.

את ההגיון בטענות של אלה, האומרים כי פסק-הדין יעודד נישואי תערובת, אותם יהודים המחליטים להינשא אל מחוץ למחנה לא יקטנו בצעד זה, אך ורק בגלל העובדה שבעקבות פסק-הדין בעניין שליט יוכלו לרשום את ילדיהם בישראל כיהודים שאינם מאמינים.

במצב הנוכחי עשויה הממשלה לבטל את תוצאת החלטת בית הדין העליון הן בכדי להגן על הקואליציה, והן בכדי למנוע מאבק מוזק בעת שישראל נתונה במצור. זוהי החלטה פוליטית והיא בהחלט בסמכותה של הממשלה. אולם, במקום או במאוחר דעת הרוב בישראל ומציאות החיים יביאו להפרדה בין הדת והמדינה. לאחר ככלות הכל, השיטה הנוכחית המעיקה זכויות בלעדיות מסוימות לבתי-הדין הרבניים מקורה לא יותר מאשר בשיטת ה"מלט" העותומנית, שנשארה בת-קופת המנדט הבריטי ונקטה גם בידי ממשלת ישראל.

ישראל תישאר מדינה יהודית, גם אם לא כל היהודים יהיו מקובלים על דעת הרבנות וכך יהיה גם אם יונהגו נישואין וגירושים אזרחיים. יתר על כן, הפרדה בין הדת והמדינה תביא בסופו של דבר לחיזוק היהדות. הדת מושפלת, כאשר כו-פיה אותה בכוח סמכות המדינה. במדינה היהודית חיו זה בצד זה זרמים יהודיים שונים. עם זאת היא תתאחד לאומה אחת בכוח הקשרים שאין להם ספור של איחוד הגורל.

טובים וכשרים, פטורים מכל שירות כזה. **נזקים אישיים.** השבוע הגיש בקר לבית-המשפט העליון בקשה להוצאת צו על תנאי נגד שר-הביטחון, באמצעות ידידו ער-ר-הדין פינחס בן-צבי.

בבקשה ביקש משרד-הביטחון וראש מרכז הגיוס במטכ"ל לבוא ולנמק מדוע לא יבטלו את ההסדר, לפיו פטורים תלמידי-הישיבות משירות סדיר בצה"ל. עובדה זו, הדגיש בקר בבקשתו, מגדילה את מיכסת המילוי-אים המוטלת על המשרתים במילואים כתוצאה מכך הוא נפגע אישית, בהיותו חייב בשירות כזה, בלימודיו, עבודתו, חירותו האישית ואף נגרם לו נזק כספי.

לדעתו של בקר, כפי שהיא מופיעה בכתב הבקשה, חרג שר-הביטחון מסמכויותיו בעניין זה, והחלטתו מבוססת על שיקולים מפלגתיים.

אולם עוד בטרם קבע בית-המשפט העליון את החלטתו בבקשתו של בקר, נתקל הסטודנט בתגובות קיצוניות. בקר סירב לגלות את מהותן. "נגרם לי כבר מספיק נזק אישי כתוצאה מהגשת הבקשה", סיפר לכתב העולם הזה. "מאשימים אותי ברדיפת פירסומת ועוד האשמות. לא תיארתי לעצמי שהגשת בקשה כזו לצדק עלולה לגרום לי צרות ונזקים אישיים גדולים כל-כך."

דיעות

מיהו

הריבון?

הכנסת קיבלה השבוע בקריאה ראשונה את התיקון שהציעה הממשלה בחוק הש"ב. לפיה יקבע בחוק פירוש חדש לשאלה "מיהו יהודי?" קדמו לכך ויכוחים סועים רבים בסיעת המערך בכנסת. חברי-הכנסת רבים מסייעים זה הודיעו כי ההצבעה בעד החוק עומדת בניגוד למצפונם.

אולם מצפונם של חברי הכנסת מסייעת המערך הוא גמיש ביותר. כי לא המצפון הוא שנתן להם את הכסא. משום כך הרימו כמעט כל המתנגדים לחוק בשעת ההצבעה את ידיהם בעד החוק.

אולם היו בקרב המערך אישים, שאינם תלויים עוד בחסדיה של הגנת האלומות. אלה לא היססו להרים קולם נגד החוק, גם אחרי שהתקבל בקריאה הראשונה בכנסת.

אחד מאלה היה הד"ר יוסף לם, לשעבר ח"כ מפא"י, ועד לפני שנים מעטות אחד השופטים המחוזיים המפורסמים של המדינה. לם, שהוא ללא ספק גם עתה סמכות משפטית ראשונה במעלה, לא היסס לצאת במאבק נגד החוק, לא רק על סמך הטיעון המצפוני אלא על הבסיס החוקי שלו.

"הכרזת העצמאות — היא חרף קד" — הצעת החוק הועברה לוועדת חוקה — חוק-משפט, כתב לם במאמר חריף שפרסם בהארץ. "ומחובת הוועדה להשיקל אם רשאית הכנסת לקבוע מי הוא יהודי. אכן סבורים רבים כי הכנסת היא ריבונית לחוק כל חוק ואין נפקא מיניה מה הוא תוכנו. לי נראה כי דיעה זו היא מוטעית ביסודה כאשר מדובר על מישטר דמוקרטי.

"הריבון האמיתי הוא העם כולו ואין המחוקק הפרלמנטרי מוסמך לחוקק חוקים אשר עלולים לשים לאל את הבסיס המבטיח את אופיו של המשטר, אפילו במדינה שאין לה חוקה חרותה ונוקשה. אחד היסודות למישטר זה הוא לא לכפות על האזרח להשתייך לדת או לאום שלא לפי רצונו..."

"...יתר על כן אני סבור שלמדינת ישראל ישנה חוקה חרותה המונעת את התערבותה של הכנסת בענייני דת ולאום הפוגעים בזכויות האזרח. בעיני, ההכרזה על הקמת המדינה מהווה חוקה זו..."

לם הצביע על האפשרות החוקית, כי גם כאשר תאשר הכנסת את התיקונים שהציעה הממשלה בחוק, עדיין יש דרך להעמיד בפני שט הביקורת של בית-המשפט העליון את חוקיות התיקונים.

ספק אמנם אם דעתו המשפטית של אחד המשפטנים הגדולים במדינה תשכנע את חבריו למפלגה. הם יודעים אמנם כי חוק הוא חוק — אבל במדינת-ישראל יש דברים העומדים מעל החוק והמצפון.

מי קונה?

מי מתווד?

מי מסתתר?

הבקשה שהוגשה בתחילת החודש במשרד-הפנים בירושלים נראתה תמר מה לחלוטין: להוציא דרכון לתינוקת יש-ראלית. אבל התינוקת היתה בת חודשיים, ומבקשת הדרכון היתה חירת אמריקאית מבוגרת בשם גיטה איקסון.

הפקיד שאל את הגברת איקסון אם היא קרובת-משפחה של התינוקת. זו ענתה שלא. הפקיד דרש ממנה שתביא את הורי התינוקת.

ההורים הופיעו: זוג מופרע ועני, לקוחות קבועים של לישכת הסעד העירונית המספלת בהם ובשבעת ילדיהם. "זאת אשה טובה", הסבירו לפקיד, "היא רוצה לעזור לנו ולגדל את הילדה באמריקה לכמה שנים. "קיבלתם משהו ממנה?" שאל הפקיד.

"לא! שום דבר!" הכחישו ההורים. אבל הפקיד לא השתכנע. הוא דרש שציגו בי-פניו הסכם חתום בינם לבין האמריקאית הטובה. הסכם כזה לא היה בנמצא.

המתוכת

המיסטרית

שלב הבא התרחש במשרדו של עורך-הדין הירושלמי חיוי ינובסקי. הופיעו אצלו אותה גברת גיטה איקסון, שהציגה את עצמה כרבתנית איקסון, זוג ההורים — ומתחזקת. המתחזקת ידועה בחור גים החרדים בירושלים, אך הפרקליט סירב לגלות את זהותה. לפי התנהגותה, ברור שהיא אשר תיחזה בין הרבניות האמריקאיות לבין ההורים.

המתחזקת הסבירה לינובסקי, כי דרוש הסכם חתום בין ההורים לבין הרבנית מ"ח"ל, בו יהיה כתוב שזו לוקחת את התינוקת למיטפת שנים באמריקה. על סמך הסכם זה, הסבירה, יוציא משרד-הפנים את הדרכון המבוקש.

ינובסקי חשד, כנראה, שמאחורי הבקשה התמימה מסתתרת פרשה של מכירת ילדה לאימוץ. על כן הירבה לשאול שאלות, חזר והיקשה: "האם קיבלתם כסף?"

לכתב העולם הזה הסביר: "רציתי לדאוג שאין כאן עבירה. התקשרתי עם הגברת אליצור ממשרד-הפנים, והיא אישרה שאומץ גם דרוש הסכם כזה לשם הוצאת דרכון." ינובסקי ניסח את ההסכם, שני הצדדים חתמו עליו — ויותר לא שמע על הפרשה עד אשר קרא כי היא נדונה בבית-המשפט המחוזי בירושלים.

בית האדמו"ר

בבני-ברק

הפכם החתום לא סיפק את משרד-הפנים. הפקידים העבירו את העניין לידעתה של לישכת הסעד העירונית, ובמקביל גם למשרד-הסעד, המטפל בהליכים החוקיים של אימוץ ילדים. עמרם בלום, היועץ המשפטי של המשרד, חשד שיש כאן

סוחר התניקות



אימוץ בלתי חוקי. הוא פנה לבית המשפט, ביקש צו מניעה נגד הוצאת התניקות מן הארץ.

"המדיניות שלנו", הסביר, "היא להשאיר ילדים בתחומי מדינת ישראל. יש די והותר הורים ישראלים המבקשים לאמץ ילדים, כדי שלא יהיה צורך לייצא מהארץ ילדים לאימוץ."

כאן קרה דבר מוזר. ברגע שבית המשפט נכנס לעובי הקורה — נעלמה הרבנית ה' טובה מאמריקה. היא ארזה את חפציה ועזבה את הארץ — לבדה, בלי התניקות בת החודשים.

אפשר היה, כמובן, לסיים את הפרשה בנקודה זו. אך משהחלו טוחנות טחנות הצוק — אראפער היה לעצור אותן. חוקי רי משרד הסעד החלו מחפשים אחר הגברת איזקסון. כך הגיעו לבני ברק — אל ביתו של האדמו"ר מגדבורנה, הכותבת שנקבעה בהסכם שערך עורך הניו יורקס, כתובת שאלה יש למסור מכתבים המיועדים לרבי ניה איזקסון.

חיוך —

ושתיקה

מה לרבנית האמריקאית ולאדמו"ר מבני ברק? לדברי בנו של האדמו"ר, הרב דוד רוזנבאום: "היא קרובת משפחה שלנו. היא אשתו של הרב מאיר איזקסון מפלדלפיה. היא באה לקחת את התניקות בשביל בתה."

איך ידעה גיטה איזקסון שדחקא משפחה ירושלמית זו מוכנה לתת את התניקות לאימוץ?

הרב רוזנבאום חייך: "יש לי מישור ש' מטפל בעניין זה. הוא מסר לנו..."

חיוך — ושתיקה.

התיירת האמריקאית והרב מבני ברק

התיירות מישראל, מטרה את כתובתו כמעט למכתבים המיועדים אליה. מהו הקשר ביניהם? "סתם קרובת משפחה", השיב הרב רוזנבאום.

האם זה מיקרה חד פעמי, עניין משפחתי בודד? שוב — שתיקה.

הקשר

הסמוי

מה ניתן להסיק מכל הפרשה הזאת? מבט שיטחי בעובדות יש בו כדי לחזק את השטות משרד הסעד, שאכן מדובר ב' נסיון לקנות תניקות מהוריה המפגרים וה' עניים, ולמסרה לאימוץ בארצות הברית. בדיקה נוספת של העובדות גם תעורר את החשד, שרק במיקרה התגלתה פרשה אחת מגי רבות. כי אותו "מישהו" שהרב רוזנבאום סירב לגלות את זהותו עוסק דרך קבע במציאת הורים עניים, המוכנים למכור את ילדיהם, וכי "מישהו" מיסחור זה מתווך דרך קבע בסוג זה של מיסחור בכני אדם.

אפשר להניח שמחשבה זו עלתה גם ב' ליבם של פקיד משרד הסעד, וייתכן שהם יבקשו ממשרתת ישראל לחקור את החשד דות ולגלות אם אומנם קיים מיסחור מאורגן בתינוקות לייצוא.

אבל אראפער להניח לפרשה בנקודה זו. יש לה קשר סמוי עם פרשה אחרת, וחובה על המשטרה לחקור את הקשר הזה עד תום. הפרשה האחרת היא פרשת היעלום של ילדי תימן.

החוט לפיענוח

התעלומה

בשנים הראשונות לקום המדינה נעלמו מבתי החולים וממחנות העולים כ-250 תינוקות, בני העלייה ההמונית מ' תימן. הוריהם לא יכלו לגלות את עיקבות ילדיהם, ותעלומה נוראה זו כירסמה בליבם (המשך בעמוד 16)

המשטרה חייבת לחקור: מהו הקשר?

עוכבה העבדת בת חודש"ים לאדה"ב; חשד שנמכרה לאימוץ

בת להורים מפגרים — אשר להם 7 ילדים

מאת מנחם כרש, כתבת בירושלים — בית המשפט המחוזי בירושלים ציווה לעכב את יציאתה מן הארץ של ילדה בת חודשיים. זאת, לבקשת שלטונות הסעד שהעלו חשד כי הילדה נמסרה לאימוץ למשפחה אמריקאית, תמורת כע"כ כסף.

בפני השופט מרים כך פתה היא חולת נפש, ש' פרת בגולה פרשה מתרחשת אינה יודעת למלא את תפי של משפחה ירושלמית. ה' קידיה כאם וכעקרת בית.

גילה פורץ במכוניתו ונעל אותו בחוכה

מאת ש' פורטנאי, כתב "ידיעות אחרונות" תושב תל אביב, שביקר אתמול ב'ס. החנה את מכוניתו הפרטית בכיכר קדומים שבעיר. הוא יצא כדי לקיים פגישה, וכשחזר למכוניתו הופתע למצוא בחוכה אורח בלתי קרוא, המסתב בחוכה.

בעל המכונית לא איבד את עשתונותו. הוא הצליח לחקור, בחסות החשיכה, אל מכוניתו, מבלי שהפורץ לחוכה ירגיש בהתקרבותו. כתנו עה מהירדו נפל את הדלת מבחוץ. הפורץ הסבר הל סוף בקריאות לעזרה. שוגיעה אכן במהרה שוטרה. שבאו בניידת, חילצו את הפורץ כן המכונית ויהעבירהו לכלא מרוחה יותר, בבית המצור.

עוצר מלא הוטל

נערכה עד תום. משמאל — כותרת, "ידיעות אחרונות" על התניקות אשר נאסר להוציאה בשבוע שעבר לחוץ לארץ. מה הקשר בין שני המקרים?

העולם הזה

ילדי תימן נמכרו לאמריקה!

זהו שער "העולם הזה" 1532, מלפני כשלוש שנים. נאמר בו: "ילדי תימן נמכרו לאמריקה!" העובדות מאחורי הגילוי נמסרו למשטרה — אך החקירה לא



יציאת השמש מלפנת, אחרי הרים צח וקריר. מקיב — נוף ירוק ורגוע. ממזרח — פיסגתו המושלגת של החרמון. מכונות ראשונה נעצרת בכניסה למלון ארזים. משפחה נשפכת החוצה: אב צעיר, אם צעירה, שני ילדים, האחד בעגלת תינוק. אל המכונות הראשונה מצטרפת שנייה, ואחריה באות שלושית ורביעית.

פיקניק ישראלי אופייני, ברחובה הראשי של מטולה. אך הגברים הבוהקים את הנוף אינם שמים לב לפרחיהם ולמישטחי הירק. הם נסדרים מנשותיהם וילדיהם, צועדים בצחצח בין בתי המושבה. עליהם לסיים את מלאכתם בהקדם — אולי עוד יספיקו להציל כמה שעות של שבת לבילוי עם המשפחות.

ברצון רב היו מתחרים על עבודה זו ביום המנוחה, אבל שישה ימים בשבוע אינם מספיקים להם, ואין ברירה אלא להקריב גם את השבת. כי מלאכתם בוערת. אפילו לפי דיקדוקי הדת חייבים הם לעסוק בה. שכן פיקוח-נפש דוחה

גיפ של מישמר-הגבול עולה בכביש הפתלתל, המתמשך אל כיוון הגבול הלבנוני. "יודע להשתמש בשווי?" שואל אותו הגבר שלידי ההגה. "בוא נעשה סיוור."

במושב האחורי מתיישבים ראש המועצה המקומית אסף פרנקל, ועימו אחד מאיכרי המושבה. הגיפ עוזב את הב"תים האחרונים של מטולה, ותוך דקות אחדות כבר נמצא מול בתיים אחרים: בתי כפר קלה — זה ששימש מטרה לפשיטת צה"ל, אחרי חטיפתו של השומר שמואל רוזנחסר. אנחנו מגיעים לכביש השני, המתפתל בניצב לכביש שלנו. בינינו לבין הכביש השני — לא יותר מחמישה מטרים. אבל בין שני הכבישים מתוחה גדר-תיל חדשה. גדר זו היא קריהגבול. עד לפני חודש לא היתה קיימת. מעבר לגדר — בניין הרוס. זאת מיטרת קלה, שפוצצה באותה פשיטה. מסביב: פלחים עובדים, נשים סוחבות ענפים יבשים על ראשן.

האיכר מסביר: "ככה זה היה כל החיים. אנחנו עבדנו

מטולה היא מושבה ותיקה — המושבה היחידה היושבת על הגבול ממש. ולא סתם מושבה — כי אם ישוב בן שבעים ויותר, שמרני בתפיסתו ובדפוסי-חיי, שאינו עומד רק בקצה המפה, אלא איכשהו עמד במשך דור שלם בצד הדרך של התפתחות המדינה. מים שוטפים בברזי הבתים קיבלו רק לפני עשר שנים; חשמל מן הרשת הארצית — רק לפני שש שנים.



כאשר החלטתי להתנדב לחמישה ימי-עבודה בספר — במקום חמש הישירות מן הורחקתי בכנסת — היה זה ידיו ומפקדיל-לשעבר שמעון אבידן שיעץ לי: סע למטולה. הייתי המתנדב היחידי במושבה, ומנהל-העבודה של המועצה העסיק אותי כראות עיניו. שבוע לפני היו שם עשרות מתנדבים שבאו ליום אחד מנצרת. שבוע אחרי עמדו להופיע קבוצות מאורגנות אחרות. "החברה מנצרת", לדברי אסף פרנקל, "עשו עבודה ממש. אבל יותר חשובה מן העבודה היתה הפגנת הסולידאריות. לא רק סולידאריות של ישוב אחד עם ישוב שני — אלא סולידאריות בין יהודים וערבים. ערביי נצרת והיהודים מנצרת עילית הוכיחו שאפשר לחיות בצוותא, בשלום."

ואם אזכור את ימי אלה במטולה, יהיה זה בעיקר בשל אותה רוח. אזכור את החיכוך שהתפתח בין קציני-צבא שבא לשם בתפקיד, לבין יוסי המאיז: גבר צעיר, נמרץ, יפה, בן מטולה. "לא נכון", אמר יוסי, "אינני יכול להסכים עם התפיסה שאי-אפשר לחיות בשלום עם הערבים. חיינו איתם בשלום — ונשוב לחיות יחד בשלום."

כי יש הרואים את מטולה כנקודת-ההתנגשות הקיצונית בחזית אבל אפשר גם לראותה כנקודת-המיפגש הקדימית לשלום.

ולסיום — ארשה לעצמי מתן עצה: אם אתה יכול להש-תחרר מכבלי עבודתך וביתך — סע למטולה. אם יש ביכולתך — התנדב לכי מה ימי-עבודה. אם אינך יכול — סע לבקר ול-טייל. לא תעשה בכך טובה לאיש — מלבד לעצמך.

אסף פרנקל

סע למטולה

בשקט, והם עבדו בשקט. במטולה היה תמיד שלום. וראש המועצה הוסיף: "אין דבר, עוד יחזור השלום. עוד ניסע לארונות-צהריים עם צאראק לצד השני."

עד אז — יש בעיות. קשה לתפוס את היקף הבעיות של מטולה. חלק מהן מוכר לכל ישוב-ספר: שמירה מוגברת, אובדן שעות-עבודה יקרות מטעמי זהירות כמו חיפוש אחר מוקשים, הריחוק ממרכזי התרבות, הקושי להשיג מורים מנוסים בשביל בית-הספר המקומי הקטן, המלחמה הבלתי-פוסקת עם משרד-הפנים לאישור פריט חיוני זה או אחר בתקציב, פקידיו המוסדות המגמדים כל בעייה אנושית למימדים של סעיפי התקנונים.

אבל בעיות אלה לובשות אופי מיוחד במטולה. כי זהו ישוב-ספר יחיד-מינו. הוא אינו קיבוץ, גם לא מושב-עולים. אין לו אבא בהסתדרות ודוד דואג בסוכנות היהודית.

שבת — ומה שקומץ הגברים עושה נועד להציל חיי אדם. הם באו למטולה, כדי לקבוע כיצד להגן על בתי המי-שבה ולבצר אותם מפני פגזים וקליעים מעבר לגבול.



הגבול? שם, עשר פסיעות מחלון חדרי-הילדים. מכונת יכולה לחלוף בכביש הלבנוני ממול, לירות שתי פצצות באווקה ולהסתלק. חוליות מחבלים יכולה להציב קאסיוטה מעבר לרכס ההוא. על כן יש להערים שקי-חיל לפני הכותל המזרחי של בית זה; להרכיב לוחות פלדה על החזית הצפונית של בית שני, לתכנן "חדר ביטחון" אצל המשפחה השלישית.

מטולה תהיה מבוצרת, מוגנת, מוקפת גדרות ומוקשים. מטולה שעד לפני חודש לא היו בה אלא כמה מיקלטים ישנים, שנחפרו לפני שנים.

במדינה

יהדות

מיהו יהודי?

סוף-סוף הגדר באופן רשמי מיהו יהודי. כאשר הכנסת קיבלה השבוע את הגדרת החוק כפי שהוצע לה על-ידי הממשלה בתיווך לחוק השבות.

לפי חוק זה, אזרחי ישראל שהם בנים לאם נוכריה ומשרתים בצה"ל, אינם שייכים לעם היהודי. לעומת-זאת, חסידי נטורי-קרתא בברוקלין, שפירסמו השבוע בנייר-דיוק טיימס את המודעה הבאה (ראה גלופה משמאל), הם בנים כשרים לעם היהודי.

וזה דבר המודעה של היהודים הכשרים הללו:

הצינות — אויבת העם היהודי.

נתמולה-צינות קולעת, ממושכת, וממונת היטב הצליחה להט-עות הרבה אמריקאים, יהודים ולא יהודים כאחד.

לכן אננו כיהודים, מוצאים לנכון ולנחוץ להכריז בכובד ראש:

1. היהודים אינם זקוקים בימינו למדינה משלהם. עצם הקמתה של מדינה יהודית מודרנית כזאת היא הפרה חמורה של המסורת היהודית, והחוק כפי שהוא מתבטא בתלמוד.

הרבנים הגדולים ביותר של שני הדורות היהודיים האחרונים הוקיעו את הצינות מאז השתרשה כיוף מוחלט של היהדות. הצ-ינות פתכונית לעקור יהודים במדינות בכל רחבי-העמים. הם למצוא מהגרים אל המדינה הנאציאליסטית והמיליטאריסטית אשר אימצה לעצמה בלי כל הצדקה, את השם הקדוש: ישראל.

הצינות חתרה תמיד לעקור את היהודים משמירת חוקי אמונתם והציעה במקומם את שתי הקללות, התאומות של נאציאליסטיאליזם.

2. היהודים מצווים בחוקי הדת שלהם להיות נאמנים למדינה בה הם אזרחים. חוקי התורה החלים על כל היהודים מאמיני התורה מצווים לחיות בשלום ובהרמוניה עם שכניהם ועם חברי-העמים. הם מגנים מעשים ומדיניות של תוקפנות, הנעשים על-ידי אלה שבי ננטסם את שם ישראל לשוא החדירו את הרעיון של נאציאליזם שוביניסטי במקום התורה והמורשת האלוהית הניצחית של העם היהודי.

3. ליהודים הנאמנים לאמונתם ומסורתם אין שום קשר לחרם נגד מ'פעלים בודדים או עמים שלמים, המוטל בחסות הצינות. מטרת המחאות הציניות נגד מצב, כביכול, במדינות מסוימות, איננה להביא לשינויים חיוניים, אלא ללבות את התנאים שם עד לנקודה בה יאוצצו היהודים לעזוב ולנסוע למדינה הצינית.

הפוליטיקאים הציניים, ושליחיהם אינם מדברים בשם העם היהודי; למעשה, הקשר הציני נגד המסורת והחוק היהודיים הופך את הצינות, את מהותה וכל פעולותיה, לאויב העיקרי של כל העם היהודי כיום.

נטורי קרתא, רבי ד. כהן

ZIONISM: THE ENEMY OF THE JEWISH PEOPLE

ZIONIST PROPAGANDA — clever, sustained, well-financed —

has succeeded in misleading many Americans, Jews and non-Jews alike.

We, as Jews, therefore find it necessary to declare solemnly:

(1) Jews do not need a state of their own in our time. The very establishment of such a modern "Jewish" state is a grave violation of Jewish tradition and law, as expressed in the Talmud. The greatest rabbis of the past two Jewish generations have condemned Zionism since its inception as a complete falsification of Judaism. Zionism aims at uprooting Jews in countries throughout the world in order to find immigrants for its nationalistic and militaristic state which usurps, without any justification, the holy name of Israel. Zionism has always endeavored to estrange the Jews from their observance of the laws of their faith and has offered instead the twin curses of atheism and National Socialism.

(2) Jews are enjoined by their religious laws to be loyal to the country of which they are citizens.

The laws of the Torah are binding upon all Jews. Torah-true Jews wish to live in peace and harmony with their neighbors and with the community of nations. They deplore acts and policies of violence, carried out by those who—misusing the name of Israel—have substituted the ideal of chauvinistic nationalism for the Torah, the eternal divinely bestowed inheritance of the Jewish people.

(3) Jews, who are loyal to their faith and tradition, have nothing to do with Zionist sponsored boycotts against individual enterprises or against entire nations. Zionist protests against alleged conditions in certain countries are not meant to bring about positive changes but rather to aggravate conditions there to the point where Jews will be forced to leave, presumably for the Zionist state.

ZIONIST POLITICIANS AND THEIR FELLOW TRAVELERS DO NOT SPEAK FOR THE JEWISH PEOPLE: Indeed, the Zionist conspiracy against Jewish tradition and law makes Zionism—and all its activities and entities—the archenemy of the Jewish people today.

NETUREI KARTA—Brooklyn Chapter

663 5th Ave., New York, N.Y. 10022

Rabbi D. Kohn

סליחה טעות במטרה



ע"י מטוסי חיל-האוויר: בניין בן שתי קומות שגגו קרס ואוטובוס שנפגע בהפצצה. בפעם הראשונה התירו המצרים לעיתונאים זרים לצלם את תוצאות ההפצצה הישראלית — לצורכי תעמולה כמובן.

המיפעל שהופצץ באבו-זעבל

כך נראה איזור מיפעל המתכת באבו-זעבל אחרי שהופצץ בטעות

מה שם חדש נכנס לתולדות הסיכסוך הישראלי-ערבי — אבו-זעבל. בניגוד לשמות אחרים — שנשכחו וישכחו — עתיד שם זה להוות נקודת ציון סמלית בתולדות המלחמה, כשם שהיו דיר-יאסין או כראמה. מטבעם של שמות כאלה הוא, שבלי כל קשר למה שאירע בהם באמת — הם הופכים ברבות הימים לסימאיות. כך עתיד השם אבו-זעבל, שמו של מיפעל ה"מתכת ליד עיירת הפועלים המצרית, במרחק 25 ק"מ מקהיר, שהפוצץ השבוע בטעות על-ידי מטוסי חיל-האוויר וכ-70 פועלים נהרגו בו — להפוך עבור המצרים שם מאגי, ללא כל התייחסות למה שאירע שם. מהי בעצם אבו-זעבל?

ב-1955 נערך במצרים סקר על תוצאות המתכת המקומית. הסתבר אז שמצרים צרכת מדי שנה כ-350 אלף טון ברזל למטרות שונות, כמו צינורות, מסיבירול ומישי טחים. כשני שלישי מכמות זו יבאה מצרים בעבר מארצות-חוץ. אולם כאשר הסתבר, כי עיקר לרגל הקמת הסכר הגבוה באסואן, כי תצרוכת הברזל של מצרים עשויה לעלות, הוחלט על הקמתם של שני מיפעלי ברזל גדולים, שייצרו ברזל מחומרי-גלם מקומי. לצורך זה תוכננה תשלובת מתכות ענקית בחלואן. עד להקמתה של תשלובת זו הוטל הייצור בעיקר על המיפעל הקטן ב-אבו-זעבל.

לשם כך הורחב המיפעל באבו-זעבל בעזרתה של חברת דימאג, הגרמנית. כך הפך מיפעל המתכת באבו-זעבל למיפעל האב של המיפעל הגדול ביותר בחלואן. למעלה מ-2000 פועל עובדים במיפעל אבו-זעבל בשלוש משמרות, מייצרים שם כשליש מתפוקת הברזל העצמאית של מצרים.

מיפעל אבו-זעבל נמצא במרחק של כשלושה קילומטרים מזרחית למחנה ה"צבא הגדול באל-חנקה, שהופצץ בעבר על-ידי מטוסי חיל-האוויר ושהופצץ ב"רמינית

ביום החמישי האחרון, יחד עם הפצצת ה"טעות על אבו-זעבל.

לדברי המצרים והכתבים הזרים במצרים, הופצצו שתי המטרות על-ידי זוג פאנטומים שהתקרבו בטיסה נמוכה. בעזר שבאבו-זעבל היו כל הקורבנות פועלים אורחים, הרי ל-דברי הכתב הצרפתי אריק רולו, נהרגו ב-אותו זמן בהפצצה על המחנה באל-חנקה ל-מעלה מ-80 חיילים מצריים.

בישראל נודע דבר הטעות בהפצצה רק אחרי שהמצרים הודיעו על כך. כארבע שעות אחרי ההפצצה, מאחר שהפצצת מרכזי חרושת אינה נכללת במטרות המדיניות-צבאיות של ישראל, הרי מרגע שהובררה זו טעות, נעשה הכל כדי לשכך את התגובות החריפות שהיו צפויות. בהודעות הישרא-ליות הרשמיות נשמעה מעין התנצלות פומ-בית על הטעות.

טעות מעין זו עלולה להתרחש בכל מל-חמה. ביחוד בשטח כמו הדלתה של הנילוס, שהוא כולו משורי וחרוש בתעלות מים ו-שדות, הדומים זה לזה דמיון מוחלט ומק-שים על הזיהוי. אין לשכוח גם שהפצצות בעומקה של מצרים נעשות בתנאי מלחמה. אולם בנושאים כמו זה אין כל מקום ל-הגיון. התגובה הריגשית היא הקובעת. נאצר ידע לנצל אותה עד הסוף. במסע תעמולה ענקי-מימדים, ניסה נאצר להפוך את התקרית באבו-זעבל לנקודת-זינוק למיתקפה תעמול-תית אנטי-ישראלית.

בניגוד גמור לעובדות הצטיירה מצרים השבוע בעיני העולם כמדינה שלחה וחסרת-מגן, הנתונה להפצצות אכזריות מצד ישר-אל. שום טיעון הגיוני לא היה בכוחו לתקן תמונה זו. כך, למשל, טענו המצרים כי ה-מטוסים הישראליים הטילו בשטח המיפעל ארבע פצצות נפאל"ם, שגרמו לכחיות ל-מאות פועלים. העובדה היא שלא הוטלה ב-שטח המיפעל אף לא פצצת נפאל"ם אחת. לרוע המזל פגעה כנראה אחת הפצצות בכור הפתוח הגדול של המיפעל, שפלט לכל עבר להבות של ברזל מותך, ממנו נכו הפועלים. כך הצילה הפצצת-טעות אחת את נאצר מתבוסה בעיני דעת-הקהל העולמית, סייעה לו להפוך שוב את הישגיה הצבאיים של ישראל עד להפצצת-הטעות, לניצחון מדי-ני ותעמולתי.



הפגנה בקהיר

למחרת ההפצצה על אבו-זעבל נערכה בקהיר הפגנה המונית מאורגנת לאות תמיכה בנאצר. בהפגנה השתתפו עובדי מיפעלים. הכרזות בתמונה אומרות: "פועלי חילואן לטקסטייל: נעמוד צד בצד עם פועלי אבו-זעבל!" "החברה המצרית לברזל: גיבורים! בניחורין! — מחר! מחר!"

ההפצצה

שבועה על מחנה של הצבא המצרי הנמצא בלב מצרים. פטריות העשן והאבק שיוצרות הפצצות הכבדות, מכסות את כל המחנה.

עד שלבסוף הוקמה ועדת חקירה מיוחדת, מטעם ועדת הפנים של הכנסת, כדי לפענח את גורל הילדים שנעלמו.

הוועדה, שהורכבה מפרקליט מחוז הציפון יוסף בהלול ומרבי"ק ראובן מינקובסקי ממסרת ישראל, קבעה כי מרביתם המכרעת של התינוקות אומנם נפטרו. על פי היתר מיוחד מאת היועץ המשפטי עיינה הוועדה בתיקי האימוץ של כ-3000 ילדים מהשנים 1949–1956; בתיקים אלה מצאה את שמותיהם של שניים מן הנעדרים — הם נמסרו לאימוץ ללא ידיעת הוריהם, ש-סברו כי התינוקות מתו ונקברו.

אבל נותרו עוד 20 ילדים שלא נודע דבר על גורלם. החוס היחידי שיכול היה להורג ביל לפענח תעלומת היעלמם נכלל בפס"ק הוועדה של ד"ר חזקיהו:

...נחפרסמו בעיתונות, וכן נמסרו ל-וועדה ידיעות המתיימרות להצביע כי ילדים תמימים מישראל נמסרו ליהודים בחו"ל. הוועדה חקרה בישראל אם יש יסוד לכאורה לידיעה הנ"ל, אך לא הגיעה כאן לתוצאות. לדעת הוועדה הידיעות שבידה מצדיקות לכ"אורה חקירה בחו"ל. היא דוחה לשרי ה-משפטים והמשטרה במכתב מיוחד בנוון זה, והמליצה על עריכת חקירה.

הסוחר:

יורד מישראל

המשפט "נחפרסמו בעיתונות וכן נמסרו ל-וועדה ידיעות..." מתייחס כל-כולו לגילויי העולם הזה.

בעמוד השער לפני קצת למעלה משלוש שנים (העולם הזה 1532) נאמר: הגילוי המזעזע של השנה — ילדי תימן נמכרו לאמריקה!

בגוף הכתבה נאמר, כי ילדים רבים הוב"ו רחוק מהארץ, נמכרו למשפחות יהודיות, תמורת 5000 דולר לילד. הובאו גם מיק"רם מסוימים של משפחות אמריקאיות כא"לה, אשר קנו ילדים מישראל.

מי מכר את הילדים? גילתה הכתבה: "עסקן דתי ידוע, שאף נושא בתואר רב, אמר כי עסקיו אינם תמיד כשרים. הוא אורח אמריקאי, אף כי גדל וחונן בירושלים. הוא יורד מהארץ בשנות השלושים, לאחר שאביו הסתכן בשעורריה גדולה."

בכתבה נאמר עוד: "שמות האנשים הא"לה שמורים במערכת העולם הזה, והיא תמסור אותם לאנשים המוסמכים, אם תיד"רש לעשות זאת."

זמן קצר אחרי פירסום כתבה זו, נפגשו במשרדי המערכת חברי ועדת החקירה בה"ל ומינקובסקי עם ראש-הממשלה שלום כהן. הוא מסר להם את שמות המשפחות שקנו את הילדים — ואת שם הרב היורד שהבטיח את הילדים לחו"ל ומכר אותם למשפחות המאמצות.

אבל כפי שהחברי הוועדה ציינו בדו"ח שלהם, לא נערכה חקירה בחו"ל — וה"המלצה לערוך חקירה כזו לא בוצעה.

ייתכן שהיו סיבות אחדות מדוע לא בוצ"ע חקירה זו. כמו, למשל, חוסר-התועלת בגילוי ילדים שהם כבר אמריקאים לכל דבר, בני משפחות טובות ומאושרות. אבל היתה סיבה נוספת: סוחר הילדים הוא עס"קן ידוע בחוגי המפד"ל.

מה בין הרבנית

לסוחר-הילדים?

הפרשת ילדי תימן ולפרשת הרבנית איזקסון?

עובדה מרכזית אחת: אותו סוחר-ילדים, שמכר את תינוקות תימן, הוא קרוב-מש"סחה של הרב רוזנבאום.

והוא היה בארץ ימים אחדים לפני ש"הגיעה הרבנית איזקסון כדי לקחת את הס"חורה החיה. כאשר הסתכן העניין — הס"חלק גם הוא.

אולי נמצאו עכשיו שרי המשפטים וה"משטרה לנכון לחקור את האיש, ולברר מה מימדי יצאו התינוקות מישראל?

הפעם אין אפילו צורך לבקש את השם במערכת העולם הזה. הוא רשום בתיקי ועדת-החקירה הראשונה.

במדינה

דרכי-חיים

החוק עולה באש

לא בכל לילה רואים אורחים ברחוב שופטת בחלוק כחול, געולה ונעלי-ביה אדומות. לשם כך דרושה, לפחות, שריפה. וזה מה שקרה לשופטת הדסה בן-עיתו. השופטת הנמצאת, בעלת האופי התקיף, היתה מסובת בחג משפחתי. לבעלה מלאו חמישים שנה. כמה אורחים ישבו בין ה"רמיסים החודשים, הסתכלו בספרייה הגדולה. השעה התקרבה לתשעה.

אבל היתה קרי. השופטת ניסתה להפעיל את תנור הנפט, אבל הצינור מן המיכל היה



שופטת בן-עיתו

פרוסקציה למכביה-האש

סתום. אחרי כמה שיכנועים, הגיע הנפט — בכמות גדולה מדי. תוך שניות נאחזה ה"דירה כולה באש.

הוא זהיא. השופטת התקשרה עם מכביה-האש, אבל המינספר היה תפוס. תוך ייאוש טלפנה למשטרה — וזו, מתוך כבוד למעמד השופטת, קיבלה על עצמה להביא את מכביה-האש. אחרי כמה דקות הגיעו השוטרים והכבאים גם יחד.

בינתיים פשטה האבהלה בכל הבית ב"רחוב רופין, תל-אביב. השחקן אריק לביא התעורר, ראה היבהוב, יצא לחצר-המדורות. הוא רץ חזרה, העיר את אשתו, שושיק לביא. די היה במילה אחת — "אש!" — כדי ששושיק תקפוץ ממיטתה, תיטול ל"דיה את תינוקה, תגרוור את אמה. תוך שניות היתה כל משפחת לביא ברחוב.

השופטת עצמה לא איבדה את ראשה אף לרגע. היא הצטערה רק על דבר אחד — כל ספרייה-החוק שלה, שעלו כעשרת אלפים ל"י, עלו באש.

פושעים

אונס בבית-המעצר

המחזה שנתגלה לעיני השופטים היה מזעזע. הנאשם שהוכנס לפניהם נראה כאילו לאחר תאונת-דרכים: פרצופו היה חבול, עיניו עטורות פנסים כחולים ומפיו נזל ריר. כאשר קרב אליו סניגורו הנודה ב"שאלה מה אירע, לא ענה הפצוע.

שני הומואים פושעים דאזים. ה"סיפור שהתגלה היה פשוט — ולא ראשון מסוגו: הנאשם בן 16 היה כלוא בבית-המעצר באביר-בכיר בתל-אביב — ושם ניסו שני הומוסקסואלים מבוגרים, פושעים מז"עדים, לשכנע אותו למישיכב-זכר. כאשר התנגד, ניסו לאונס אותו בכוח.

הסוהרים שהגיעו לתא לקול זעקתו לא גילו כנראה ודיוות יתרה, מצאו אותו כבר שרוע על הריצפה שותה-דם.

האשמות חמורות. תגובת-המשטרה להתקפה הנתעבת היתה ש"היא חוקרת". אולם תעלומה זו, שהיא החמורה ביותר בפרשה — אינה בשום אופן היחידה.

הפרשה היא פרשת הירצחו של ה"גניקולוג בן 85, שמואל זיגמונד אהרונ"ס, שנמצא הרג בדירתו בתל-אביב ב"אפריל 1969. העציר בן 16 הוא החשוד ברצח.

לכל עציר וחשוד ישנה הזכות לא ל"שתף פעולה עם חוקריו ולשתוק. אבל הפרשה הנוכחית מעלה ספיקות רציניים בקשר למימושה של זכות זו.

לדברי סניגורו של הנער החשוד, עורך-הדין חיים קאזיס, נכלא הנער בתא בודד באביר-בכיר, נחקר יומם ולילה ללא הרף, תוך הפעלת לחץ עליו בדברי נועם ובכוח הורוע. לאחר ימים רבים של טיפול כזה, הודה הנער ברצח — טוען קאזיס.

חמורה לא פחות היא העובדה שה"משטרה לא איפשרה לקאזיס להתראות עם שולחו זמן רב, עד שהסניגור נאלץ לשלוח מכתב תלונה למפכ"ל פנחס קופל. **למה אונס?** כל העובדות האלו חוז"רות ומעלות את השאלה — שאינה חדשה: מה בעצם הולך שם, בתדרי-החורים של

משטרת-ישראל בהם נחקרים חשודים? בנוסף לעובדה אחרת — הלא היא שמו המפורסם לשימצה של בית-המעצר באביר כביר, הידוע כמקום שנועד לשבור עצירים — אין אפשרות להימנע מלתמוה:

האם נבע נסיון האונס ומכות-הרצח מיוזמתם הפרטית של שני ההומואים — או שהם קיבלו השראה לכך ממקום אחר?

דרכי-אדם

בר-המזל האומלל

כל חייו של אילן רביאל עברו בסיומן המזל הטוב: הוא נולד כילד יפהפה לאביו עורך-הדין המצליח, נשלח לבתי-הספר ה"י



חשוד אונגליק

המזל ברוך

טובים וקיבל בילדותו כל מה שביקש. כשגמר את בית-הספר התגייס לצנחנים. אחרי שסיים את הצבא, הירבה בטיולים לחו"ל, משם חזר עם מלאי סיפורים: "הייתי באנגליה שלושה חודשים על אניית הפירטים משדרת מוסיקה בלי רישיון", סיפר. "אני אקנה אונגיה ואפתח שירות שידור פרטי", הבטיח. או: "פגשתי באיטליה את ריטה פאבונה. אני אביא אותה להופעה בארץ". ועוד כהנה וכהנה. בשטח החתיכות הישראליות נחשב אילן איש-העולם-הגדול — היי. בדסקוטקס-התל-אביביים הוא היה אורח רצוי.

לפני שבועות מספר הפתיע אילן: "גמרתי עם חיי הלילה", סיפר לחבריו. "אני הולך ללמוד באוניברסיטה. אתם עוד תש"עו ממני."

ואכן, לא עבר תודש והם שמעו עליו. היה זה באירלנד, שם תפס את אילן רב"אל, שכונה בפי המלעזיים אונגליק (חסר-חול באדיש), בניסיון להבריח 20 קילו חאשיש.

חקיכת מטוס „אל-על"

ביום השלישי לפני שבוע ניהלה העיר מינכן את חיה כרגיל. לכאורה היה זה בוקר ככל הבקרים. בשעה 12.53 התפוצץ הרימון הראשון בנמל-התעופה של מינכן, מקום שם נחת 33 דקות קודם לכן מטוס הבואינג של אל-על, בטיסה 435, מתל-אביב ללונדון דרך מינכן.

בשעה 12.59, לאחר שבנמל-התעופה נשמעו שתי התפוצצויות נוספות הגיעה קריאת האזהרה הראשונה לבית-החולים של מינכן. נמסר כי אחד מנוסעי אל-על, אריה קצנשטיין בן 32 נהרג. ההרוג הראשון במיתקפה הערבית על ישראלים על אדמת גרמניה. כשם שכתב האבנד צייטונג של מינכן: "כשאנו שומעים על מלחמת גרילה במחתרת אנו מסוגלים להבין זאת. אולם שעה שמטופרים עושים מעשי זרעה לאור היום קשה לנו לתפוס זאת". המטופרים היו במקרה זה מוחמד אל חנפי (24), מהגוס מצרי, עבד אל רחמן סליח (21), סטודנט ירדני, ומוחמד חדידי (28) סטודנט ירדני אף הוא.

שלושת הגברים יצאו ב-1 בפברואר מרבית-עמון בדרכם לספרד. זאת בכל אופן היתה מטרתה המוצהרת של נסיעתם. כש"הגיעו לפאריס, ב-9 בפברואר, ביקשו וקיבלו השלושה בפאריס ויזות לאיטליה. ביום השלישי הגורלי יצאו שלושתם בטיסת איר פראנס מס' 730 למינכן בדרכם ל"רומא. למינכן הגיעו בשעה 10.08. לאחר נחיתתם נכנסו לאולם המעבר כשהם מ"תינים לטיסת לופסהנזה 342 שנועדה לקחתם בשעה 14.30 ממינכן לרומא. ל"שלושתם היו מקומות שמורים לטיסה. המתנקשים תכננו את צעדיהם בקפדנות, כשהם מתאימים את נחיתתם במינכן למועד נחיתתו של מטוס אל-על. אולם בלוד חל איחור מה ומטוס הבואינג בטיסה 435 יצא לדרכו לאחר השעה חשע. מזג-אוויר סוער מעל לאלפים גרם לאיחור נוסף והמטוס הגיע למינכן בשעה 12.20 ולא ב-11.30 לפי לוח הזמנים.

לפי החוכנית המקורית היה המטיס צריך לצאת ב-12.10 ללונדון. המטוס שלא נועד לקחת נוסעים או מטען במינכן, נחת רק להורדת נוסעים ולתדלוק.

בטיסה למינכן היו כ-70 נוסעים, ארבעה אנשי צוות. 6 דיילות ודייל נוסף שהיה למעשה איש-בטחון ישראלי. לאחר ה"נחיתה יוצאים ממנו בדרך כלל במקרים כאלה אנשי הצוות הסכני כשהדיילות ואיש הבטחון ממתינים בתוך המטוס. איש הבטחון מאבטח בצורה כזו את שלום המטוס, בשעת הנחיה.

חשבת

שזו הלצה

במינכן אין איש-הבטחון היש"ר אילן בורד. מה מחצית השנה שומרים על המטוס שני אנשי-בטחון מקומיים חמושים בתת-מקלעים. 55 נוסעים ירדו במינכן ו-15 נועדו להמשיך ללונדון. ה"נוסעים במעבר נכנסו יחד עם אנשי הצוות לאולם המעבר הגדול (60x30 מטר). ב"מקום נמצאת גם חנות פטורה ממכס והיא מהווה מבחינה חוקית אזור אקסטרטריטוריאלי. נוסעי אל-על התפזרו באולם. ליד ה"באר התיישבו בשעה נוסעים: ארבעה אנשי הצוות, שידרו הפעם גם הם, ה"שחקנית חנה מרוך, אסי דיין ושרון שוגרמן נוסעת צעירה. בנוסף לישראלים נמצאו באותה שעה באולם תריסר נוסעי סוויסאר שנועדו לצאת לציריך ב-13.30. כשסיימו את הקפה והחלו לנוע לעבר היציאה הנצ"ע למקום פראנק דונובאדור, נהג האוטובוס, שהתניע את המכונת והביאה ליציאה כשהוא ממתין לנוסעים.

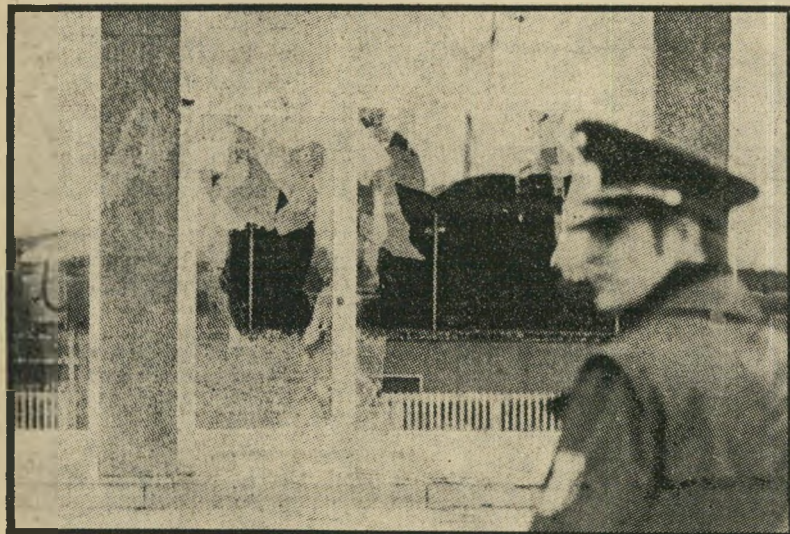
ליד נוכן הקפטריה הראתה חנה מרוך אותה שעה לקבניט אורי כהן עצעו מעניין, שרכשה בחנות הפטורה ממכס. הם החלו צועדים לעבר הדלת. יתר ה"נוסעים ישבו כבר בתוך האוטובוס. כהן לא הספיק לצאת דרך הפתח, כשראה אדם אוהז ברימון ניצב מולה. "חשבת שזו הלצה", סיפר אחר כך כהן. שניות ספורות לאחר מכן הבחין באדם נוסף האוחז אקדה בידו. כהן שמע אחד מהם אומר: "יש לי רימון ביד. אינך יכול לעשות מאומה". אבל הקברניט ה"גבוה (1.98 מ') עשה מעשה בלתי צפוי, שהפתיע את התוקפים. הוא אחז בידו של נושא הרימון וקרבו אליו, כשהוא מסובבו על מנת שיתצוץ בינו לבין

במינכן חשפה נקודת תורפה באמצעי הבטחון הנוסעים לרוב נוסעים ישראלים

טידור במינכן

במהלך הקרב, חלוקת עדיין הדעות. מסתבר כי כהן לא יכול היה לשחרר כיצד נראה הערבי עימו נאבק. איש לא יכול היה גם לתאר בדיוק מי עשה מה. לגבי תוקף אחד בלבד היו מעשיו ברורים — המצרי מוחמד אל חנפ, שידו נקטעה מהתפוצצות הרימון השלישי. למעשה התקפה היו תוצאות מיידיות:

לבין ישראלים על אדמת גרמניה הי מערבית. מינכן נתוספה בכך לרשימת הערים בהן נעשו נסיונות לחטוף ולתקוף מטוסים ישראלים: רומא, אתונה וציריך. לחטוף — זו הייתה מסקנת החקירה הקדחתנית שניהלה המשטרה המקומית. מסתבר כי הערבים התכוונו להכריח בכוח הנשק את הצוות והנוסעים לעלות למטוס.



של נמל התעופה במינכן, שם התרחשה בשבוע שעבר הדרומה הגדולה, נוסא עליו את סימניה: חלונות הראווה הנוסעים של אולם ההמתנה מנופצים כתוצאה מנפץ הרימונים שהתפוצצו באולם.

אולם ההמתנה

כתוצאה מכך הוגברו אמצעי הביטחון בשעת נחיתת והמראת מטוסים ישראלים בגרמניה. במקביל מתכננים הגרמנים גם התקנת שמשות בלתי חדירות לכדורים בכל אולמות ההמתנה של נמל התעופה.

אמצעי הביטחון

בגרמניה

ב"מוסי" אל"ע"ד נוחתים באורח סדיר על אדמת גרמניה רק בפרנקפורט ובמינכן. בקיץ נוחתים מטוסי אל"על בסיסות שבר בנמל התעופה אחרים. בנמל התעופה אלה ננקטים אמצעי ביטחון מיוחדים עם הגיע מטוס אל"על ובמקרים רבים מלוות מכוניות חמושות את המטוס מרגע נחיתתו ועד להמראתו מחדש.

בשטוטגארט למשל, מלווה המשטרה אפי' לו את האוטובוס המוביל את הנוסעים למטוס וממנו. המטוסים חונים בדרך קבע במסלול מרוחק כשאנשי הבטחון מקומיים שומרים עליו בשבע עיניים. אולם ברור שלא ניתן לאבטח את המסלול ככל אורכו. בפרנקפורט ננקטים אמצעי בטחון חמורים ביותר. עם גנוע גלגלי המטוס בי מסלול מזנקות לקראתו מכוניות משטרה ובהן שוטרים חמושים, המלוות את המטוס משני צדדיו. אנשי הבטחון הגרמניים מקיימים קשר אלחוטי עם הטייס ובמקרה של עצירה פתאומית על המסלול הם נמצאים במקום, נכונים לכל מקרה.

לאחרונה הוחמרו גם אמצעי הבטחון בי שעת השהיה באולמות הנוסעים. למוכסים ולאנשי ביקורת הדרכונים ניתנו הוראות לבדוק כל מקרה בו קיים צל של חשד. רשימות הנוסעים אינן נמסרות לאיש כך שזהות הנוסעים במטוסים הישראליים אינה ידועה פרט לאנשי אל"על. יתכן ואף בי נוסא זה יחול שנינו ורשימת הנוסעים תועבר מעתה למשטרת הביטחון לבדיקה. חוליה אחת נותרה עדיין חלשה בכל שרשרת הבטחון — אולם ההמתנה בי מעבר בו אין הממתנים נתונים לבקורת. התוקפים ידעו לצלל חוליה זו.

בהרבה נמל התעופה בעולם אין נותנים לנוסעים הטסים במטוסים החונים בי טראניזט לרות מהמטוס בשעת החניה, אפילו אין המדובר במטוסים או בנוסעים ישראלים המועדים להתקפה. נראה שה אפשרות של התקפת צוות המטוס בשעת החניה לא נלקחה בחשבון. לאנשי צוות אל"על לא ניתנו כל הוראות מוקדמות לי מקרים מעין זה.

תגובתו של הטייס אוריאל כהן היתה גבוהה ספונטאנית, וללא ספק בלתי מחויבת. הוא הציל אמנם בכך את המטוס ונוסעיו מחטיפה. השאלה הנשארת פתוחה היא: מה היה קורה אילו היה במקומו אדם אחר ותגובתו היתה שונה?

אוטובוס נמלט תוך כדי קרב יריות. תוך כדי ריצה הוציא בקדו השמאלית רימון מתוך התיק שנשא. הרימון התפוצץ כש העבירו לידו הימנית. ליד המטוס שכבו אותה שעה שני אנשי הבטחון הגרמניים בעמדות קרב, ודרכו את נשקם עם השמע הפיצוץ הראשון. אולם הם לא השתתפו בקרב. היה זה קרב קצר ביותר. הראשון בין אנשי גרילה ערביים

נושא האקדח. בשניה זו זינק המחבל השלישי כשהוא שולף אקדח לעבר ה אוטובוס.

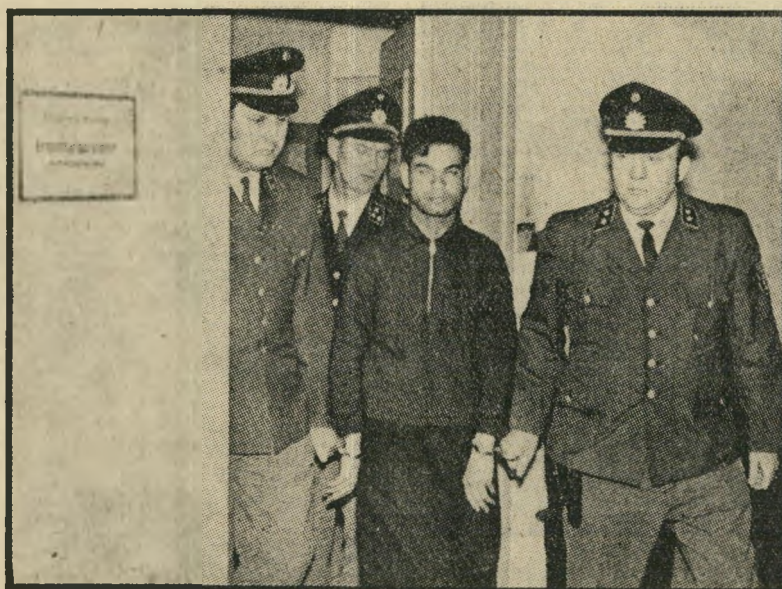
באולם הנוסעים התגוללו הקברניט ו מתקיפיו כשהם נאבקים. באוטובוס איים המחבל באקדחו על הנגה שישב המום ליד ההגה. באולם הצליח כהן לגבור על הערבי, אולם תוך כדי כך התגלגל ה רימון כשני מטר לעבר קיר הזכוכית. באוטובוס לחץ הנגה על סוגר ה דלתות האוטומטיות והחל לנוע לעבר המטוס. תוך כדי כך התפוצץ הרימון בתוך האולם.

המחבל

מספר אגדות

נה לאחר מכן הבחין הנגה כי מחבל המגלגל רימון לריצפת ה אוטובוס. באולם פרצה מהומה. חנה מרון נפצעה קשה ברגליה. כהן נפצע אף הוא ברכו. אסי דיין יצא מן האולם שניה לפני ההתפוצצות, נמלט ללא פגיעה. הרימון באוטובוס התפוצץ אף הוא. אריה קצנשטיין נהרג. אביו היינץ נפצע קשה. משטרת שדה התעופה החלה לפעול. מי מקומות שונים הופיעו אנשי בטחון כש אקדחים שלופים בידיהם. החל קרב יריות. הנוסעים ההמומים וביניהם מספר פצועים קל ובינוני ניסו למצוא מקלט. סיפרה אחת הנוסעות, רות דראהן (24): "ראיתי גבר שותת דם רץ לעבר בית השימוש לנשים. שם נעל את עצמו עד יעבור זעם."

על מרפסת גג נמל התעופה היה אותה שעה יוזף גוטסברגר. מסיבה בלתי ברורה זינק מעבר למרפסת. נפל על גג ה פליקסיגלאס של אולם המעבר, כשהוא שובר תוך כדי כך את גבו. המחבל שהשליך את הרימון לתוך ה



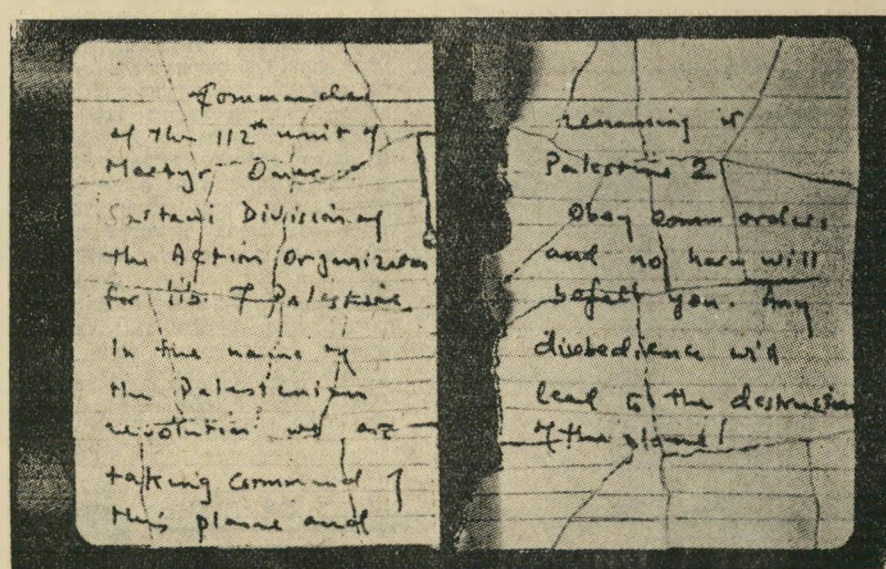
אחד משלושת החבלנים שתקפו את נוסעי אל"על, מובל למעצר בידי שוטרי מינכן. מתנקש זה — סטודנט ירדני — הוא המחבל היחיד אשר נשאר בריא. יתר חבריו החבלנים נפצעו בשעת התקיפה מהרימונים שבידם.

המתנקש

לחטפו ולהביאו לארץ ערבית. רק מאבקו של הקברניט כהן הוא שמנע הגשמת המבצע. תחילה הילכו שמועות כי הכונה הייתה לחטוף את אסי דיין, אולם לאחר מכן הוברר כי החטיפה תוכננה חודש מראש, ולא היה הצעיר במטוס. החוטפים עצמם של דיין הצעיר במטוס. החוטפים שניים אינם משתפים פעולה עם חוקריהם. שניים מהם אינם מוציאים הגה ואילו השלישי מסר לדברי המשטרה: "אגדות".

משך 36 שעות עמדה תעלומת התקיפה בעיניה. עד שחוקרים חדרעין גילו קרעי פתקים מתגוללים על רצפת אולם ה נוסעים. וכצורפו קטעים אלה יחד נפתרה התעלומה — החוטפים התכוונו לחטוף את המטוס, דאגו להכין מראש הודעות לנוסעים. ההודעות נועדו להכריח על המטוס כפולטין 2. במקום נתגלו קרעי שני פתקים. האחד נועד לקריאה ליד האוטובוס כשה חוטפים מורים לנוסעים להיכנס לאוטובוס בשקט וללא התנגדות. הפתק השני נועד היה להיקרא לפני ההמראה והודיע על ה חטיפה וסיבותיה.

כתוצאה מחקירה מדוקדקת ומצורף כל המסמכים והעובדות יכולים כבר היום החוקרים לשחזר בדיוק נמרץ את צעדי התוקפים עד לרגע בו התפוצץ הרימון לגבי תפקידיהם של השלושה הראשון.



שני דפים אלה, שחוברו מקרעים אשר נמצאו באולם ההמתנה בנמל התעופה במינכן, נושאים את נוסח ההוראות שנתנו לנוסעים להקריא באנגלית אחרי שיעליחו לחטוף את מטוס אל"על במינכן.

תמליל החטיפה



ההתפוצצות האדירה הקפאה את הדם בעורקיהם של הצופים ההמונים. רובם לא הבינו כלל מה מתרחש: הם ראו את קיר-הזכוכית של אולם-הנוסעים מתנפץ, אנשים מתרוצצים, מטחי יריות הוסיפו למהומה. הנוסעים שישבו באוטובוס של שדה-התעופה של מינכן, שנועד להביאם למטוס אל-על שהמתין להם, הם ראו כי תדהמה את קברניט המטוס נאבק עם אלמוני — כשלפתע נסתים המאבק בקול התפוצצות אדיר, שהשאיר את השניים מוטלים שטופידים על הריצפה.

ואז צעק מישהו: "רימון. רימון באוטו!" הנוסעים הטילו עצמם על הריצפה. קול ההתפוצצות האדירה בתוך האוטובוס הת-ערב בצרחות הכאב של הפצועים.

כאשר מיינו הפצועים בבית-החולים, נפתח הפרק השני של הדראמה — שהת-חולל בליבו של כל ישראלי: הדאגה ל-שלומה של חנה'לה מרון. עד אותו רגע, לא נתן לעצמו אולי אדם בארץ דין וחשבון, עד כמה הוא קשור לשובבה זו. איך זה קרה, בעצם — שעם שלם יגלה לפתע שהוא אוהב שחקנית מסויימת? התשובה די פשוטה: משום שזו אינה שחקנית מסויימת. זוהי חנה'לה.

הקריירה התחילה

בגיל ארבע



חנה מרון החלה להופיע על הבמה לפני 40 שנה בהיותה בת ארבע, כאשר אמה, אשה תקיפה ובעלת נטיות



ההתחלה חנה מרון, או מאייר צייק, בגיל 4 בעת הופעתה הראשונה על קרשי הבמה בברלין, העיר בה נולדה, ושבריוחוק מה ממנה כימעט ואיבדה את חייה בידי מתנקשים.

אמנותיות, הביאה את ילדתה למנהלו של תיאטרון ילדים בברלין מולדתה. תפקידה הראשון על הבמה היה במחזה אצבעוני. פרטים אחרים על אותה תקופה לא נשתמרו בזכרונה של חנה. אולם היא זוכרת כיצד בתקופה מאוחרת יותר הו-פיעה במחזות של שייקספיר והאופטמאן, שיחקה בתיאטרון של מקס ריינהארדט. במקביל קיבלה את השכלתה הראשונה ב-בית-ספר מיוחד ופרטי שהקים הברון גולדשמידט-רוטשילד בביתו, שם ביקרה ולמדה חנה מאיירצק, בחברתם של ילדי-פלא אחרים.

חנה הקטנה עשתה חיל על הבמה, ברדיו ובקולנוע. אבל 'הקריירה שלה, כקריירה של שחקנים יהודים אחרים בגרמניה הסתיימה עם עלייתו של היטלר לשלטון. המיטטר החדש אילץ את אביה, מהנדס חשמל, לבקש עבודה בארץ אחרת. הוא בחר בארץ-ישראל.

הוותיקים, כרגיל.

דבוקים לכיסא



עם עזייתה של חנה לארץ, חל מיפנה מכריע בהלך-רוחה. אחירת החופש של תל-אביב השפיעה עליה. היא החליטה ש-

עם הבעל חנה מרון עם בעלה, האדריכל נשואה מזה 13 שנים ולו י ישתי בנות. הבעל שמע על פציעתה של חנה במינכן



התגובה הראשונה שלי, כששמעתי כי מצבה ייתכן.

ומאותו רגע הייתי משוכנע, משוכנע לחלוטין המוות היא תצא מנצחת.

הייתי משוכנע ששוב נראה אותה על הבמה, יקרה אשר יקרה.

כי חנה'לה — היא כוח-החיים בהתגלמותה.

יש בה משהו חייתי, משהו שופע-חיים, משה מתפרצת.

אדם כזה אינו נכנע מול פני המוות. אדם כז

★ ★ ★

שם, במיטה במינכן, היא יודעת עכשיו כי מעו

כולה אחרי מאבק-החיים של אדם אחד, כמו ו



היו זמנים חנה מרון (שנייה מימין) במדי בלהקה צבאית. לידה (ראשון) ושהיה יחד עימה באותה להקה. הלהקה יצאה לסיבוב



חנה'לה ב"הלו דולי"



יעקב רכטר, עמו היא שלוש ילדים, בן בעת שנהג במכונית, המשיך לנהוג לנמל'התעופה בלוד, עלה מייד על המסוס הראשון שטס לגרמניה, כדי להימצא ליד אשתו. ואכן, במשך כל התקופה, בה עברה חנה שלוש ילדים, בן בעת שנהג במכונית, לא מש בעלה מקירבתה ומקירבת רופאיה.

הה'לה

נש, היתה: זה לא
כי ממאבק זה עם
חוקת, משתוללת —
שכולו שימחת-חיים
לוחם. ומנצח.
ם לא עקבה המדינה
עם.

המדינה כולה עצרה, פשוטו כמשמעו, את נשימתה.
המדינה כולה התאספה מדי שעה סביב מקלטי הרדיו, כשהשאלה
האחת היא: מה שלומה?
היה בכך אי-צדק מסויים, כלפי הפצועים האחרים. וגם כלפי
המשפחה השכולה.
אבל זה היה טיבעי. כי היתה זאת חנה'לה.
לא רק מפני שהיא שחקנית גדולה. לא רק מפני שאין לה אויב.
אלא מפני שכל אדם, בהעלותו לנגד עיניו את חנה מרון, חושב
על כוח-החיים העצום הזה הגלום בה, ואמר לעצמו: לא היא!
היא לא יכולה למות!
וכאשר נמסר כי יצאה מכלל סכנה, הפליטה המדינה כולה אנחה
של הקלה.
איך שהוא, הרגשנו כולנו כי ניצחנו.
א.א.

אינה רוצה כלל לשחק. היא העדיפה ל-
שחק עם הילדים ברחוב מאשר על הבמה,
דבר שלא זכתה לו כלל בברלין.
אולם האם השאפתנית לא הניחה לה
לגדול ככל הילדים. לכן, מייד עם בואה
לארץ אירגנה לבתה הופעות, הציגה אותם
בפני במאים מקומיים. חנה השתתפה,
כמעט בעל-כורחה, במחזות בתיאטראות
המקומיים (אהל, הקומדיה-הארץ-ישראלית,
רמפה). לאחר שחזתה בסרט צרפתי בי-
כיכובה של דניאלה דרייה, החליטה חנה
הקטנה כי היא רוצה להיות עורכת-דין
ולא שחקנית.
אולם שנות המשחק נתנו את אותותיהם,
ולבסוף החליטה חנה בכל זאת לבחור בי-
משחק. שיחה עם הבמאי פרידריך לובה
הכריעה בעד המשך הלימודים בכיוון אמנות-
הבמה. חנה נרשמה לסטודיו של ובימה
בהנהלתו של הבמאי צבי פרידלנד.



כדי להבין את מצבו של צעיר השואף
לתיאטרון באותם ימים, יש לזכור את
הלך-הרוחות ששרר אז בעולם התיאטרון
(המשך בעמוד 20)

הבריגדה העברית, בה שירתה במלחמת העולם השנייה
זימין, עומד השחקן יוסף ידין, שהיה בעלה הראשון,
נרחב בכל מקום אשר בו שירתו חיילים מארץ-ישראל.



חנה'לה האם

אני אמא טובה, היתה חנה'לה נוחנת להתנאות בעובדה
שבצעד הקאריירה שלה כשחקנית, היא מתמסרת גם לשלושת
ילדיה. בנה הבכור של חנה'לה הוא כיום בן 12, ובנותיה הן בנות תשע וחמש.

היא התקבלה — ויחד עם שאר הארטיסטים הכינה תוכנית, והלהקה יצאה לסיבוב נרחב בכל מקום בו שירתו חיילים מארץ ישראל.

חנה ראתה את העולם. היא ראתה גם בחור צעיר מארץ ישראל, יוסף סוקניק שמו. לאחר תקופת חיזור קצרה נישאו השניים, וסוקניק שינה שמו לדין.

עם השחרור מהצבא הבריטי זכה דין להשתחרר לפני תורה, קיבל מינוי בשרות השירות. חנה ביקשה גם היא עבודה לרוחה, מצאה אותה עד מהרה: באולם רעוע בראשון-לציון, ראתה את הצגת התוכנית הראשונה של חברי התיאטרון הקאמרי, הביעה את רצונה ליעצור, והופיעה כבר בהצגה השניה — העולם בו אנו חיים.

עלייתה בסולם ההצלחה היתה מהירה. הקהל אהב את השחקנית הכשרונית, הוולגארית במקצת במישקה, המבצעת תפקידים קומיים בעיקר בביטחון וטכניקה הנרכשים כרגיל רק לאחר שנות ניסיון רבות.

גם במאים אהבו אותה. כשחקנית שהשכלתה התיאטרונית הצטמצמה בנסיונה האישי בלבד, ידעה לקבל את דעותיו של במאי, אולם לא תמיד: פעם החליט פיטר פריי להביא לחזרה ידירה לידת ברוקלין על-מנת שתלמד את חנה כיצד מדברת ילדת ברוקלין בעגה המיוחדת להם. חנה התמרדה. למרות זאת ההצגה אינן גדל בברוקלין הפכה להצלחה.

עם השנים חל פירוד בין חנה ליוסי ידן — דווקא לאחר שהצטרפה לקאמרי. מה שלא מפריע לשניהם להמשיך לקיים יחסי עבודה וחברות תקינים, להופיע יחד בהצגות שונות.

כוכבת קולנוע

מאז הפכה חנה לזו לשם נרדף לתיאטרון הקאמרי. עשרות התפקידים ש"מילאה בהצגות התיאטרון הפכו אותה לדמות הנשית התוססת והדינאמית ביותר על הבמה הישראלית. עם פרישתה של חנה רובינא ממשיך פעיל, הפכה חנה לזו את מקומה כגברת הראשונה של התיאטרון הישראלי.

בגיל 46 היא היתה בפסגת הקאריירה שלה. זה עתה סימנה חויה נוספת — הופעה בתפקיד ראשי במחזמר הזו דולי. לפניו היו תוכניות רבות. היא הכינה את עצמה במרץ למה שנראה לה כתפקיד חייה: הצגת מדינה המלוכנת בתיאטרון הקאמרי. תוך כדי כך נשקף לה גם סיכוי להפוך בפעם הראשונה לכוכבת קולנוע. היא נבחרה כמועמדת העיקרית למלא את התפקיד הנשי הראשי לצידו של חיים טופול בהפקת המיליונים של הגיורס הקולנועית לכנר על הגג. למטרה זו יצאה לפני שבוע ללונדון, כדי לעבור שם מבחני בד.

שם, בגרמניה, בה החלה את הקאריירה האמנותית שלה, היא גם נקטעה בצורה כה טראגית. רימוני המחבלים, שהתפוצצו באולם ההמתנה של נמל התעופה במינכן, ריסקו את ברכ רגלה השמאלית של חנה. חנה נשקפה סכנה לחייה והמדינה כולה עצרה את נשימתה כדי להאזין לפעילות ליבה.

הגדול בתפקידים

שיצאה מכלל סכנת חיים מיידית, כשרופאים עושים מאמצים איזורים להציל את חייה, היה כמעט ברור שאת רגלה לא ניתן יהיה עוד להציל. נסיון ההשתלה של וריד שגלוק מרגלה הימנית, במקום העורק שנפגע ברגלה השמאלית, לא נקלט יפה ולא התאחה. בסוף השבוע ניצבו רופאיה של חנה בלפני החלטה גורלית: האם לקטוע את רגלה כדי להציל את חייה?

היה זה הגדול בתפקידים ששיחקה חנה: להחיות. ללא קהל, ללא אורות הבמה, ללא אישור — במטע צחורה של בית-החולים במינכן, נאלצה האשה שסימלה בתיאטרון הישראלי את חוזות החיים לגייס את כל כוח רצונה כדי לשחק את עצמה ולהמחיש את תשוקת החיים שלה.

(המשך מעמוד 19)
בארץ. השחקנים הזקנים, שכבר אז לא היו צעירים במיוחד, הפגינו קוצר ראות מיוחד במינו. שום כוח בעולם לא היה מסוגל לדעתם לדחוק את רגליהם. הצעירים וחניכי הארץ, שמיכסאם לא היה רוסי ושאת חינוכם לא קיבלו במוסקבה ב"סטודיו של וואכטאגוב, נחשבו בעיני הותיקים לברברים שאין להעלות כלל על הדעת להעלותם על במה.

האמא התגייה יחד עם הבת

וצא מן הכלל בקרב אלה היה ה"במאי צבי פרידלנד. הוא הבין כי בלי דור חדש לא יהיה המשך למסורת הבימה. על כן החליט, על דעת עצמו, להקים סטודיו לצעירים. הבימה הסכימה, לאחר תקופה, לקבל תחת חסותה אולפן זה, וקברה בו במשך שנים כשרונות רבים. התוצרים נוצלו בעיקר לתפקידי סטטיסטים. רק מאוחר מאד, ואולי אפילו מאוחר מדי, קיבלו תפקידים של ממש. חנה, שלא התרשמה במיוחד מעבודה באולפן ללא תוצאות מעשיות, נמנעה ל



חנה מרון באחד מתפקידיה המרשימים ביותר על הבמה הישראלית במחזה מרי סטיוארט אשר הוצג בתיאטרון הקאמרי בשנת 1961.

אתגר אחר שקרץ אותה שעה לנשות הארץ — גיוס לצבא הבריטי. לצעירה ה"תלויה בהוריה הייתה זו הזדמנות מצוינת לצאת מן הבית. הבת והוריה לא היו בשלום שנים רבות והדבר נתן את אותותיו בחנה. למרות כל זאת הייתה זקוקה ל"עידוד לפני גיוסה לצבא. עידוד זה קיבלה דווקא מפניה ליוביץ, אחת מהותיקות שבשחקניות הבימה. שאלה אותה חנה: "מה חשוב יותר, להיות שחקן או להיות אדם?" "אדם", השיבה פניה. חנה התגייה לצבא — אולם לא לפני שהודיעה לאמה על כוננתה. האם החליטה ללכת בעקבות בתה: "גם אני מתגיית", הודיעה לחנה. רק כשלוש האם באימונים הראשונים גרם לפרידה מוחלטת למשך שנים מספר. מיד לאחר גיוסה נשלחה חנה לתל-אל-כביר שבמצרים, ולאחר מכן למפקדת כוחות הברית בקהיר שם עברו עליה חודשים עליונים — לעתים אפילו עליונים מדי, כפי שהעירו לה מדי פעם הקצינות.

נישואין — וגירושין — עם יוסי ידן

אשר נודע לחנה כי שרות הבידור של הצבא הבריטי החליט להקים לה קה צבאית עברית, ביקשה להתקבל אליה.

יותר רזה!

לאשה המעוניינת לרזות ולשמור על גזרה נאה:

- טיפול אינדיבידואלי
- שמוש במכשירים החדשים ביותר לעיסוי ולהתעמלות
- דאגה קפדנית להרזיה במקום הרצוי ושמירה על הישג ההרזיה!

טיפול 1 חינוס!

פני עוד היום ל"אל"

מכון להרזיה "אל" תל-אביב
בכר מלכי ישראל 19 (ע"י העיריה)
SLIMMING INSTITUTE "ELLE"
TEL AVIV 19, KIKAR MALCHEI ISRAEL
(NEAR MUNICIPALITY)
טל: 230122

מלה חדשה בשפה העברית: "גמישוניים"

"גמישוניים" — זהו שמם של ה"גרבוניים החדשים של "מרסי", שהם כה גמישים עד שהם מתאימים את עצמם לגופך ותהיה מידתך אשר תהיה (מגובה 1.50 מטר עד לגובה 1.75 מטר). 4.50 ל"י לזוג בלבד.

חוג בית בקרית-חיים

חברי התנועה ואוהדיה מוזמנים לחוגי-בית, שייערך ביום חמישי, 26 בפברואר, בשעה 8.45 בערב, אצל יוסף קלבי, רח' אנה פראנק (רח' ל"ט) 18, בין שדרות ורבורג ופסי הר-כבת (ע"י הצרכניה לשעבר).

Merci

שינוי כתובת — מנוי הנבקש לשנות את כתובתו מתבקש לחזור על-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העיתון למען החדש

בניין „הבימה“ עומד

שומם, אבל מאחורי ה-

קלעים מוצג שלאגר:

חנה רובינא הגדולה שמעה על השערוריה באמצע הופעתה בהודו לילה. כאשר נכנס אליה גבריאל ציפוני אל מאחורי הקלעים ובישר לה כי בתעמי אלישיב, מעמודי התווך של התיאטרון העברי, חשורה עלידי המשטרה במעילה, נראתה הגברת מספר 1 המומה.

„מה דעתך?“ שאל ציפוני. „אם רוצים חשמל, צריכים להמשיך כרגיל“, השיבה רובינא בציטוט מחור ההצגה. כוונתה היתה ברורה: אסור להוציא את השערוריה אל מחוץ לכותלי הבית. אולם השבוע, היתה זו מישאלה בלתי ניתנת להגשמה. שכן השבוע עמד במול הסיסמא כל העולם במה. עולם הבמה הישראלי, שכה אוהב את הפירסום — זכה למכת פירסום שהייתה ברבריה עולם — ושעליה היה מוותר ברצון: תנהלה מרון בבית חולים במינכן, לאחר שהיא ואסי דיין ניצלו מחטיפה — ובתעמי במשטרה בתל אביב.

לא, לא היה זה שבוע שבו אפשר לש- מור על השקט, בעולם הבמה הישראלי.

★ ★ ★

עיקר התדהמה בעולם זה התרכז כמובן בבת עמי אלישיב: בקרב הקהל הקטן יחסית של צופי התיאטרון בארץ מוכרת בתעמי כשחקנית ותיקה, מהשורה השנייה או השלישית, אשתו לשעבר של שמעון פינקל. אולם בין חבריה, ובעיקר בהיממה בתעמי היא מוסר.

בדיוק איזה מין מוסר, סיפרה לכתבת העולם הוה ידידה ותיקה שלה: גולדה מאיר של הבימה — זאת היא בתעמי: הטיפוס הקלאסי של העסקנית הציבורית. כשחקנית, לא בלטה מעולם בשורה הראשונה. התפקיד הראשי היחיד



המלך ערום תמונה סימלית: שחקנית התיאטרון הממלכית הבימה הוותיקה בתעמי אלישיב, אשר נעצרה השבוע כחשודה במעילה בכספי כשברקע מתנוסס שלט בולט על התפאורה: המלך ערום.

התנהל התיאטרון הלאומי כל השנים. היתה זו שיטה שערורייתית: חבר שחקנים, שלא הבינו — ולא רצו להבין — דבר בניהול כספים — קיבל לידיהו במשך עשרות שנים מליוני לירות מכספי הציבור, עשה בהם שימוש כטוב בעיניו, ללא פיקוח, ללא ביקורת, כנראה בתוסלב — אך ללא כשרון כספי. משום מה רוחה בקרב רוב חברי הבימה הדיעה, שבגלל שהם שחקנים ואנשי רוח, מותר להם לזרוק לכל הרוחות את כספיהם.

כל הנסיונות, לאורך השנים, להשליט קצת סדר בבלאגאן, עלו בתוהו. חברי הנהלה התנגדו לכל ביקורת מבחוץ על מעשיהם. ועדת הביקורת המורכבת משחקנים לא הבינה כלום כחשבוניות ובכספים. כאשר ביקש פעם חבר הועדה נחום בוכמן להזמין מבקר מומחה, השיב לו ד"ר מיכאל לנדאו, אחד משלושת אנשי הציבור ש- הצטרפו להנהלה, ומנהל מפעלי הפיס, שהוא בוכמן, אינו מבין דבר.

★ ★ ★

תמונה זו של איסורים פנטסטיים נמשכה כל השנים, היתה מתפוצצת מדי פעם מחדש בעיתונות, — וחוזרת למהלכה. בהיממה נקבע הלך הרוח שבעקבותיו כל מי שהעז להתלונן על איסורים, זכה לכינויים מופרע, מתוסכל, או סתם קנאי. „כל המחללים אירעו בגלל שאנשי הנהלה נבחרו עלידי חבריהם, דבר שהביא בהכרח להכרת תודה מצידם“, אומר שמעון פינקל.

תמונה מסולפת זו נשארה בעיקרה גם כאשר הפך הבימה לתיאטרון ממלכתי — ועד היום. אופייני למצב הרברים המגוחך הוא שחברי הנהלה אשר שרף, החשוד מספר 2 — או אולי 1? — במעילה הגדולה, — שאיננו שחקן — שלח לשחקן כה ותיק ובעל זכויות כשמעון פינקל מכתב איום, בו הוא מזהיר את פינקל ב„הסקת מסקנות“. הסיבה: פינקל העז לדבר עם העיתונות — מבלי לקבל לכך את רשות הנהלה — דהיינו שרף — דהיינו החשוד במעילה בכבודו ובעצמו.

מעילה בתיאטרון הלאומי



שלה היה באנה כריסטי. בשאר ההצגות הופיעה בתפקידים מישניים. כאשר הפכה לחברת הנהלה, בעלת זכות חתימה בקולקטיב, לצידו של אשר שרף, נהגה לשחק רק בהצגות הבכורה ובמספר הצגות לאחר מכן, ואחר העבירה את התפקיד למחליפה. נראה היה שהיא מוצאת עניין בעסקנות ובמשיכה בחוסים יותר מאשר במשחק.

אבל לא הייתי רוצה שיתקבל הרושם שאני משמיצה. אדרבא, לדעתי היא מילאה את תפקיד העסקנית בצורה חיובית דווקא: היא ידעה תמיד לפשר בין קבוצות יריבות, להשקט רוחות, להכניס את המילה הנכונה. היא גם מתאימה לזה — יש לה דמות מעוררת אמון, כזאת אמארוסיה גדולה.

ההרגשה הכללית היתה: שכדאי לחיות איתה בשלום. היא לא הירשתה לשום דבר לקרות מבלי שהיתה לה יד בתוכו, ואהבה תמיד להתווכח לצידם של אחימים. בכל בכורה היא היתה מתייצבת בכניסה כדי ללחוץ ידיים.

★ ★ ★

למרות כל הטינות והטרונות נגדה, הצליחה בתעמי להיבחר להנהלת הבימה. ההרגשה היתה שאולי איתה זה רע, אבל בלעדיה יהיה עוד יותר רע. ממש גולדה.

התפוצצות השערוריה הפילה את בתעמי למישכב. בריאותה מעולם לא היתה מעולה ביותר — חסרה לה כלייה אחת — והמתח הנוכחי העלה את לחץ הדם לגובה מסוכן — 220. היא זוכה לרחמים ורגשי השתתפות מצד כל מכריה — ותמשיך לזכות להם גם אם יתברר שהיא אשמה.

★ ★ ★

אולם אם תמצא בתעמי אשמה — אין היא האשמה היחידה. והכחנה אינה לחשודים האחרים — אלא לשיטה לפיה

עם אנא אבן שני החשודים בביצוע המעילה ב- הבימה, השחקנית בתעמי אלישיב (מימין) והמנהל האדמיניסטרטיבי אשר שרף (משמאל) מארחים את

תל-אביב

חכמי חלם

עיריית תל-אביב משקיעה בימים אלו מיליוני לירות בפיתוח חוף-ימה של תל-אביב. ליד הדורבנות שהוקמו בחוף הילטון ושרתון מוקמים בוגלוס ומתקני-רחצה יקרים אחרים, ומובן שראש-העיר וצוות עוזריו מנצלים עבודות-פיתוח אלו ל- מערכת יחסי-ציבור.

אולם ראש-העיר ועוזריו שוכחים ל- הזכיר לציבור פרט אחד: קרוב לחדאי שבשנה הקרובה תיאסר הרחצה בחופי תל-אביב מסיבות בריאותיות.

כבר לפני שנה הודיעו מומחי משרד הבריאות כי הרחצה בים תל-אביב מותרת רק שעה שהים שקט לחלוטין. כשהים גלי, ולו גם במקצת, מרובים חידקי הקולי, המתרבים בתרבות השופכין המזוהמת לים, מסכנים את בריאות המתרחצים.

יתירה מזו: צינור הביוב הגדול של תל-אביב, צפונית לשפך הירקון, דולף — ומי הביוב מזרמים לכיוון החוף.

תל-אביבים — אל תתרחצו. בי שנה שעברה הודיעו אנשי העירייה כי השנה, עם תחילת הפעלת אגן-ההימצון למי השופכין בחולות ראשון-לציון, לא יורמו יותר מריבוי לים תל-אביב. המציאות שונה: הורמה לאגן-השופכין בראשון-לציון הוקטן דווקא כנראה, בגלל מיטרת הריחות שם. מיהביב של תל-אביב ימי שיכו לזרם לים, בכמות גדולה יותר.

„אנו ערים לבעיה“, אומר אחד מתברואני משרד-הבריאות. „הצרה היא שאין לנו גל סמכות בחוק לאסור רחצה בים. אנו יכולים רק להמליץ. רק במידה ונקבל תלונות ממרחצים שחלו כתוצאה ממי הים של תל-אביב, נוכל לאסור רחצה. אבל העניין לא מציאותי. אנשים רבים החולים בקיץ במחלות-מעיין חושבים כי הסיבה לכך היא במזון לקוי שאכלו. איש אינו משער כי הסיבה יכולה להיות החיידקים המתרבים במריבויב בהם הם מתרחצים. לפני שנה, כשהמליצו המומחים על איסור הרחצה בים — התעלם מכך ראש-העיר רבינוביץ, כשחש כי הדבר עשוי לפגוע במערכת הבחירות שלו לעירייה. השנה, כשאין כבר בחירות, עשויה אזהרת מומחי משרד-הבריאות ליפול על אוזניים קשובות יותר, והרחצה תיאסר.

התוצאה: חוף מפואר שהושקעו בו מיליוני לירות, ואשר איש אינו יכול להתרחץ בו.

נוער

„עיוור —

אך לא מיסכן“

מיכאל (מיקי) גולדמן (16.5) גולד עיזר, לא ראה מעולם את אור השמש. למרות זאת הוא כיום תלמיד מן המניין בתיכון, בעל רמת ציונים ממוצעת של 7, מלבד במוסיקה, בה יש לו 10 — ללא שום פרוטקציה כמובן. הוא חיבב להכין שיר עורים ולהיחזק ככל תלמיד אחר. **מנוסה מהבחינה המצרית.** ואין מי שמרצה מכך יותר ממיקי עצמו: „אני עיוור — אבל לא מיסכן“, אומר הוא. ואכן, הוא סירב להיות מסכן מרגע שעמד על דעתו, הצליח במאמציו לגדול כשהוא עומד איתן על שתי רגליו. עזרו לו בכך לא מעט הוריו.

אלברט ולוסט גולדמן ברחו ממצרים ב-1951, לאחר שנכללו ברשימה של הי-בולשת המצרית, בהיותם ציונים. אביו של מיקי, מלונאי במסצווע, מנהל כיום את מלון גני-יהודה בירושלים, נחשב בנוסף לכך גם לצייר מהמוכשרים בארץ.

האהבה הגדולה. מיקי, שגילה נטייה למוסיקה, מתמסר לפסנתר מגיל שמונה, לומד כיום בהורכתם של ד"ר משה הלמן, מנהל אקדמיה למוסיקה בירושלים, ו-הפסנתרנית הידועה סוניה וולין. שני אלה אינם חדלים להתפעל מכוח רצונו של מיקי, בעזרתו הוא מתגבר על קשיי הלימוד ללא עיניים, ללא תחנים, ללא כל אמצעי עזר — מלבד אהבתו את המוסיקה, והחלטתו הנחושה, ועזרתה של אמו, המנגנת גם היא בפסנתר.

המוסיקאי הצעיר אינו מוכן לפגור גם בשאר מקצועות הלימודים. נאבק לשמיר על מעמדו כתלמיד מן השורה, משמש ב- (המשך בעמוד 26)



פיצצה
בבית
ראש-
העיר



מקום אחר, כי אין בידיו כל אפשרות להמשיך להתפרנס מהסטייקייה הנמצאת באמצע כביש דרמסלולי סואן.

העירייה השיבה שהעניין אינו שייך לה. העניין נרדם, עד שבי-1969 חלה התעוררות: בתיוכם של מספר בעלי רצון טוב, ביניהם מפקד משטרת מחוז תל-אביב, נפתח מו"מ בין הצדדים, והושגה תחילתו של הסכם בין נציגו של הללי, עורך-הדף אליהו קידר, לבין חברת חומש.

ואו, במפתיע, נאשר הצדדים עסקו בי-ניהול המו"מ, נכנסה לתמונה עיריית רמת-גן — זו שטענה כל השנים שהעניין אינו שייך לה. היא שיגרה להללי מכתב לפיו עליו לפנות את המיבנה תוך שלושה ימים — ולא יפונה בכוח עלידי העירייה. הללי ועורך-דינו המופתעים ניסו מייד להתקשר עם ראש-עיריית רמת-גן — ללא הצלחה. לפיכך שיגר אליו מכתב בו הם מודיעים לו על מהלך המו"מ בין הי-צדדים, התריעו על כך שבצעד זה של העירייה יש משום נסיון לעקוף את בית-המשפט.

אולם המכתב, מסתבר, לא עשה על מקבליו רושם. כאשר הגיע הללי בבוקר השלישי לפברואר אל הסטייקייה, גילה שאין סטייקייה. היא נעלמה, ואת מקומה כיסה מיטשן אספלט חלק.

שאלות ללא תשובות

ראש העירייה טוען כי הללי וחבריו השמיעו איומים כאשר הופיעו בי-לשכתו, כשבאו לפגשו במטרה לנסות לבטל את ההתראה.

מדוע לא פנה, אס"כ, מייד למשטרה כאשר אימו עליוז אין תשובה.

שאלה נוספת שתדרוש תשובה היא עדותו של ציון ממסעדת ציון בכרם התימנים בתל-אביב, לפיה הללי וחברו שהו במסעדתו ונראו שם עלידי רבים מ-האורחים — מתחילת הערב ועד חצות. אליבי שיהיה צורך לנפשו, אם תרצה הי-משטרה להעמיד את השניים לדין.



ישראל כול

מצא עצמו הללי לפתע במרכז של הכביש, שהפך דרמסלולי.

מנהל חברת חומש, צבי חזיר, הציע לי-הללי לפנות את המקום, אולם זה הסכים לכך בתנאי שהעירייה תקציב לו מקום אלטרנטיבי, בו יוכל להמשיך ולפרנס את 14 הנפשות התלויות בו.

צעד מפתיע — והרפני

חברת „חומש“ לא הסכימה, פנתה לבית-המשפט — והפסידה. אולם היתה בכך נחמה-פורתא להללי: הוא פנה בי-בקשות נוספות לעיריית רמת-גן לתת לו

כאשר קיבל על עצמו לפני כ-חודשים ישראל פלד, ראש עיריית רמת-גן, את תפקידו, בעיקבות מורו של אברהם קריניצי, ודאי שקל כבוד-ראש את הקשיים והמוקשים הטמונים בתפקיד. אולם ספק אם חשב אף לרגע על מוקשים של ממש.

לפני שבוע גילה פלדמן שלהיות ראש-עירייה בישראל עלול להיות עסק מסוכן: בליל ה-11 לפברואר, בשעה 21.50, הת-פוצץ בחצר ביתו שברחוב קיש 10 חומר-נפץ שניפץ את השמשות, עקר ממקומה דלת, וזינעזע את הלדים שצפו בטלויזיה.

בייחוד נחרדה משפחת ראש-העירייה כאשר התברר שרק דקות ספורות קודם לכן נמצא הבן הבכור, אמיר (16), בדיוק במקום בו התפוצץ חומר-הנפץ.

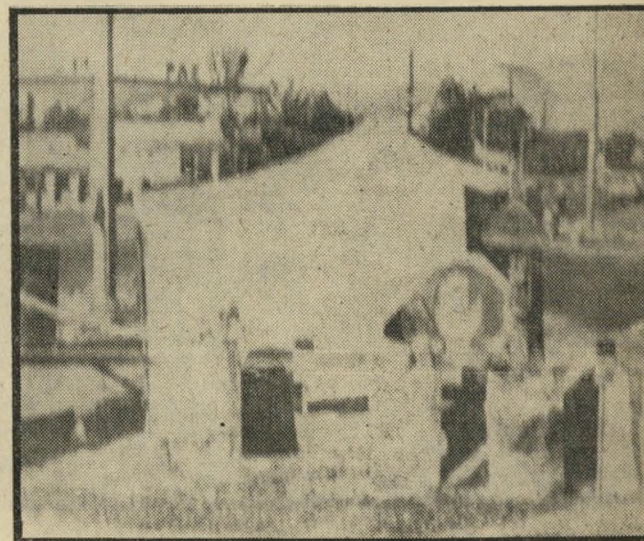
המשטרה הפעילה את המכונה האדירה שלה, הציבה מחסומים בדרכים, פתחה בי-חקירה נמרצת. שלא ארכה הפעם: בתם של שכני ראש-העירייה, דורית בן-אליעזר בת ה-11, סיפקה תיאור שבעיקבותיו נעצרו כחשודים שני צעירים — אחד מהם עובד הללי, בעל סטייקייה בכביש הטייסים, שנהרסה בשבוע שעבר במיסגרת עבודות-הפיתוח בשטח.

מפרנס 14 בני משפחה

עובד הללי הקים את הסטייקייה שלו לפני כ-12 שנים. הוא היה אז בן 18, ועל כתפיו רבצה האגה לפרנסתה של משפחה בת 14 נפשות.

מיד כשהקים את מיבנה הסטייקייה, הי-פיעו במקום סקחי עיריית רמת-גן. אלא שאז התבררה עובדה מעניינת: הסטייקייה הוקמה בדיוק בקר הנבול, לא נכללה בתחום השיפוט של רמת-גן גבעתיים או תל-אביב.

המצב השתנה לקראת סוף 1965, כאשר חברת חומש — משותפת למשרד-התחבורה ועיריית תל-אביב — החלה מבצעת עבודות-פיתוח בכביש הטייסים. במקום בפניה,



לפני ההריסה אחרי ההריסה

מיבנה הסטייקייה, שהוקם לפני 12 שנה, שימש מקור-פרנסה לארבע-עשרה נפשות.

האורח

של גולדה

הסוסה של מאנדי

כמה שילמה בשבילה? אה — אני אנגליה — ודבר כזה לא מגלים. כרוג ענת צריכה לנסוע לגליל, להתייחס בקיבוץ. שאלה של דיאטנה. המזון בתל-אביב פשוט איום. אין עשב טרי, והעשב הקצוץ שאפשר להשיג פה הוא לא בשבילה, תסלחו לי. „בגלל זה נראה עוד חודש“, מתעג מאנדי. „אני אתגעגע אליה“. אוי.



מאנדי וענת

ביום שבת לפני שבוע, בדיוק בשעה חמש אחרי הצהריים, אירחה אותי ראש הממשלה גולדה מאיר על כוס קפה, כשהיא מטעימה אותי מעוגת-השבת מעטה ידיה, אותה היא אופה כל יום שישי. ביום רביעי ערכה לכבודו גולדה מסיבת קוקטייל.

ביום חמישי הם אכלו יחד צהריים בליש כת ראש-הממשלה.

טוב — כמה זמן יכול האדם לא להבין את הרמז? באותו יום תרם הוא 200 אלף דולר למגבית.

הוא — הרב אלפרט, אחד מנני הגיז הסובים בעולם, חתך לאללה ומולטימיליוני בטיבות שלושים, ויהודי כשר.

הוא הגיע ביום רביעי שעבר לארץ, התיישב מייד בהליקופטר שהוצמד לו, קפץ לקנטרה, סיר לאורך התעלה, ירד לביקעה, עלה אל משה דיין, וממנו אל גולדה.

באמצע הוא עוד הספיק לקפוץ לחנות תקליטים, לקנות חמישים תקליטים של עזר, לקפוץ איתם לבית-חולים הרסה בירושלים ולחלק אותם לפצועי צה"ל שם.

באמצע גם טרי קוק, ניסה לשכנע אותו לכתוב שיר על ירושלים, אבל נראה מה ייצא מזה.

ובין כל הקפיצות שלו ניסה הרב להתבצר במלוננו בפני הסתערותן של כל התיכונות האמריקאיות בארץ, שמכירות מי הוא ורצו להעביר את ההיכרות לשלב מתקדם יותר.

למזלו הוא קיבל השבוע מיברק פתאומי, שבעקבותיו הוא ביטל את תוכניתו לבלות שבוע באילת, ארז את מטלטליו ועזב בפתע את הארץ. אני פוחדת לחשוב מה היה קורה אם הישראליות היו מגלות אותו.

היא לא יוצאת

עם נשואים

„אני לא יוצאת עם נשואים“, הצהירה ברוב רושם דיילת אל-על התמודדה בלחה (ביבי) סולקין, בכל הזדמנות שנשאלה ושללא נשאלה, כשהיא מרימה את אפה, שיצא לאחרונה מבית-היוצר של מנתח פלסטי ידוע, ושהוא מקסים יותר מתמיד.

או ביבי מותק — יש לי חדשות בשבילך: את כן יוצאת עם נשואים. זאת אומרת,

איוז קפריזה חולפת של מאנדי, או, לא עוד כשהיא הגיעה לראשונה לישראל, לפני ארבע שנים, היא גילתה אז במסיבת-העיתונאים שנערכה לכבודה: „שמעתי שיש בארץ גזע נהדר של גבירים וסוסים. יש בדעתי להשיג את שני-הם.“

זה גם ברור, כי באנגליה היו לה שלושה או ארבעה סוסים. אמרה ועשתה. היא החליטה לתת עדיפות לגזע הגברים, ורכשה ממנו נציג לתפארת, כשנה לאחר בואה. עד היום היא נשואה לו, ובשבוע שעבר היא הציגה את השני, השנייה יותר נכון — ענת, היא רכשה אותה מאליהו גור-דון בעל „חנות-גורדון“.

אם תיתקלו באחד הימים הקרובים במאנדי שאולי (רייס דיוויס לשעבר רחוק מאוד), אל תופתעו לראות את אשת-החברה והדוגמנית הנוצצת והמלומדת פוסעת מעדנות, כשמכיסה האחד מצוי גזר והשני נפוח מקוביות סוכר: לא, היא לא חוזרת מקניות בשוק. היא פשוט בדרכה לענת בת השנתיים וחצי. איוז מין דיאטנה זו, אתם שואלים — לתת סוכר וגזר לתינוקת כזאת קטנה? אבל זה עוד כלום. אם הייתם יודעים מה עוד שמאנדי עושה לענת: היא רוכבת עליה.

כן, ענת מסתבר, היא סוסה. הלהיט האחרון שמאנדי קנתה לעצמה, ואל תחשבו שהרכישה של ענת היא

תשלובת ערד, מפעלים פטרוכימיים וכמה קידושי נפט פה ושם. הוא נתן גם 400 אלף דולר כדי להקים את בית-ספר-תיכון עירוני ה' בירושלים, מה שעשה את טדי קולק לידידו הטוב ביותר, ואותו עצמו ליור של אגודת התורמים למען ירושלים.

גם בחייו הפרטיים אוהב ברני לתרום. כל פעם שהוא בא לארץ, וזה קורה ארבע פעמים בשנה — אל תשכחו שיש לו דירות לא רק בתל-אביב ובירושלים, אלא גם בניו-יורק, פלורידה וקנטאקי — הוא תומך קבוצה של מכרים וידידים ודוחס אורחם לחוף מיסעת-היוקרה תל-אביבית כמו הקסבה או רון, משבץ ביניהם כמה עלמות חן, כדי שהשולחן לא יהיה רציני מדי — ומאכיל את כולם עד להתפסק.

בתשע שנות הרומן הגדול שלו עם ישראלי, עבר-רחלפו תחת שולחנו מיטב חתיכות ישראל. הצרה רק עם חלק מהן היא, שהן לא הבינו שתפקידן הוא רק לקשט את השולחן ועוד רהיט או שניים. כי כל מה שברני מבקש, תמורת אירוחו הנדיב, זה שהחתיכות תהיינה יפות, תשתוקנה ליד השולחן — וגם אחריכן. ובייחוד שתכבדינה את רצונו להתעורר לבד בבוקר.

ואני מכירה כמה וכמה חתיכות שלא הבינו מעולם את תפקידן זה אצל ברני, וגשבעו שהן יצליחו לצוד אותו. כמוכן שי מלבד שבועות-שחא לא עלה ביון כלום. אף אחת עוד לא אכלה אצלו יותר מפעמים ספורות. אני מצפה בכליון-עיניים לראות איך ילך לביבי.



ברני ברנט וידידו סולקין

ברני בן ה-52 נחשב אומנם בארץ למיליארדר, אבל באמריקה מולדתו הוא בסך-הכל עוד מיליונר אחד. לפני תשע שנים בערך הוא גילה מחדש את יהדותו והתייחס בישראל. חלק מאהבתו בא לידי ביטוי בזה שהוא השקיע אצלנו בחברת פז, כי

עם נשוי אחד. זהו ברני ברנט, שאת יוצאת איתו, ושכל הארץ — מלבדך — יודעת שהוא נשוי עם אישה והרבה ילדים. הסיבה שכל הארץ יודעת את זה — היא שברני מעולם לא הסתיר את זה. מעניין איך את הצלחת לא להעת.

ראשומון בירושלים

לפני שבועיים סיפרתי לכם כרך אחד מתוך ההגדה לבית ציסנוף (העולם הזה 1692), ובו עמדנו על הקורות את ריצ'רד צ'סנוף ורעייתו ברבעי-השלישי-של-המאה העשרים: כיצד נישא כתב השבועון האמריקאי ניו-יורק למלכת-היפוי לשעבר יורה ירליין, כיצד התגרשו, כיצד כמעט-חזרו — וכיצד נפרדו מחדש.

השבוע כתב אלי בעל-הדבר עצמו, ציסנוף: חוסר הדיוק בכתבה שפורסמה אודותי

בגיליונם מיום 4.2.70, הדהימי. נכון אמנם שכתבתי מספר רב של מאמרים על ישראל אשר שוכנעו והופצו עליידי גורמים שונים כגון: ממשלת ישראל, המגבית היהודית המאוחדת, מלווה-העצמאות והפתוח וי עוד. למיטב ידיעתי, אף אחד ממאמרי לא שוכנע ולא הופץ ע"י משלחת ערבית בארץ.

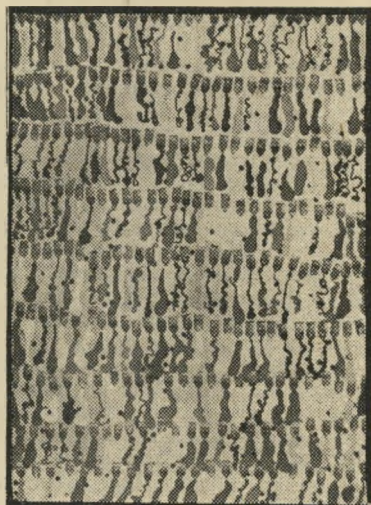
נכון הדבר שלפני מספר שנים ציטט אחד מנציגי מדינות ערב בארץ משפטים אחדים מתוך מאמר שלי ועל ידי כך סילף את תוכנו של המאמר כולו. אך השימוש בשיטה זו של ציטוט קטעי דברים לשם סילוף תוכנו הכללי של מאמר, הינו מנהג מקובל אצל דיפלומטים ערביים.

חוסר הדיוק הנ"ל בכתבתכם הינו מטריד כשלעצמו, אולם הרעיון שמאמרים פרי עטו הם שהיו את הבסיס לבעיות המשפחתיות, מלבד היותו לא נכון, הוא ממש מגוחך. נישואי ליוה ירליין לא עלו יפה לא בשל הבדלים בהשקפות פוליטיות (שלא היו ביניהם), אלא בגלל התנהגותם ובגידותיה הרבות בי, בדוך כלל עט גברים נשואים.

המשבר הנוכחי בחיי-הנישואין שלנו מקורו ביחסים ההדוקים אשר התפתחו בין אשתי ובין עתונאי ישראלי מסוייסי, אדם נשוי ואב לילד. בשל רמתה המוסרית המפוקפקת והתנהגותה הכללית של אשתי החלטתי לדרוש את חזקת ילדנו בן הארבע והחליף המשפטי בענין זה כבר החל. בינתיים אינני יודע, לאבובי, הכן נמצא בני, מאחר שאשתי חטפה אותו.

חדש בגלריות

***** תערוכה כללית (גלריה גולדמן, חיפה) אוסף עשיר של אמנות ישראלית. יגאל תומרקין מיוצג בסדרת פסלים חדשים בנוסח יצירות קרועות של מודלים נשיים. מנחם מסינגר, הצייר הנאיבי, שנתגלה לא מכבר, מציג רישומים צבעוניים על גיהעודן האבוד, ארמונות פורחים באוויר, צמחים מיסטיים. בוקי שוורץ מביא פסל מתכת עשוי מאלמנטים מאונכים הנחתכים בחריפות ע"י פס צבע אדום. קסטל, המיוצג בלעדית בארץ ע"י גלריה זו, מיוצג בארבע תמונות עשויות בטכניקה של אבן בזלת סחונה, המעורבת בצבע. אלו יצירות המזכירות כתב חרטור**



פסל פודיאסטר של ארמאן

מים, ציורים אשוריים ומגילות גנויות. **משה גבעתי** צייר סדרת תמונות שמן הבנויות סביב קומפוזיציה מרכזית של עיגול, משהו בנוסח של "אנטומיה לאינטלק" טואליים, הכוללת חלקי גופות עם משטחים גאומטריים נקיים. הצרפתי **ארמאן**, מנהיג "אסכולת נ"י צה" שלחוף הריבירה, מופיע בשפופרות צבע המוקפות בתוך גוש של פולי-אסטר שקוף.

חדש בתקליטה

עוזם המוסיקה המתקדמת (פאקס) — תחת שם כולל מרוכזים בתקליט זה שנים-עשר קטעים בביצועים שונים של להקות קצב בריטיות, הנוהגות לראות את עצמן טובות מכדי להופיע במצעדי פיומונים. במרבית הקטעים אפשר להרגיש בצורך החיוני להיות מקורי בכל מחיר, לעתים קרובות על חשבון המוסיקה. ציוד אלקטרוני, אפקטים מוזרים, סרטי הקלטה מנוגנים בכיוון הפוך, הכל נמצא כאן בשפע, אולם הקטעים המוצלחים ביותר הם דווקא אלה שאינם משתמשים בפלאי הטכניקה המודרנית. מומלצים: **ג'ון מאיאל** ולהקת מודי בלוז.

הזהב של ארתה (אטלנטיק) — תקליט חובה לכל אוהבי הנשמה הכושית, **שאריתה פרנקלין** היא מלכתן הבלתי מעוררת. בתקליט זה הם ימצאו בכפיפה אחת את מרבית להיטיה הגדולים, דוגמת תפילה קסנה, שרשרת שוטים, כבוד ועוד.

יתרו תור (אילנד) — להקת קצב בריטית המנסה לשלב את גוון הצליל המיוחד של שיריהעם האנגליים עם מקצבי שנות הששים המאוחרות. לא כל הפזמונים ברמה שווה, אולם מי שנוהג לשמוע תקליטים גם באוזני ולא רק ברגליו (לצורך רקודים) ימצא עניין בקטע בשם בורה בצד הראשון, ובכמעט כל הקטעים של הצד השני.

קאל תזאדר מנגן את בורט באכאריך (פונדור) — קאל תזאדר הוא גנן ויבראפון, שהחל דרכו בג'אז ועבר בשנים האחרונות לשטח מסחרי הרבה יותר. **בורט באכאריך** הוא כמובן יצרן להיטים בחסד, השילוב של שני אלה יחד מעניק תקליט ובו כמה פזמונים מוכרים מאד, דוגמת כל מי שיש לו לב או תפילה קסנה, בעיבודים רכים ושקטים, בהם מסתפק תזאדר בהפלגות צנועות בלבד לאימפרוביזציות גיא, ומשתדל בעיקר לספק מוסיקת רקע נעימה לאוזן.

להקת חיל הים — רפסודה בכחול (הד ארצי) — הלהקה הצבאית המצליחה ביותר לאחרונה, מספקת אוסף להיטים שהוכיחו את עצמם בכל מצעדי הפזמונים. ומה ניתן עוד לומר על מי ישא את נשמתו, המנצח גבריאל או ידישע פיראטען שלא נאמר עוד?

ניצוצות

סכין בישבן של אורסון ולס

פס אם לא ישנה את מינהגו. **ג'ון קאמפבל**, זמר ובדרן מבוקש מאד, טירב להצעות קוסמות מאוד מלאס-אנס. הסיבה: הוא טוען שכל רחמי בלאס וגאס יורדים ל"סמיון ליד שול" חן הרולטה. **פול ניומן** שונא את **מר דון בראנדר**, כנראה עוד מה ימים הטובים כי אשר ראו בפול חיקוי סוג בי ל"מארלון, שהיה אותו עת בשיא הצלחתו. ניומן שונא אותו כל-כך, עד שניפץ את כל מקלטי הטלוויזיה בביתו (שלושה במספר) כאשר שב ערב אחד ומצא את בני משפחתו חוזים בסרט ישן של בראנדו על המסך הקטן. **החצוצרן גדול המידות והמוזקן אל הירט**, ממלכי הדיקסילנד באמריקה, זכה להפתעה לא נעימה דווקא בעיר מולדתו של הדיקסילנד, ניו-ארלינס. הירט ניגן שם במסגרת הפסטיבל השני תי של מארטי גרא, כאשר אחד הצעירים המתפרעים, המתרבים לאחרונה בעיר, השליך לבנה בפניו. פניו של הירט נתי פרו עלידי רופאים, ויש חשש ששפתו נפגמו ולא יוכל עוד לנגן. "אפילו אם אוכל, לא אנגן יותר במארטי גרא", אמר.



ניומן

● החצוצרן **הרב אלפרט** מבקר בימים אלה בארץ. אלפרט, הוגה החצוצר רות מטיחואנה, גרף הון מן העיבודים המיוחדים בהם הגיש להיטים באופנה כמו קורטוב של דבש או ומה עכשיו, אהובתי? רוחו איפשרו לו להקים חב' רת תקליטים משגשגת ולהפוך לאחד מן הבדרנים המבוקשים באמריקה. היום אינו שייך עוד לחצוצרות סיחואנה. ע"י סוקו העיקרי הן הקלטות, וישנם רמזים שבביקורו בארץ הוא מחפש אפשרות ל"הקים לעצמו בסיס ממנו יקפוצ' מדי פעם למלא התחייבויותיו בעולם. ● **אורסון ולס** גילה שיטה חדשה לדיאטה, מכאי בה במיקצת, אבל יעילה להפליא. אחת ממעריצותיו הרבות התנפלה עליו עם סכין שלופה בידה, ובביתאחת הורידה מאחוריו השופעים חתיכת בשר הגונה. ולס בילה כמה ימים בבית-חולים, וה"צעירה הנלהבת הועברה ע"י השוטרים לבדיקה פסיכיאטרית. אף פעם לא ה"ודתי שני קילוגרמים ממשקלי במה" רות שכזאת, טוען ולס. ● היחסים בין **פיטר פונדה** לאביו הנרי מתוחים מאוד. כשפגשו השניים, במסיבה, הת"עלם האב לחלוטין מנוכחות בנו. כתי גובה, ירק לו פיטר בעורפו, הנוכחים נגעו חילופי המלומות בין השניים. ● לשחקן **ואן פליין** דרך מקורית מאוד לשלם את דמי-המזונות לאשתו לשעבר. מדי חודש הוא שולח לה אלף דולר במטבעות של חמישה ועשרה סנטים. האשה, המתקשה כנראה לטפור את שק המטבעות, מאימת לתבוע אותו למש"

13	12	11	10	9	8	7			6	5	4	3	2
					16	15							
				20		19		18					
			24		23			22					
					26				25				
		32		31	30			29		28		27	
39	38				37	36			35		34		3
			43		42					41			4
	49		48		47		46			45			4
		55		54		53	52				51	50	
60					59				58	57			3
	66		65						64		63		62
				70				69		68			6
					73					72			7
						75							7

ת פתרון התשבץ יש לשלוח לתד. 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה "תשבץ 1694". בין הפותרים יוגרלו 3 פרסי ספרים.

מאונך:

- 1) רישום בצבעי-מים. (2) אינקלינציה. (3) גלף. — בספרות. (4) גיבור אחד המידר-פס. (5) פעולת ההולדה. (6) חצי מישחק לילדים. (8) מוקיון. (9) נוול המשמש להונת מנועים. (10) יאלץ לנחות. (11) שחקן קולנוע נודע, לינו... (12) חלק בלתי-ניפרד מהשירות לירושלים. (13) התרומם מעל... (15) ניפרדות. (18) שנוסף עליו נטל. (19) מטבע — בארמית. (22) מילת שלילה. (23) סימנת שייכות ליחידה. (25) אמניות. (26) תדרבן אותי. (27) סגירה הרמ"טית. (28) לא רוצה (ר"ת). (31) קוף ערוף-ראש. (32) מילמול. (33) מצץ בתאחה. (35) נטף. (37) שגר. (39) לוח במתימטיקה. (45) דד. (46) פיוס. (47) נפגעה. (48) בן יהודה. (51) מגיבורות המיתולוגיה הגרמנית. (53) רוטינה. (55) בין צרעה... (56) משמש ללישת הבצק. (58) משתחוות. (59) הקלף הבובה ביותר. (60) נהימה כבושה. (62) קרון. (63) מדינאי וסופר סוציאליסט, צרפתי-יהודי. (65) באימוציה. (66) נעשו עמוקים. (68) הרם מעלה! (70) תגור היתוך. (72) עי... — עיר הקורש. (73) מילת ברירה.

אוזן:

- 1) סטייה מן הטבע. (7) סייפן. (14) בירת אל. (16) עלייה לרגל. (17) מכליה-המיתר זומורה. (18) שירות רפואי ציבורי. (20) יכוס. (21) אביה המבולבל של אינדירה גנדי. (22) חברתו למקצוע של הנביא זוס. (24) גובה — בערבית. (25) רויאליה. (26) המלך יושב עליה לבדו. (29) נתח. (30) עושה יהודים. (33) יכופף. (34) בירת י"ב הסעודית. (36) אלבלב. (38) מפקד כיתה. (39) תשובה רוסית טיפוסית. (41) קוסם. (42) האות ה"ט בא"ב האנגלי. (43) נותר שדה לאחר הקציר. (44) אויב, צר. (45) חנה צבאי בירושלים. (47) משועבד-מרצון. (48) נהר באפריקה. (50) ארץ בדרום-מזרח אסיה. (52) ייבוה. (54) נבחין בהם. (57) זשב תקציבים. (61) מיכלים צבאי לסד-ת. (64) שחקן-קולנוע נודע (ש"מ). (65) ידת העם. (67) סוג חופשה בצבא. (69) ס כדור מנישקי. (70) שם נערכה אחת השיטות הגדולות. (71) עירם של רומיאו וליה. (73) גנרל באפרי. (74) תשובה אית מקובלת. (75) שכונה בין חיפה לעכו.

תן כותרת!



ח כותרת מתאימה לתמונה זו. לשולחי 3 הכותרות המוצלחות תר יחולקו פרסי ספרים. את הכותרות יש לשלוח עליגבי גלויות בד לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על הגלויה: "תן כותרת". המועד האחרון למישלוח הכותרות הוא 26.2.70.

סרטים

נס בטורינו

★ ★ הג'וב האיטלקי (אלנבי, ת"א. בריטניה) הוא סרט פשע נוסף בהשתתפות **מייקל קיין**. התפרסם אינו מעורר תיאור רב, ממבט ראשון, פשוט משום שסרטי פשע עם קיין מתחילים להפוך לשיגרה, כשהתוכן שלהם קלוש מתוך תקווה שהשחקן ימלא את החסר, והשחקן צולע משום שאין לו על מה להשען.

מבחינה זו, הג'וב האיטלקי הוא הסתעה נעימה. זו מהתלה חסרת כל הגיון, שאינה מנסה אף לרגע לשכנע באמינותה, אלא משתדלת לבדור. מטרה זו מושגת.

מנהיג עולם הפשע הבריטי מנהל את ממלכתו מבין כותלי בית-הסוהר ועוקר דאגתו נתונה ליתרות מסביב-החוץ המתדלדלות באוצר מולדתו. משום כך הוא מסרב

● לא כדאי לראות
★ לא חשוב לראות
★★ אפשר לראות
★★★ רצוי לראות
★★★★ חובה לראות

זרקורים

אלי כהן מסתבך שוב

הבמאי האמריקאי **דניאל מאן** והמפיק **ביל כהן** ביקרו בארץ כדי להכין את הפקת הסרט הדומה המתנפצת על חייו של המרגל הישראלי **אלי כהן**, שנתלה בדמשק. הסרט מבוסס על תסריטו של **צבי אדרובי**, מי שהיה אחד השותפים בנסיגון לחטוף את הנאצי דגל בספרד לפני מלחמת שנים. אולם ספק אם הסרט יצא לפועל. **אלי כהן** שכתב ספר על חייו של אלי כהן, טוען כי אלדובי עמד לרכוש ממנו בזמנו את הזכויות להסרטה, וכי התסריט אינו אלא העתקה של סיפורו. הוא עומד להגיש תביעה משפטית ולבקש צו להפסקת הפקת הסרט.

צרות לזמיר האידישאי

נחמה ליפשיץ, הזמרת שעלתה מברית-המועצות, הופיעה בשבוע שעבר לראשונה בלונדון ברויאל פסטיבאל הול. היא התקבלה בהתלהבות על-ידי הקהל היהודי, אולם הביקורות בעיתונות היו מסוייגות. הכל אומנם הביעו התפעלות מהטכניקה והמיקצועיות שלה, ציינו שהיא מזכירה את **אדית פיאף**. לעומת זאת, ציינו כמה מהמבקרים, הרי הרפרטואר שלה, מבחינה מוסיקאית טהורה, הוא חד-גוני והליחוי שלה כונה "בכייני לפי מיטב המסורת של שנות ה-40".

בינתיים הסתבר כי אמרגנה האמריקאי של נחמה, סטודנט ישראלי צעיר בשם **רני הירש**, שקנה אותה מ**ג'ורג' גורדין** במזומנים לצרכי הופעות בארצות הברית, הפסיד כספים רבים בהופעותיה, נשאר חייב סכומים גדולים לנושיו, אינו יכול לחזור לארצות-הברית. האמרגן הצעיר מקווה לכסות את הפסדיו בסיכוב הופעות בדרום-אמריקה.

יומנו של מסומס

רוק ברינה, בנו (השעיר) של כוכב הקולנוע **יוז' ברינה**, עבר לאחרונה בהצלחה את טבילת-האש הדרמטית שלו, כשחקן וכבמאי, במחזה יחיד בשם **אופיו**. המופעה בלונדון, והמבוסס על קטעי יומנים של **ז'אן קוקטו**.

קוקטו היה לנרקומן בשנת 1924, כשנתקף במרה שחורה אחרי מותו של ידיד קרוב. שלוש שנים אחרי-כך אושפז במוסד מיוחד לצרכי טיפול, רשם את תחילתו של שם ביומן. חיותו אלה של המשורר-מחזאי הצרפתי נועדו לתאר את מאבקו של אדם נגד הסמים.

רוק ברינה עיבד את היומן להצגה. המבקרים התפעלו מהעובדה שהשחקן הכמאי בן ה-23 לא ניסה, לא באיפור ולא בהתנהגות, לחקות את קוקטו. בעתיד הקרוב מתכנן רוק להסריט סרט בשם **רום לפי תסריט שכתב**, שהתפקידים הראשיים בו מיועדים לו ולאביו הקרן. נושא הסרט: חיי הצוענים.

תיאטרון

הצגה חדשה

★ **תיבת פנדורה** (הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, בימת צוותא) היא אותה תיבה פלאית בה נצר האל צאוס את כל הצרות והמכות שבאו לעולם והגיישה כשר נקם לפנדורה, האשה הראשונה עלי אדמות. זו, כדרכה מאז ומעולם, לא יכלה לסקרנות שאכלה בה פנימה, פתחה את התיבה, הצרות המקו ופשטו על פני הארץ, ומאז, כולם סובלים.

תיבת פנדורה של **יגאל מוסינזון** לובשת צורה של סינאס לרפוי קבוצתי. בחדר הקבלה של ד"ר גרל מתקבצים אנשי שים מכל השכבות ומכל הסוגים, כדי לחשוף את המעקל על נפשם. כשהם מתבוננים היטב זה בזה, מסתבר להם שאיש איננו טוב מולדתו, רוצח ונרצח כאחד. על כולם יחד רובצת אשמת החטא הקדמון, ששורשיה שיו במעמקי הטבע האנושי. כמו שנאמר: יצר האדם רע מנעריו.

כדי להוכיח תיזה קדונית זו, התקין יגאל מוסינזון דיאלוגים חריפים, מתובלים בנבולריפה חסרי רחמים, הנזרקים בשטף ומצללים כמציאות בכבודה ובעצמה. הכל רק שהדמויות מאחורי דיאלוגים אלה לוקות בשיגריות, וכאילו יצאו מספר פסיכולוגים להמונים. גם הדרך בה מתנהלות הדמויות המשחקות, זו את זו, היא שטחית ובחילופי הדברים ביניהן הן מרבות להפיץ ליט אמתות שטחיות רבות, נוסח: "איש לא שאל אותי אם רציתי להיחלל, לכן



מייקל קיין ב"הג'וב האיטלקי" בריחה דרך הביוב

צאות קומיות, דיאלוגים שנונים והברקות אינן חסרות. אולם חסר הפילפל שצריך לאחד אותם יחד.

העולם הזה

מחזיקין

*** **נשיקות גנובות** (אוריון, תל-אביב) סרט בעל גיממה אוטוביוגרפית של **פרנסיס טריפו** (400 המלקות) על שלבי ההתבגרות של משורר מן הצבא מחסור התאמה בפאריס של ימינו. מבויים ומשחק בטעם רב.

*** **אדם בעקבות גורלו** (סטודיו, תל-אביב) מסעם של שני רוכבי אופנועים מקצועיים מלוס-אנג'לס לניו-אורלינס מגלה להם כי חופש אינו לקנות בכסף, וכי באמריקה של היום אינו לקנות חופש בכלל. **דניס הופר** הבמאי, מוצא כי הנוף הוא הדבר היחיד היפה שנתר בארץ רחבת ידיים זו שהועתה הקדומות, הנשאה וצרות המוחין שבה, מצויות יותר מאהבת האדם.

*** **קאובוי של הצות** (גת, תל-אביב) תיאור אפור ומדא של אשפתות ניו-יורק, בהן שורצים גנבים קטנים, גבר ברים למכירה ונרקומנים מיואשים. משחק משובש של דסטין הופמן וג'ון ויט. במוי מלוטש של ג'ון שלזינגר.

*** **תסלח לי, אתה נישך את צאורי** (פאריס, ת"א) פרודיה מקאברית על סרטי אימים, מלאה הברקות בבמאי **(רומן פודנסקי)** ובמשחק **(ג'ק מוקי גורן ואלפי בס)**. לאלה שאינם מפחדים מערפלים.

*** **יום הדין** (צנן, ת"א) פרשת מגדל ביילי מגולגלת לבד לפי ספרו של **ברנרד מאלאמור**. סרט כבד המועד בתאור חוסר הסובלנות האקטואלי, ובמשחק המעולה.

*** **הגננסטר המקפים** (מקסים, ת"א) — קומדיה קלילה על אצילים שירדו מנכסיהם והופכים את סירתם למלון, ועל גננסטר שנקלע לשם בסעות. חינום של השחקנים והברקותיו של הבמאי **דה ברר** קה מחפים על לקויים בתסריט

לשדוד בנקים מקומיים. אבל אין זאת אומרת שאסור לו להתעניין במה שקורה מחוץ לגבולות המדינה. כשמתברר כי יש בעולם איטלקים שפלים, המוכנים לסתור עם סין האדומה, מיד נותן איל-הפשע את הסכמתו לבצוע שוד נועז בו יועבר הוזהב הסני לאי הבריטי במקום לאוצר האיטלקי. נגדו, ניצב מנהיג המאפיה שאינה מתנגדת אולי לפשע בתור שכזה, אך אינה מוכנה להסכים שמישהו אחר יבצע אותו על רקע איטלקי.

על רקע זה מתכנן מייקל קיין את השוד המושלם הצריך להתבצע בטורינו, ערב משחק כדורגל בינלאומי, בעזרת פקקי תנועה המשתקים כליל את בירת התעשייה האיטלקית. המיבצע מוצא לפועל בשלמות, מגיע לשיא בסידרת תעלולים לולייניים של שלוש מכוניות מיני, הנמלטות מן העיר ה-סואנת דרך מרפסות בתריקהפה, גגות של בתים ותעלות ביוב.

הסרט צרף בדיחות אנגליות אופייניות, שאינן זוכות תמיד לתרגום מדויק. בין היתר, מזהיר למשל קיין את נהגיו לפני המיבצע: "זכרו שבאיטליה נוהגים בצד הלא נכון של הכביש". מייקל קיין ו**ג'ואל קווארד**, כאסיר רש-מעלה ומלך העולם התחתון גם יחד, מפליטים את שורותיהם ביושב סרקסטי והבמאי **פיטר קולדינסון**, שנטש, לשם שינוי, את הרצינות המוגזמת של פנטהאון, מספק הרפתקאה שוטפת, חביבה ובלתי יומרנית.

גאולת הבעל

המדוכא

★ **גירושין ללא מאמץ** (גורדון, ת"א) צופת קומדיה צנועה שהופקה לפני כמה שנים ע"י השחקן-תסריטאי-במאי ז'אן פיארי מוקי (הצ'יידים).

גיבורה של הקומדיה הוא מאתווק, פקיד מסור ושקוף, העובד מזה עשר שנים בפרסיה הלאומית, בחור הגון ו-סימפטי, מבוגר מכובד וראוי לשבח מכל הבחינות. הוא אינו מתקומם נגד השיגרה שבעבודתו, אין לו שאיפות קאפיטליסטיות, רק דבר אחד מטריד אותו: אשתו. ליתר דיוק, היא אינה מטרידה אותו אלא פשוט מתעלמת ממנו. חיה מתנהלים בין מקלט הטלוויזיה למישקל בחדר האמבטיה ולמיטה, שנועדה אך ורק לשינה. בתוך סדר יום

העולם הזה מחזיקין

*** **הנערים בחבורה** (בימות) — ההומוסקסואל כדמות אנושית ולא כי מופרע מצחיק, מספק חומר דרמטי מרתק למחזאי **מארט קראולי**. הביצוע של תיאטרון בימות מוכיח שוב שאם רוצים ויוודעים, אפשר להעלות בארץ הצגות מאל-פות, אפילו ללא סובסידיות.

*** **בלאדם** (החאן הירושלמי) מחזה מוסר מימי הביניים העשוי לעניין את חובבי התרבות של אותה התקופה, אם כי הבמאי כאן מדגיש דוקא את הצד הקאבארטי בדרמה שהיתה אחת ההשראות לפאוסט, והביצוע הוא חובבני למדי.

26

רועה זונות ושמרטף לינדיהן, נווד ולוליינ, הגשים בגיל 53 את חלומו חייו - הוא הפך לשחקן קולנוע בסרם 'ישראלי חדש'



נוב ושמל: צ'ין-צ'ין

דרך ארוכה עבר צ'ין-צ'ין עד שהגיע למצבו הנוכחי, בו אין הוא מוכן להתחלף אפילו עם ראש הממשלה. נקודת-השיא בקריירה המגחנת שלו בארץ היתה כאשר שימש באופן רשמי כשמרטף לילדיהם של זונות תל-אביב, ובאופן קצת פחות רשמי כסרסורן של אימותיהן של הילדים. "בשביל מה את חושבת אני נמצא פה היום - בשביל ה-400? ל"י העלוכות לחודש?" נזכר צ'ין צ'ין בימים הטובים. "אני יכול אפילו היום להרוויח פי עשר בחוץ".

איך? מסביר צ'ין-צ'ין: "תראי, אם אני מתיישב אפילו היום על ספסל ליד מוגרבי, הגברים יבואו אלי כמו דבורים לדבש. כי הם יודעים שאצלי יש הכתובות הכי טובות והמהימנות של בחורות. אני לא מתבייש במה שהייתי, מה יש להתבייש כשאדם מרוויח 80-90 ל"י ליום? כל גבר שהיה בא לקבל ממני כתובת, היה משלם לי שלוש ל"י. מלבד זאת הייתי מקבל עשר ל"י מהזונה עבור כל קליינט. או תעשי חשבון: מספיק שישה, שבעה קליינטים כאלה ויש לי קרוב למאה לירות. "והמשטרה אף פעם לא תפסה אותי, כי אני הייתי עובד בחוכמה. לא התיישבתי בבית-קפה על אספרסו, כמו שאר הסרסורים בסביבה. בגלל שאז המשטרה מיד היתה חושדת בטיפוס כמוני הייתי במקום זה מתיישב על ספסל על יד מוגרבי. מי יחשוד בקבצן עובד כמוני? אבל הקליינטים כבר ידעו מה אפשר להשיג אצלי. אני גם השתדלתי למסור את הכתובות רק לקליינטים רציניים, ועבדתי עם בחורות שאפשר לסמוך עליהן שלא תמסורנה עלי למשטרה כשיתפסו אותן. וככה עברו דרך הימים שלי אלפי לירות לחודש".

חביבים של

ילדי הפרוצות



אבל צ'ין-צ'ין לא ראה כל ברכה ביוחציו הגדולים. הוא היה קלפן מוש-בע, ואת מה שהרוויח מסרסורות ביום, הפך סיועו למועדי-קליינטים בלילה. "בכסף הזה אין ברכה", הוא אומר, "בא בקלות - והולך בקלות. הוא מוביל רק למקום אחד - לבית-הסוהר".

צ'ין-צ'ין מאושר היום ב-400 הל"י שהוא מקבל תמורת עבודתו כחצרן באולפנים: "עכשיו אני חלל מהתבררה, לא בחוץ. אני מרגיש טוב". הוא אומר בגאווה. "אני לא מתפש כסף או כבוד, רק שקט בנשמה. מה שלי כואב, אי-אפשר לכתוב על נייר. ביחוד הממשק נותן לי שלושה ומסרה בחיים. תמיד רציתי את זה".

צ'ין-צ'ין גם קורא הרבה - את הקסלי וקאטו, לא פחות ולא יותר: "אני נמצא כאן כבר קרוב לשנה", הוא מספר, "ובמשך הזמן הוה שכחתי כמעט מכל מה שעבר עלי. יש לי כוח מחדש לחיות".

וחיו של צ'ין-צ'ין, יש להודות, דרשו הרבה כוח. הוא כעוזרת בית ומשרת לנשות העולם התחתון. היה העוזרת והי שמרטף של הפרוצה הידועה אתי להדוס, שנהגה בו לפי שגיונותיה - פעם בכפפות



באור הזרקורים

שעתו הגדולה של צ'ין-צ'ין, מול המצלמה באולפני ההסרטה בהרצליה, בסצנה מתוך הסרט החדש השבילי, אשר אותו מבנים הבמאי בועז דוידסון, בהשתתפות אורי זוהר והומר אריק איינשטיין.

צריך לראותו כדי להאמין בחייו: הוא עומד שם בפתח הצריף, לבוש בסוודר צבעוני ומגפיים גומי מקושטים בפרוזה, כולך מושך עונג מהכבוד שנפל בחלקו. הוא כוכב: עיתונאים מראיינים אותו, שמו מופיע בעיתונים לצד שמם של אריק איינשטיין ואורי זוהר ושאר גדולי עולם הבידור. רוחו טובה עליו. הוא פונה בחיוך אל צורי דורון, תפאורן בעל שם בטלויזיה: "עוד שני סרטים ואתה תעבוד אצלי", הוא אומר לו. "בהחלט, ואני מקהה שתשלם לי טובה", עונה דורון.

שלוש ל"י מהקליינט

עשר מהזונה

צ'ין-צ'ין נפנה אל כתבת העולם החדשה: "אני אף פעם לא אגרש עיתונאים, אפילו אם אהיה גדול כמו השחקן האמריקאי פרנק סינטרה. מעודד לדעת."

בואפסט. הקריירה האמנותית שלו נפסקה עם פרוץ מלחמת העולם השנייה, וחודשה לפני כחודש ימים בהרצליה, לאחר הפסקה של 30 שנה.

השחקן הגדול, חי כיום באולפני ההסרטה, בצריף רעוע, בנוי מקרשי-תפאורות לסרטים ומכוסה בפח. כי צ'ין-צ'ין, מלבד היותו שחקן - הוא גם החצרן של האולפנים.

בתוך הצריף פנימה המראה לא פחות מדכא: שולחן-עץ וכיסאות עשויים. את המיטה אי-אפשר לראות כלל. היא מכוסה באחד מקירות הצריף שהתמוטט. בפניה אחרת - בגדים, סירים, וחפצים שונים. ומעל לכל ערימות הגרונאות, ניצב בגאווה טלפון שחור ומבריק - שאינו מחובר לשום מקום.

הטלפון הזה, בעצם, הוא המאפיין היקלסני של צ'ין-צ'ין. שכן, אצלו, הדמיון הוא המשלים את מה שחסר לו במציאות, האכזרית לעיתים.

העומדים לזון אותך למוות, גילה הסמל הגרמני לאסיר. "אני צריך להביא אותך בפניהם עוד חצי שעה. שש שעות אחרי זה יבצעו את פסק-הדין". האסיר, צעיר שחרחר ודל-בשר, שחזותו לא הותירה ספק בדבר יהדותו, החזיר קלות. אך מיד חזר והשתלט על עצמו. ממחבוא סודי בקרעי מעילו שלף שטר כסף גדול: "תבקש מהסרן שיסכים לראות אותי, ביקש מהסמל ומסר לו את השטר. הסמל יכול היה כמובן לקחת את הכסף - ולא לעשות דבר. היתה זו שנת 1943, באוקראינה הכבושה על-ידי הנאצים.

אולם ההימור עלה יפה: נראה שהסמל היה גוי ישרי. עשר דקות אחריכן כבר ניצב האסיר בפני הסרן הנאצי - מפקדו של בית-דין-שדה שעמד לשפוט את האסיר הוך דקות ספורות באשמת בריחה מעבודת כפייה.

"אדוני", פנה האסיר אל הקצין. "גורלי הרי נחרץ, ואני יודע שאני עומד למוות עוד כמה שעות. כאלה ההולך למוות, אבקש שתשמע אותי. רק חמש דקות". הסרן ניאות. הצעיר השחרחר הישיר את מבטו בעיניו ושאל בקול שקט: "אדוני תתלוי?"

"כן", ענה הקצין המופתע. "תראה אדוני", המשיך האסיר, "אני בעצם אדם מת. אבל המלחמה נמשכת. מחר תהיה אתה בשרה הקרב. אתה יכול ליהרג באלף ואחת מיתות משונות. ואז תעמוד בשערי השמיים. תצטרך לתת דין וחשבון מה עשית שם למטה. ואז תצטרך להודות שהרגת ילד צעיר, חף-משפט, בן להורים ואח לשלוש אחיות. האם תישא את זה על מצפונך כשתצא מול האוייב? התסתכן במשפטו של אלוהים? האם אתה מוכן לכך, אדוני?"

שניות ממושכות שררה הדממה בחדר. אחריהן, ללא מילה, שילח הסרן את האסיר מעל פניו.

חצי שעה מאוחר יותר גילה האסיר שההימור המסורף שלו הצליח: במקום למות, הוא נידון לשלוש שנות מאסר.

טלפון - שאינו

מחובר לשום מקום

עשרים ושבע שנים מאוחר יותר ניצב אותו צעיר, אנדרי לבנברג, מול מצלמות הקולנוע באולפני ההסרטה בהרצליה, כשהוא ממלא תפקיד בסרטו ההולך ונוצר של הבמאי בועז דוידסון, בהשתתפות אורי זוהר ואריק איינשטיין - השבילי. ללבנברג היתה זו הגשמת חלומו חייו.

אולם מנקודת-ראות כרונולוגית גרידא, היתה זו פשוט הקריירה האחרונה בשלשלת חייו גדושי הקריירות של לבנברג - שאיש, אגב, באולפני ההסרטה אינו מכיר בשמו אלא רק בכינויו, צ'ין-צ'ין. שכן לבנברג-צ'ין-צ'ין הספיק להיות כבר בזמנו רועה-זונות, שמרטף לילדיהן של זונות, קלפן ומחלק-קלפים במועדונים. כל זאת - בארץ. בהונגריה מולדתו, היה בתחילת מלצר, עד שדבק בחייך הבמה. הוא הפך לליצן ולוליינ בקירקס הגדול של

„מיראז'ים, מיראז'ים, קרא הקהל כאשר עלה על הבמה אלוף הת'סרוקות מצרבת

פרפרים בראש

„שי.
„לא תודה, לא רוצה לקנות.“
„שי זה בחינם, לא קונים.“
„אה, בחינם? זה טוב. תודה רבה.“
רמת עירנות דומה הפגין קהל הפסטיבאל
כאשר עלה יו"ר איגוד הספרים בצרפת
לשאת את דבריו: „מיראז'ים, מיראז'ים,“
קרא הקהל במקלה. הבעתו של הצרפתי
נתנה מקום לחשש שהוא לא כדיוק יודע
מה העניין, אחרי הכל, האדם עסוק כל
היום בעבודתו, מתי יש לו זמן להחזנין
גם בפוליטיקה?

מיבצע-

בוק



ר עייתם הגדולה של מארגני הפס
טיבאל היתה למצוא שלושים צעירות
— רצוי לא מוכערות במיוחד — שיסכימו,
בלי תשלום מיוחד, להקריב את ראשן ערב
שלם לידיהם של אלופי התסרוקות. ואכן,
מלבד שתיים-שלוש דוגמניות מקצועיות,
הודגמו רוב התסרוקות בערב על-ידי צעירי
רות מחוץ למקצוע — אבל בעלות שאיפות
הזכות להיכנס פנימה.

בעייה שנייה, שנתגלתה ברגע האחרון,
שהבנות באו לתצוגה במלוא זוהרן הטבעי
אמנם — אך ללא כל איפור מקצועי.
המארגנים הזעיקו לעזרתם את מומחיות
היופי של הלנה רובינשטיין, ואלו, במיבצע
בוק שנמשך שלוש שעות איפרו את כל
שלושים היפהפיות, שהופיעו אז על הבמה
כשהן מדגמות את עצמן ואת האיפור.
אה כן — וגם את התסרוקות.



מסיכת הברזל

חני פרידמן בתסרוקות ובבגדים האמורים להיות בסיגנון
של שנת 2000. התסרוקות עשויה פיאה נוכרית מקש,
משובצת חתיכות זכוכית רבות אשר נצצו כיהלומים, נועדה לצרכי התצוגה בלבד, כמובן.

א ורה הרצוג, הוושבת-ראש היפה של
המועצה היפה למען-ארץ-ישראל-היפה,
הגיעה למסקנה יפה:

כדי לייפות את הארץ, לא היה מוזק
ליפות קצת את בנותיה.
משום כך נתנה אורה, ביום הראשון בשבוע
שעבר, את חסותה לפסטיבאל היסטיכוני
לתסרוקות וספרים, אותו ערך בהילטון
התל-אביבי אירגון הספרים הישראלי.

התוצאה הצדוקה את עצמה: היה מה
לראות. לצד פרפרים בראש ותסרוקות
שנועדו לרישום בלבד, היו גם יצירות
נהדרות ממש.

את היסטיכוני, בפסטיבאל היסטיכוני,
ייצגו גרמניה, צרפת, וישראל. הקהל היה
מורכב מספרים וספריות צעירות, בעלות
הסרוקות מטורפות שהתחרו בהצלחה לא
מבוטלת כמה שהלך על הבמה.

עירנות

הקהל



א חת הספריות האלה נרתעה בחשש
ליד פתח הכניסה לאולם, שם חילקו
נציגי חברת הלנה רובינשטיין שי לכל מי
שבא:
„מה זה? שאלה בחשד.



סריר

הדוגמנית רחל גלפרב משרה
סביבה אחירה קרירה ומעוררת
תיאבון בחולצת-השרשרת אשר היא לובשת.



פרפרים
סמדר דרור, יחפה ומכיר
סה פחים, מדגמת פיאת
קש מבהילה, הסכונה „תסרוקות שנות 2000.“



שיפוז כללי

לפני ההופעה מקבלת. חני פרידמן, דוגמנית טרייה, מידי
דבורה, אחת המאפרות של חברת הלנה רובינשטיין. חני גם
הופיעה בזמנו בסרטון הפירסומת הבינלאומי של חברת הלנה רובינשטיין.

אצלנו בישראל יש לאשה דאגות
מלחמתו של המין הנשי לשוויון



אחרות אולם ברחבי העולם נמשכת
ולשיחרור מחוקי הפליה משפיליים

הגבר הוא אויב!



יחידים הראויים לחיות הם אלה העובדים במרץ למען חיסולם העצמי. הגברים החולים, חסרי-הרצת הללו, ינסו לשווא להתגונן בטענה שאין הם מבחילים כפי שהם באמת. הם ירוצו לאמא הגדולה, בעלת הפיטמות הענקיות... אבל אמא וחזות נשים לא יגנו עליהם בפני זוהמה. לעומת זאת, הגברים ההגיוניים וברי-הרצת לא יעשו בעיות שעה שמחסלים אותם. הם ישובו בשקט, יחייכו, ייהנו מן ההצגה וידהרו על פני הגל המביא את חיסולם הסופי.

האשה היצור

השתלטני ביותר



זוהמה, "באמור, היא המטורפת מ" בין קבוצות הלוחמות לשוויון זכויות. אולם גם הנורמליות והמתונות יותר אינן נרתעות מתוקפנות: זה נראה קצת מבין כשאי-ש-עסקים אמריקני מכובד, בורגני בגיל העמידה, נעשה באמצע מסיבת קוקטיל מטרה להתקפתה של איזו ניםפונת המכנה אותו עריץ, שוביניסט גברי, וכיוצא בזה. ובזמן האחרון זה קורה די הרבה.

זוהמה תשתלט על גלי-האתר ותשדר תוכניות נשים בלבד. זוהמה תפריע לזוגות מעורבים (של זכר ונקבה) ותהרוס אותם. זוהמה תהרוג את כל הגברים שאינם חברי חיל-העזר של זוהמה. הגברים הי

את כל מערכת-המימשל. הן תיכנסנה לי-מישרות, כדי לחלק את סדרי-העבודה; יתנו שירותים ויחלקו סחורה חנם איך-כסף. זוהמה תשמיד את כל החפצים חסרי-הערך והמוזקים כגון מכונות, חלונות-הראווה, אמנות עילאית וכו'.

אם את חושבת שהפמיניזם מת, שתנועת השיחרור למען שוויון הזכויות של האשה הלכה לעולמה, מאז ניתנה לנשים הזכות להצבע — אינך מכירה כנראה את בנות מינך. הפמיניזם חי ומשגשג, תודה. הוא הפך לאתרוגה, לצד המרד הכוש, מהפיכת ההומוס ותנועת סרבני-המלחמה בארצות-הברית, לאחת התופעות האלימות, הפעילות — והמצחיקות, לפעמים — של העולם המערבי.

פנים רבות לתנועה, ברחבי העולם: קחו, למשל, את המטורפות החוטפות צעירים ברחובות אמסטרדם וברחבי-הולאנד, מפשיטות אותם ומגרות אותם — כדי לנקום את נקמת האשה באנשים. או קחי למשל את ג'ין אודן, מחזאית צעירה שכתבה מחזה אנטי-גברי בשם הערוזה המלכותית ותנודת-הגאז. טוענת אר-דן: "האשה משוטעת על-ידי רצונה להיות חופשית ברחוב ובכבודה, וההכרח להיות משועבדת במיטה, כדי לא להיראות כבלתי נשית בשעת הזיווג... המרד הכוש הוא מרד של מיעוט, ביחס אלינו. המרד הנשי הוא מרד מחצית האנושות המושעבדת, עדיין."

הפלג הקיצוני והמטורף ביותר בתנועה לשוויון האשה היא התנועה האמריקאית המכנה עצמה S.M.A. (זוהמה), אשר כותבת, במינסרה:

החברה האנושית משעממת ואינה שווה פרוטה, בעיני הנשים. עלינו להפיל את כל הממשלות, לבטל את שיטת-המס, ול-הרוג את כל הגברים. אפשר כבר, מבחינה מדעית וטכנולוגית, ללדת ילדים בלי גבר. אף בלי נשים, אם תירצו, אך הנשים חשובות. הגבר הוא תקלה ביולוגית בלתי-מוצדקת. הכרומוזום הגברי "Y" הוא כרומוזום נשיי "איכס" בלתי-מושלים. במילים אחרות, הגבר הוא הפלה מהלכת על שתיים, אשה בלתי-מושלמת. להיות גבר פירושו להיות דביל, חסר משהו, מוגבל מבחינה רגשית.

גם מבחינה מינית אין הגבר חיי-הרבעה טובה. הוא אכול תסביכראשם, נחיתות וכל השאר. אלוף נאור ביותר ייחסל חלק מתסביכים אלה, אצל גבר כלשהו. הגבר חושב, במיטה, איך הוא עושה זאת — לא מה הוא עושה. הוא רובוט, מכונה לביצוע תיקוני-שרברבות. מי ש-מכנה גבר בכינוי חיה נותנת לו מתמאה בלתי-מוצדקת.

אומרים שהגבר מנצל את האשה. מה פיתאום? מנצל אותה לשם מה? ודאי שלא לשם תענוג!

אמא בעלת

הפיטמות הענקיות



קבע המינשר של זוהמה, בסיכומו: חוסן לוחמת-זוהמה מסוגל לשבש



נות. בתמונה: קבוצת נשים בקנדה פותחת בשביתת עירום, כחלק מן המלחמה הסטטאלית שהן אסרו על האויב הנורא — הגבר.

צורות המחאה והלחימה של הלוחות לשוויון-האשה הן בהחלט מגוונות.

על הבריסקדות

ללא הרף בשצף קצף,

מוסד הנישואין, ועוד

חמור אפילו יותר מצבם של הסטודנטים הלבנים הקיצונים והכושם הוועמים כאחד — אשר אתיותיהם, נשותיהם, אמהותיהם, וחברותיהם לעבודה, מטיחות בפיניהם את הורשה האולטימטיבית לשיחרור מדי. גם זה קורה לאחרונה לעתים תכופות.

שיחרור ממה? תוהים הגברים המסכנים. כי הגבר — האמריקני ביחוד — היה אשר יהיה מעמדו הכלכלי והחברתי, היפוליטי וגזעי, חונך להאמין כי האשה האמריקנית היא הרצור בעל הזכויות הרבות ביותר, המפונק ביותר, והשתלטן ביותר בעולם.

את התשובה לשאלתו זו ימצא כנראה הגבר הנבון ברחבי העולם, בקרוב. כי מאבק הנשים לשיחרור הולך גובר היום באמריקה ובאירופה.

מלחמה בגברים —



או טיפול פסיכיאטרי

ה צץ ופולה כמעט בכל מיפגש חברתי. זה נושא השיחה האקטואלי, מגלה פמלה רובי, סוציולוגית בת 27 הי שמה ברוקוטה.

תנועת השיחרור הנשית היא למעשה השלב השני במאבק הנשים לשוויון מוחלט. בשלב הראשון הן נלחמו כדי להשיג את זכות ההצבעה. עכשיו הן יוצאות למלחמה כדי להשיג את כל היתר אבל הכל!

התנועה מקיפה אירגונים רבים ושונים: יש המאמינים בשוני בשקט — ואחרים מאמינים שרק המהפיכה היא הפתרון. יש בין חבריה גבירות עתיקות — ולצידן חתיכות אולטרה-מודרניות שנשבעו לא לה הודק לנצה לעזרתן של חזיות ותכשירי איפור.

הדיעות בתנועה חלוקות גם בכל הנוגע לשימוש בטבעות נישואין ובשמות משפחה. ואין אלו חילוקי הדעות היחידים: מצד אחד יש בתנועה הארגון הלאומי למען הנשים שנוסד בשנת 1966 עלידי בטי פרידמן, מחברת הספר המיסטיקה הנשית. במועצת אירגון זה חברים גם גברים, ועיקר מלחמתו בהפליה נגד נשים בכל הנוגע לענייני עבודה. מצד שני קיים אירגון הפמיניסטיות, שהמייסדת שלו, טי גרייס אטקינסון, מסרבת בתוקף להופיע בציבור עם גברים — מלבד, כמובן, הופעות בטלוויזיה, ששם אין לה ברירה. כן קיים אירגון הטיור הנשית הי בינלאומי, הארגון לשיחרור נשים מבוגרות (מעל גיל 30), הבריגדה של סטנטון אנטוני, הרואה בגבר את האויב, והגרייט האדמות (רדסטוקינגס) שפירסמו ביולי הי אחרון הצהרה לפיה כל צורות הניצול, גיוענות ואימפריאליזם, מקורן בעליונות הגבר.

אירגון הגרייט האדמות מתנאה כי יחור בכך שסיתח טכניקה חדשה להיודק ההכרה הלוחמת בין חברותיו — פגישות קבועות להתלפת דעות על עריצותם של הגברים: "רוב הנשים בינינו נזקקו לעזרת פסיכיאטר לפני שהצטרפו לתנועה", מגלה סוזן בל, סופרת ידועה החברה כי גרייט האדמות ובליגה הלאומית למען הנשים כאחד.

"עלינו לשוחח — משום שאנו מבלבלות", מודה לורי שטיין, תלמידת שנה אחרונה במכללת ברנרד, שקיבלה את הי יוזמה להצטרף לתנועה עקב הנסיון המר של חברתה בהפלה מלאכותית.

חופש



ההפלה

ל מרות כל ההבדלים בין הקבוצות השונות, מסימות כולן על כמה ממטרות מלחמתן. מטרה בעלת חשיבות עליונה בעיני כולן היא ביטול החוקים האוסרים הפלה מלא (המשך בעמוד 32)

קדימה ברושני הדין



Free
started in U.S.A. by
biflex

Free (יהי חפשי!)

הוא המושל האחרון והספתיט ביותר באפנת לבני הנושים.

בי-פריי נחשב לנוחך את הרברים והפילאים ביותר. משפח את בטן. מדגיש את קו המוחן שלך. סעלים את אחריו. ועם זאת שומר על מראה צעיר טבעי ורענן של מופך.

בי-פריי מעניק לך חופש תנועה מוחלט. נמישות וקבילות. הוא חובק את גופך בעדינות לה רבה עד כי לא תרגיש כלל בקיומו.

בי-פריי מתאים במיוחד למראה השקוף-עירום-קצר של האפנה האחרונה.

בי-פריי העשוי אריג לייקרה-טריקו (ELASTOMERIC FIBER) חדיש ואורירי-לא נומי-נוצר במיוחד ללבישה מער נרבוים. כדי למוע. נילחם.

את תאהבי את עצמך בי-פריי של של **בי-פלקס**

להשיג בחנויות המוכחות —

גם עם חויה שקופה מתאימה — בצבעי גוף. שחור. לבן. תכלת, ורוד ואדום.



חשווקים בישראל ע"י



חוצר

(המשך מעמוד 28)
על הספונסאניות הטבעיות שלו. ואכן, לפני המצלמות הוא היה כל כך טבעי, עד שאורי זוהר החליט לעשות איתו סרט נוסף. בשביל קיבל צ"ן תפקיד של רבע שעה כמעט. "בשביל לא כלומניק כמוני זה כמו תפקיד ראשי", הוא אומר בצניעות לא אופיינית.

כמה ירוחיה מכך? על כסף בכלל לא דובר: "אמרתי לאורי שאם הסרט יישא רווחים וירצו לחשוב גם עלי, אז בסדר. אם לא — אין דבר", סיפר צ"ן צ"ן. "הייתי מוכן לשלם בעצמי אלף ל"י כדי שהדבר הזה יקרה לי — אז מה פתאום שאדורש כסף?"

החבריה קונים לו שיניים



צ"ן צ"ן הוא אהוב האולפנים כיום. יש לו מילה טובה בשביל כל אחד. אומרת עדה לזרוביץ, המאפרת היפהפיה של האולפן: "הוא שואל כל אחד מה של"ו, ויש לו חרופה לכל מחלה". כלילה, כשבולנו נופלים מהרגליים — הוא פתאום מופיע עם מלש מלא קפה ומתחיל לכפר סיפורים, מאשר יואל אופמן, צלם הטליוויזיה שגם מוצאו הונגרי.

צ"ן צ"ן, מצידו, מאושר ממש מהחיבה שכולם מגלים כלפיו. "אני אוהב אותם יותר מאשר את עצמי. הם המשפחה שלי מעכשיו ותמיד", הוא זורח.

חיבתם של עובדי האולפן נושאת גם אופי ממשי יותר. מספר צורי דורון: "לצ"ן צ"ן אין שיניים. קשה לו מאוד לאכול. אז התלטנו שניקנה לו שיניים תוחבות. כל אחד מעובדי האולפן התחייב להפריש חמש לירות לחודש בשביל זה.

"הלכתי לרופא שיניים ושאלתי כמה ע" לה מערכת שיניים תוחבות. בהתחלה האמר 1200 ל"י. קיבלתי שוק. אז הוא הסביר לי שיש גם מערכות יותר זולות: 600, 800 ו-950 ל"י.

"חזרתי לאולפן וסיפרתי לחבריה, ואחד רי המיעצות קצרה החלטנו שניקנה לו את הכי טובות. העלינו את הסכום ש נפריש מן המשכורות מחמש לעשר לירות". כאשר צ"ן צ"ן שמע על המיבצע של חבריו ניגש לצורני: "שמעתי שאתם עומדים לקנות לי שיניים."

"כן", ענה צורי. "כמה כל אחד נותן?" "עשר ל"י לחודש", ענה צורי. "אז אתה יודע מה? גם אני אתרם את חלקי". הכריז צ"ן צ"ן באבירות. "כמה תיתן?" שאל צורי הנדהם. "כמה שכל אחד נותן, סמוך עלי", השיב צ"ן צ"ן כבעל-בעמיו.

ההימור האחרון



באלפני הרצליה מצא צ"ן צ"ן, הנווד וההרפתקן את מקומו בחברה, ואת יעודו בחיים. מספר הוא — והפעם בלי חיוך:

"כשעבדתי בתור ביבי סטר אצל אתי לה דוס והחלטתי לנסות לחזור לבמה, נהגתי יום יום לשלוח מכתב רשום לזאב ליכטר. פקידת-הדואר, אישה צעירה ויפה, ראתה אותי כל יום משלם חצי לירה בשביל בולים, וגם ראתה את הכתיבת: "זאב ליכטר, אולפני הסרטה, הרצליה". אחרי כמה שבועות היא פנתה אלי ואמרה לי: "למה אתה מבזבז חצי לירה ליום על מכתבים? הרי בין כה הם לא יענו לך ולא יצאו מזה כלום. יותר טוב שתקנה לך משהו לאכול בכסף הזה". הסתכלתי עליה ואמרתי לה:

"תראי, כל החיים שלי הייתי מהמר. הצלתי את החיים שלי מהנאצים בעזרת ההימור. המרתי את הפרוטות האחרונות שלי בחיים על קלפים. אם הייתי מרוויח — זה היה בסך הכל שוב פעם כסף, שהייתי מפסיד אותו אחר כך באותה צורה.

"אז עכשיו אני עושה את ההימור האחרון. את ההימור על החיים שלי. אם לא יענו לי ואפסיד — אז הפסדתי מקסימום 30 ל"י.

"אבל אם אני ארוויח הפעם — אז הרווחתי את חיי".

(המשך מעמוד 31)
כותית. במלחמה זו יצטרפו לתנועה גם נשים רבות שאינן מסכימות עם שאר רעיונותיה. תהיה זו מלחמה קשה ומרה. מול הנשים ניצבת הכנסית הקתולית שי במשך שנים הטילה את כל כובד משקלה מאחורי החוקים הללו, בהוצאה על כך סכומי כסף ומאמצים אסטרונומיים. עד היום נכשלו כל הנסיונות לבטל את חוקים האוסרים הפלה מלאכותית בארצות הברית. עתה, לראשונה, מסתמן סיכוי לשנינו: 25 באפריל יישמע בבית-המשפט הפדרלי בניו-יורק מה שנקרא כבר בחוגים המכוצעים משפטן של הנשים: לא פחות מ-300 תובעות וחמש עורבות-דיון לצידן יטענו שהוקי ההפלות הנוכחים בניו-יורק מונעים מהאשה את זכותה לפרטיות, ה מוגנת על ידי החוקה האמריקנית. בכך שהם מונעים ממנה את הזכות להחליט לבדה מתי ואם ללדת ילדים.

"אין דבר נפלא יותר מללדת ילד — אם זה מה שאת רוצה", אומרת רון אן מילר, המתכוננת להביא עימה את בתה בת 16 התיושם להפגנה למען ביטול חוקי ההפלה. "אבל אין דבר נורא מזה — אם אינך רוצה בו".

מטרה נוספת שהנשים נלחמות להשיג: הקצת מרכזים לטיפול היום בילדים, או מה שנקרא מעונות יום. "הדבר נובע מ רצונן של רוב הנשים לעבוד. אבל אין זו רק בעיה של נשים התלויות במשרד הסעד. השמוש במעונות כאלו הוא זכותן של כל הנשים מכל שכבות החברה". אמרת מיריאל פוקס, מומחית ליחסים ציבור ופעילה בליגה הלאומית למען ה נשים, המאמינה שהמדינה צריכה להקים ולנהל מעונות כאלה, שיקבלו תמיכה כספית ממשלת ארצות-הברית.

החופש

דא-להינשא



נישא בוער אחר הוא בעיית ההפליה נגד נשים בעסקים, בתחום המקצועי, ו אפילו באוניברסיטאות. הסניף של תנועת השחרור באוניברסיטת קולומביה למשל, נלחם להכללת טיפול גינקילוגי בתוך שירותי-הרפואה של האוניברסיטה. בהקשר זה מעניין אולי להזכיר, שהדבר המרגיז יותר מכל "את הלוחמת לשחרור זכויות ה אשה הוא הביבול שמבלבלים אנשים מבחון גברים בעיקר — בין חופש האשה — והחופש המיני: "הגברים מיד מסיקים שאשה משוחררת מוכנה לשכב עם כל אחד, וממהרים לנסות את נכונות ה תיאוריה הזו". מקוננת לורי שטיין, מראשי לוחמות התנועה.

אולם הנושא בהא הידיעה הוא כמובן הנישואין: כדי שהנשים תוכלנה לזכות בשוויון מלא עם עמיתיהן הגברים, טענות הלוחמות, ברור שעליהן להשתחרר מ מסורת הנישואין הארכאית, אשר לא רק מועידה אותן לנשיאת עול עבודות-הבית, אלא גם מפעילה לחץ על המוכשרות ו המבריקות שביניהן להתחתן מוקדם יותר. "נשים רבות תחלטנה בעתיד לצאת מחוג-המשפחה כדי לחיות בלי נישואין — לפעמים עם גבר, לפעמים בלעדיו", מת נבאת פמלה רובי. "יותר ויותר יכירו ב עובדה שאינם בלי נישואין הם האלטרנטיבה הנכונה לחי-נישואין — לגברים ולנשים כאחת."

"הומוסקסואליות ולסביות גם הם מהווים אלטרנטיבה לכך", טוענת רובין מורגן. רובין, המטפלת בבנה בן ששת החדשים, בלייק, בבוקר, בזמן שבעלה נמצא ב משרדו, והיוצאת לעבודתה בעזרת עיתון אחרי שהוא חוזר בצהריים, סבורה ש מוסדות הנישואין והמשפחה נמצאים כיום בתהליך של גסיסה. "בין כה וכה שליש מהנישואין האמריקנים מסתיימים בגירו שין". היא מציינת בביטול.

לדעתה, חייבות הנשים עצמן למצוא תחליף לגרעין המשפחתי. כמו רוב ה לוחמות לשחרור האשה, היא מעיינת ב רעיון המשפחה המורחבת, כמו במשפחה האיטלקית, למשל, אך בלי קשרי הדם, או כדוגמת הקיבוץ הישראלי: "רבות בינינו מאמינות שאנשים אוהבים ימשיכו לחיות יחד — בתוך הנישואין או מחוץ להם. הפמיניסטיות אינן רוצות לרצוח את האהבה — אלא להבטיח שזוהא היא תהיה הבסיס להתקשרות, ולא תווה מש פטי".

תחרות הנסיך והנסיכה של ישראל

לשנת 1970

בחסות ראש עיריית רמת-גן ישראל פלד

הנועמדים



קירמן רונית
בת 5½, קהילת לבוב 1, הדרייוסף



גיא בהירי
בן 4, בארי 12 א, נתניה

גם לך יש צבר או צברית — לא פחות מקסימים. שילחי את תמונותיהם — בשחור-לבן — בציון השם, הכתובת והגיל אל מערכת "העולם הזה", ת. ד. 136, תל-אביב (עבור תחרות הנסיך והנסיכה). מדי שבוע יפורסם במדור זה מיבחר התצלומים. תחרות זו פתוחה לכל ילד וילדה — מגיל שלוש עד גיל שש בלבד.

התחרות תיערך בפסח ה-23.4.70

סיני

אבו רודס —

המערב הפרוע

פעם היתה זו סדום, לאחר מכן אילת. היום זו עיר הנפט שעל שפת הסואץ — אבורדוס

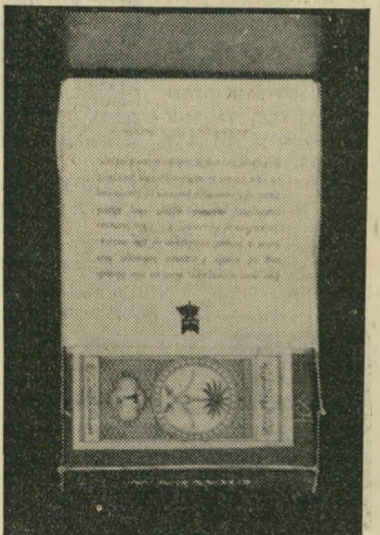
זהו המערב הפצוע של ישראל — עולם של כורים וקודחני נפט, נהגים וזונות. עולם בלי משטרה, אבל עם חוק פרטי — אלס לפעמים — משלו. עולם בו הגברים חוגרים אקדח והנשים דוחפות את הכסף לתוך החזיונה.

מדונה כתב „העולם הזה“ שיהיה 48 שעות מרתקות במקום:

המכונית נסעה במהירות של 140 קילומטר לשעה. ברור היה כי צבי נהנה מכל רגע של נסיעתו. מחסום שנראה באופק החל מתקרב במהירות. צבי הפעיל את הצופר וחלף במהירות מסחררת על פני המחסום ושומרו המחייך. „כאן אין שוט“ רים ואין חוק,“ אומר צבי. „כאן אתה עושה מה שאתה רוצה.“

כאן — זוהי סיני. לא סיני של מלחמות ומפעלי תיירות. אלא סיני של גברים. גב' רים של ממש. גברים כמותם ידעו פעם אילת וסדום. גברים קשוחים שאינם ששים לקרבתו של איש חוק, ונשים הנהגות מ' חברתם של גברים אלה. ארץ אחרת. עולם אחר. אתה שוהה כאן יום אחד בלבד — וכבר הותרת אחריו את כל הזכר לך מלמעלה, מישראל המיושבת. ובעולם אחר זה אתה יכול למצוא היום מאות גברים שבחרו לחיות בו את חייהם. יגאל וצבי ודוד, ורבים אחרים.

עושים שמיכה — ומרביצים. מה הביא אותם לכאן? משיב צבי (25), הנמצא כאן כבר עשרים חודש: „מי שיש לו בעיות עם אשתו בצפון. מי שאוהב הרפת' קאות. מי שהסתבך עמהחוק. כאן אין משטרה ואין חוק. כאן שולט רק חוק אחד — חוק סיני. אתה בסדר — אתה המסתדר עם כולם. אתה לא בסדר — לא מקבלים אותך. ואז אין לך ברירה אלא לחזור לצפון. היות וכמעט כל אלה שבאו הנה, לא רוצים לחזור לצפון, הם משתדלים להיות בסדר. לפעמים פותרים בעיות ב' עזרת הידיים. עושים שמיכה ומרביצים. אבל היום כבר לא מקבלים את זה ברוח



קופסת סיגריות מוכרת

יותר זול ממקומות

טובה. הסתבכת במכות, ולא חשוב אם אתה אשם או לא, וורקים אותך מיד צפונה. לא רוצים בעיות.“

„איך אתם מסתדרים בלי נשים?“

„מי אמר שאין נשים? בוא בערב ל' קולנוע או למועדון ותראה אותן. רובן זונות. התגלגלו הנה — וגשאו כאן. למה לא צריכים אותן כאן. יש גם כמה נשים של פקידים בכירים. אבל יותר טוב שלא נדבר על זה.“

פגשתי שתיים מהזונות. דליה וחדוה

היו ידועות בתל-אביב. „איך אתן הגעתן הנה?“

„אמר שכאן מרווחים טוב. חוץ מזה כאן לא מכירים אותנו ואפשר לנוח ב' שקט מהמשטרה.“

לא צריכים משטרה. המשטרה היא מושג בלתי אהוד על היושבים באבורדוס. אומר צבי: „תסתכל מסביב. כולם כמעט מבוקשים. אתה רואה את שני אלה?“ הוא מראה בניד ראש לעבר שני גברתנים ה' יושבים ליד הבר. „כל פעם שהם מגיעים לתל-אביב הם עושים חתיכת עבודה ו' חוזרים הנה למחרת. כאן בטוח. פה לא יחפשו אותם.“

„מה השטח שלהם?“

„יהלומים. אבל אל תכתוב על זה. אנחנו לא צריכים כאן משטרה.“

המועדון הוא מקום הבידור העיקרי של

זימרות שבת בראש השולחן, להנאתם של המסובים.

הזמירות הן הקשר היחיד של הנוכחים עם הבית הרחוק — שלרובם אינו בנמצא כבר שנים רבות. ההתלהבות נוצצת ב' עיני היושבים. שניים חובשים כיפות. מקדשים על וויסקי וברנדי צרפתי. „העיקר הכוונה“, אומר צבי.

כאן מעשנים סיגריות מתוצרת-חוץ. הן זולות הרבה יותר מסיגריות מקומיות. חפיות סיגריות בריטיות, מוכרות מ' סעודיה, עולה לירה עשרים. לא בעיה להשיג אותן. אתה נוסע למאהל בדוויס בוואדי פיראן או בוואדי טייבה, רוכש הסחורה מגיעה פעמיים-שלוש בשבוע מ' חופו המזרחי של חצי-האי סיני.

הסיגריות מהוות רק חלק זעיר מ' הברחות הענק, הכוללות חשיש ומצרים



בית-מגורים באבורדוס

בחצר — מזכרת מצרית

אחרים המוצאים דרכם מסעודיה למצרים. לנתיב חזרה מוביל נעליים מתוצרת מצרית וסיגריות מצריות — קילובסרה בפי ה' בדוויס (קליאופטרה). אלה אינן נחשפות עלידי הישראלים, פרט למספר מועט ה' נרכש כמזכרת לבית בישראל.

הבדווים, מלכי המברחים, סגלו עצמם במהירות לתנאים החושים. החשיש החל מוצא דרכו גם לישראלים. הוא זול מאוד כאן, והסחר בו מתנהל בגלוי. שוטרים אין, וכל עוד שאינם מפריעים לסדר ה' ציבורי לא איכפת לאיש מה אתה עושה בחור שלך.

„אני מת. דא קיים.“ הנהגים ה' מגיעים למקום בטרילורים הענקיים יב' אוטובוסים מסתכלים על הנועשה בעיניים מוקסמות. לגביהם מהווה נקודת המנוחה, לאחר הנהיגה המאומצת של שעות רבות — בחלקן בטוח התותחים המצריים — עולם אחר. הם מביאים הנה פריסת שלום מישראל — חד סטרית. הם אינם חוזרים עם מספרי טלפון או כתובות. כפי ש' התבטא אחד המסובים סביב השולחן שעה שנשאל לשמו: „לא איכפת לי מה תכתוב — אבל שלא תזכיר את שמי. אני מת. אני לא קיים יותר בשביל השארמטה שלי. תישכח ממני.“

בחוף לילה קר. ממול הים, מעבר לו מצרים. המלחמה קרובה כאן מאוד. אבל גם רחוקה. לכאן ממש עוד לא הגיעה. לכאן מגיעות רק הידיעות והשמועות, והן מקבלות כאן משמעות אחרת לחלוטין. לא סתם שמות: „אתה זוכר את ה' בחורציק שבא עם הדואר כל השבוע?“ אומר מנחם לצבי. „הלך אתמול.“ הכל משתתקים.

עיתונים כמעט ואינם מגיעים לכאן. ה' חדשות מגיעות בדרך אחרת — מפי אלה שעשו אותן. הם מתקבלים כאן בכבוד מלכים. הגברים הקשוחים והנוקשים הופכים לשמר-טפים ללוחמים הצעירים המגיעים הנה לפעמים, מספלים בהם כבילדיהם, מאכילים אותם, מוכנים אף לפנות את מיטותיהם למענם: „בשבילם — הכל“, אומר מנחם.

„הכל“, מסכימים כל הנוכחים.



פעם אהיה שחקנית



או סופרת



או מוסיקאית



או מרגלת בינלאומית

לפני שאת כובשת את הבמה בסערה, עליך ללמוד להיות שחקנית — זה ברור. הגיוני גם שיהיה לך קל יותר להיות אשה בוגרת ומלאת חן, אם תלמדי עכשו דברים מסוימים. כגון: עמידה נכונה, דבור נאות ונימוסים. קיימים גם דברים אחרים המקילים על הנשיות. טמפוני טמפקס, למשל. ההגנה ההיגינייט לשימוש פנימי, שפותחה ע"י רופא. טמפוני טמפקס עשויים צמר גפן טהור. שופרת ההחדרה, החלקה כמשי, מאפשרת הכנסתם בתנאים היגיניים וסילוקם הנוח. ידך לעולם אינן נוגעות בטמפון. לא תצטרכי להבא חגורות, סיכות או תחבושות, המגבילות אותך בבחירת לבושך. נסי את טמפוני טמפקס. הם אחד מאותם הדברים הקטנים, שעשויים להקל עליך להיות אשה מפורסמת.

סינסינג
TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחברות מוכרות. הסניטוריות בקבלת דונמאות וחומר הסברתי ישלחו 45 אי' בבואי דואר אל היבואים איווסט'איוספקס בע"מ, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

סאבא כפול

F. (FORTE)



F. (FORTE)

פי-2

- איכות ועיצוב
- רמת צלילים
- שני רמקולים
- רגישות
- חדות ויציבות התמונה

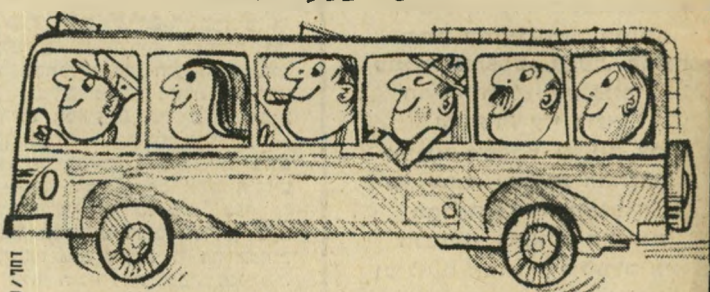
סוכנות ראשית "סאבא"
ככר מלכי ישראל 17, תל-אביב

דרוש אחריות אורגניזטית שב "סאבא" שרות מהיר יעיל ומקצועי

כיום הנהיגה



איננה מענגת-השאר אותה



ליאגד

צלומי-פספורט

בין-רגע !!!

הצטלם — שלם — ודא עם
צלומי-פספורט מצוינים והכל
תוך פחות מחמש דקות!
העתקת-מסמכים בו במקום!!
מהירות — איכות — סודיות!

פוטו ברנר

חיפה, רחוב החכונ 3

זיש-קל ובהצלחה בטוחה

(ב-8 שעות של שעתיים)

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב-אולפן גרג (בר-קמא).

תל-אביב: גורדן 5, הל 2362
ירושלים: המוקד, בצלאל 18
חיפה: במעלה, שמריה לוי 30



נולה
21 במרץ -
20 באפריל

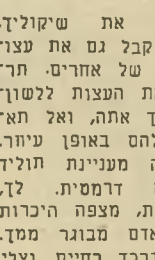
אל תפעיל את המרץ,
את כוח-המשיכה ואת
כוח-החשיבה האופייני
יחס לך — תוכל להתי-
גבר יפה על שינוי
המצב המסתמן לקראת
סוף השבוע. את, בת-
שור, מתקרבת לקראת
האופק המקוה. דעי
לשומר עליו. אחרת
במישור הכספי: הצלחה
כרגיל. אדם קרוב אליך ביותר יאכזבך.



שור
21 באפריל -
20 במאי



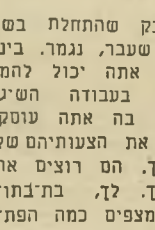
תאומים
21 במאי -
20 ביוני



הפועל
21 ביוני -
20 ביולי



המזכיר
21 ביולי -
20 באוגוסט



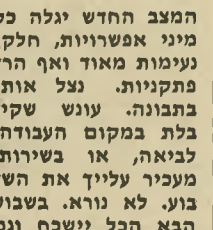
המאבק
21 באוגוסט -
22 בספטמבר

התחלת השבוע תעלה
לך ביוקר: הוצאות
גבוהות בחיי המשפ-
חה. קנסות, ואולי
תצטרך לשלם גם ל-
רופאים. בשבוע זה ל-
דאי לך לשקול מחדש
את תוכניותיך. את,
בתיטלה, החמצת עוד
פעם אדם שחשבת כי
הוא חשוב לך. אל תהססי, איפוא, ל-
בקש סליחה ולהודות הפעם בשגיאתך.

אל תיתן למאורעות
של השבוע שעבר להר-
גיע אותך. המשך ב-
דרך בה התחלת. אם
תדע לכלכל צעדיך כי
כונה, צפויים לך הצל-
חות רבות. את, תאו-
מה, מתקרבת במהי-
רות הבזק לקראת
משבר חמור. לא בק-
לות תירפאי ממנו. הרבי לשבת בבית י-
הימנעי מטיוולים. יש להיזהר ממיסים.



סרטן
21 ביולי -
20 באוגוסט



המזכיר
21 באוגוסט -
22 בספטמבר



המאבק
21 באוגוסט -
22 בספטמבר

אל תפתחי את הפה השבוע, אלא כדי
לחייך: את מסוגלת לרבי עם כל העולם
ולקלקל לעצמך קשרים עם אנשים בהם
את יכולה להעזר ב-
עתידי. זה מתייחס גם
לכתיבת מכתבים או
לחתימה על התחייבו-
יות שונות. פגישה ב-
תחילת השבוע, האב-
תזעזע אותך ותגרם
לך מפח נפש רציני.
לקראת סוף השבוע
ישתפר מצב רוחך וי-
הכל יתחיל ללכת יותר
חלק. תזהרי מידידי מוויפיים ותבטחי
רק באלה שיש אמון מלא בכוונותיהם.

הפעולה אותה התחלת לפני שבועיים,
רק מוסיפה לך. לכן המשיכי באותה
דרך. הרומן אותו את
מנהלת עם אדם מבוגר
גור ממך, יתקרר. צפוי
ייה לך הרפתקה רוי-
מנטית עם צעיר בן-
גילך. לך, עקרב, מר-
אים הכוכבים שבוע
של הצלחה מסחררת.
בכל השטחים. לכן,
אם רוצה אתה בכסף
נוסף, המשך בעסקים.
אם רוצה אתה חייאהבה מאושרים,
דאג לקשור קשרים עם בנות המין השני.

הגיע הזמן שתהיה בן-אדם. אחרת תשי-
רוץ את מעט הידידים שעוד נותרו לך.
התנהג יפה לסובבים
אותך. אל תרגיז אותם.
ביחוד לא את שותפך
לחור העבודה. אחרת
צפויים לך חיים קשים
ביותר. את, בת-קשת,
יכולה לבצע סוף-סוף
את חלומך. הפעם הי-
הכוכבים איתך. עברי
את הגשר וקבעי איתו
פגישה. זה עלול להתי-
פתח לדבר רציני ביותר. אדם הבא מי-
מרחקים יביא לך בשורה טובה לה חזית.

חיך יתנהלו בשבוע זה בצורה שיגרנית.
חיי המשפחה ימשיכו להיות מאושרים.
זווגתך רוצה רק בטי-
בתך. ואם היא מבק-
שת ממך לחסוך —
חסוך! זה ישתלם לך
בסופו של חשבון. בת-
גדי, הרבי בקניות ב-
שבוע זה. הדיאטה
אותה התחלת, רק ת-
עזור לך בקשירות קש-
רים חברתיים ואינטי-
מיים. הרבי במסעות
מחוץ לשוב מגורייך. לכל הגדיים הי-
אוהבים להמר: השבוע הצעב הוא אדום.

גניבה שאירעה לך השבוע תעזור לך ב-
קשירת קשרים חדשים. ובסופו של חשבון
תצאי את מרווחיה מכל
הפרשה. בכלל, הכוכ-
בים מנבאים לך שבוע
של איבוד חפצים. היא
לא מה שאתה חושב.
היא באמת משהו ב-
חיך. עוד תיוכחו! בטי-
קום עבודתך יחול שי-
פור ניכר. אתה תתק-
דם בתפקיד ועוד תגיע
רוחק. אבל זה לא ארי-
מר שאתה צריך לשחק בגורלך. תהיה
זהיר בעסקים ואל תפתח להימורים.

המשיכי להתנהג אליו
בחביבות ובחיבה. הוא
מעריך מאוד את זה.
הכסף שקיבלת יעלה
בלי שתרגישי בכך. אם
יציעו לך עבודה נוס-
פת, קבלי אותה ואת
השכר הועידי לאדם
קרוב לך! הוא יידע
מה לעשות בו לטובת
העניין המשותף, שאת כה חולמת עליו.
בסופו של חשבון — את לבטח תרווחי
מכל העניין. השבוע אינו מתאים להימור
ריס לבני מזל דגים. לכן, אפילו אם הי-
סימנים יסנוורו אתכם — יש להיזהר!

העולם הבא

הקו האדום - תל-אביב - קהיר

טררר... טררר... טררר...

נאצר: האלו?

המרכזיה: יש לך שיחת-חוץ ממש דיון. קולקט. מוכן לקבל?

נאצר: עוד פעם? מה הוא חושב, שאני רוטשילד?

מרכזיה: הוא אומר שזה בנוגע לפצצה.

נאצר: זה בסדר, פירקנו אותה, בגלל זה מעירים בן-אדם באמצע הלילה?

מרכזיה: הוא אומר שזאת פצצה חדשה. בטעות שמו אותה מתחת לארמון שלך...

נאצר: אין דבר, זה יכול לקרות.

מרכזיה: אבל הוא אומר ש...

נאצר: נו, טוב, תני לי אותו.

דיון: ג'מל חביבי, אני באמת מצטער להעיר אותך בשעה כזאת, אבל אני מוכרח.

נאצר: אמרתי לך שלא תטלפן עד שתחזירו את הפירמידות, התיירים האמריקאיים

עושים לי את המוות.

דיון: ג'מל, באמכטיה שלך... מהר...

נאצר: מה? שוב פעם? אתה יודע כמה עלה לי לתקן את המירפסת?

דיון: זאת באמת היתה טעות. סליחה.

נאצר: אוף, אז מה עושים עכשיו?

דיון: מפרקים.

נאצר: רגע. הודה!!! תביאי פלאיר!!! תודה. מה, עוד פעם גרון לשבירת?

קרח? אלף פעמים אמרתי להם שכאן זה לא סיביר.

דיון: תוציא מהן את הקפיץ!

נאצר: כמו תמיד?

דיון: לא, הקפיץ הקטן מימין, זה מודל חדש.

נאצר: הודה! תביאי מברג! מברג אמרתי לך!

דיון: אחרי שתוציא את הקפיץ מימין, שחרר את הנפץ.

נאצר: את מה? הלו? לא שומעים!

דיון: את הנפץ! הנפץ!

נאצר: הלו! הלו! לא שומעים!

קול מוסתורי: קאק פאנימאיט חארשו.

נאצר: ניקולאי! תרד מהקו!

דיון: נאצר, מהר!!! לפני שיהיה מאוחר מדי!!!

נאצר: הלו? הלו? להוציא את מה?

דיון: את הנפץ!!! מהר!!!

נאצר: אה הבנתי, הודה! איפה המברג, לעזאזל? אין? טוב, אז תביאי את הגרון.

בום! טראח! זממה.

דיון: הלו? הלו? הלו?

האיטומאט: ... הוחלף. תודה. הנשיא שהיגת הוחלף.

הוחלף. תודה. הנ... על לא דבר.

אלה זוהר



פומפירו: "עכשיו נראה שהיהודים יעזבו לעשות משהו..."

מה חדש

בעירית תל-אביב?

צולחת ימים, עבור מ"מ ראשי-העיר אריאן עמיעד, לצורך בדיקת ירידת מיפס הבית בימה של תל-אביב.

★ הליקופטר ממוגז-אחיר בעל זנבון צבעוניות מדגם בל עבור סגן ראשי-העיר חייקל רמות, כדי שיוכל לעקוב ממעוף אחר סדרי התעבורה בעיר מבלי שייתקן ברמזורים.

★ טנק פרטי שרמן זה לוקס (מעצור דיוקן בשתי השרשראות) עבור סגן ראשי-העיר, פייבל קנטור, כדי לפלס לעצמו דרך בסימטאות הצרות של יפו.

★ החעדה קבעת, עוד, כי כל כלי-הרכב הנ"ל יצויידו במנועים משתי-קול ובסירי נות-אזהרה שישמיעו יבבות. הצעתו ש אחד מחברי החעדה, ללחת את כלי-הרכב הללו בעת תנועתם באופנועים של שירות הפיקוח-העירוני נדחתה, אחרי שראשי-העיר שיכנע את חבריה-המועצה כי יש לערוך קיצוצים בתקציב.

ועדת-הכספים של עיריית תל-אביב, אישרה בישיבתה האחרונה את הרכישות הבאות שימומנו מכספי אגף הסעד העירוני, בו הצטברו עודפי כספים בגלל ירידת מיס-פר המיקרים הסוציאליים בעיר ל-60 אלף: ★ מכונות רולס רויס, דגם מלכותי, עבור ראשי-העיר יהושע רבינוביץ. המכונות תהיה מצוידות בשולחן ישיבות לניהול ישיבות הגוש התל-אביבי של מפא"י, שרבינוביץ בן הוא אחד מראשי; כיריים לבישול עבור האשה הראשונה של תל-אביב, הנגנית גאולה רבינוביץ, המצטיינת כידוע בבישול; פטיפון סטיאורופוני, בו יוכל ראשי-העיר להאזין לצלילי האופרה הישראלית כפי שיוקלטו בטונרמה.

★ מכונת מירוך בעלת מנוע סילוני פרארי למ"מ ראשי-העיר, הרב אברהם בואייר, כדי שיוכל להספיק להגיע לגן-החיות מיד לאחר שיראו ברקיע שלושה כוכבים, כדי לבדוק אם היה חילול שבת.

★ מכונת אמפיבית מדגם אימפריאל,



ההמצאה החדשה:

עשן ללא סרטן!

הסיגריה עם הפילטר האופטימלי!



אחריות נגד מחלת הסרטן!



עשן רק אוויר מטהור!



נערת השבוע



התיאטרון הלאומי הבימה

לכבוד

יובל התיאטרון

מתכבדת הנהלת הבימה להציג את המחזה המקורי

נשף הגנבים

מחזה ריאליסטי!

בלי תפאורות!

באולם בית-משפט השלום בתל-אביב

הקהל מתבקש לתרום ביד נדיב לשיפוץ בניין התיאטרון! חסרים עוד 6 מיליון ל"י!



העו

חנה

מרון:

המאבק

על

החיים